

МАРИАНСКАТА ПАДИНА

КЪДЕТО ЖИВЕЕ УЖАСЪТ

Праисторическа машина за убиване...
Идва време за хранене!

СТИВ ОЛТЪН

СТИВ ОЛТЪН МАРИАНСКАТА ПАДИНА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

... където живее ужасът...

Праисторическа машина за убиване.

Апетитът ѝ е неутолим. Зъбите ѝ да остри като бръснач. Силата ѝ е неизмерима. Когато разбива стоманените врати на аквариума в Монтерей, пленената двайсеттонна акула мегалодон опитва вкуса на човешката кръв и иска още. И идва време за хранене.

На свобода

От другата страна на света, в дълбините на океана се намира Марианската падина, която мегалодонът обитава от незапомнени времена. Палеобиологът Джонас Тейлър веднъж вече се е осмелил да се спусне в тази опасна пропаст. И носи болезнените белези на една ужасна среща. Сега, когато броят на жертвите нараства и ужасът от атаките на чудовището завладява калифорнийското крайбрежие, Джонас трябва да направи нещо.

Всички са в опасност

Но това означава да се върне в тъмните дълбини на Падината... където чака мегалодонът. Като използва за стръв самия себе си, Джонас предприема последната битка — борба на живот и смърт между човек и звяр в мрачните дълбини на океана и за спасяването на разсъдъка и измъчената си душа.

Стив Олтън описва силата на мегалодона в нов, смразяващ кръвта, вълнуващ роман. „Марианската падина“ ни отвежда в зоната на неизвестността и първичния ужас. Изпълнена с напрежение и действие и реалистична, книгата няма да ви позволи да я оставите до последната страница.

*На мама и татко,
защото винаги са до мен...*

ОГРОМНО НАЛЯГАНЕ

*Марианската падина
12 градуса северна ширина
144 градуса източна дължина
22 март 2001 г.*

Оттеглилият се от активна дейност навигатор Бари Лийс избърса потта от дланите си. Проверяваше индикатора за дълбочината на „Протей“. 34 718 фута^[1]. Над главите им имаше почти седем мили вода. Налягането беше шестнайсет хиляди паунда^[2] на квадратен инч^[3].

„Престани да мислиш за това.“

Бари огледа тясната четириместна подводница. Херметизираният корпус беше пълен с компютърни монитори, електроника и зашеметяваща джунгла от кабели. Този водонепроницаем ковчег едва побираше екипажа.

Под навигационния команден пулт, водачът на екипажа Елис Ричардс и помощничката му Линда Херън гледаха през малките илюминатори в пода на носа на „Протей“.

— Виждаш ли онези животинчета с мъхестата кожа? — попита Линда. — Това са червеи помпей. Издържат на температурни амплитуди от двайсет и три до осемдесет и един градуса по Целзий. Хидротермалните отвори снабдяват бактериите със сяр, за да живеят. А после ресничестите червеи ги изяждат и...

— Линда...

— А от своя страна, ресничестите червеи са източник на храна за всякакви странни форми на живот.

— Линда, престани с тоя проклет урок по биология — каза Елис.

— Извинявай. — Дребната геоложка се обърна от илюминатора и засенчи с ръка очите си, за да ги предпази от блясъка на лампите.

Хали Хабаш, четвъртият член на екипажа, й се усмихна. Тя обичаше да говори, особено когато беше нервна — качество, което арабинът не се колебаеше да използва.

Истинското има на Хали беше Ари Леви — евреин, роден и израснал в Сирия. Преди десет години бе завербуван от МОСАД, тайната разузнавателна агенция на Израел. Оттогава водеше двойствен живот. Половината си време прекарваше в Израел със съпругата и трите си деца, а през останалата част пътуваше в арабския свят и Русия. Цели четири години агентът бе правил какви ли не жертви, за да се внедри в организацията на Бенедикт Сингър и сега се намираше на седем мили под повърхността на Тихия океан и скоро щеше да научи тайни, които завинаги щяха да променят човечеството.

Ари погледна уреда, който показваше външната температура.

— Линда, можеш ли да повярваш, че температурата е седемдесет и осем градуса?

Младата жена се оживи.

— Невероятно, нали? Наричаме ги хидротермални стълбове. Горещата минерална вода, която извира от онези черни димящи дупки, е седемстотин градуса и когато се издига, затопля леденостудената вода и образува стълб, докато температурата не се изравни на около хиляда и двеста фута над дъното на Марианската падина. После океанските течения разпръскват странични струи. Плаващият слой минерален прах създава таван, който играе ролята на изолатор и запечатва горещия пласт вода на дъното на бездната.

— И този пласт никога ли не се охлажда?

— Никога. Хидротермалните отвори са „хронични“ — активни са още от периода креда.

Елис Ричардс пак си погледна часовника. Като водач на проекта, той постоянно се притесняваше да не изостанат от графика.

— Господи, минаха цели три часа, а нямаме никакъв напредък. Линда, дали само аз мисля така, или навигаторът няма представа какво прави?

Без да обръща внимание на обидата, Бари Лийс провери сонара и изруга под нос. Бяха се придвижили твърде напред от „Бентос“ — мобилната дълбоководна станция с док за скачване и научноизследователска лаборатория на „Гео-Тек Индъстрис“. Подводницата-майка на стойност един милиард долара приличаше на спортна арена с купол и имаше плоска долна част, от която се подаваха три огромни крака за абсорбиране на трусове. Извисяваща се над морското дъно във водоравно положение, структурата от титан с площ

46 хиляди квадратни фута наподобяваше чудовищен боен кораб, който ги следваше на север в най-враждебната околна среда на планетата.

Преди, във военноморския флот, Бари Лийс бе служил на три подводници. Отдавна бе свикнал да живее в клаустрофобични пространства под вълните. Не всеки можеше да стане подводничар. Човек трябваше да е в отлична психическа форма и в състояние да действа, съзнавайки, че удавянето в мрака в стоманена капсула на стотици метри под повърхността е само временно.

Бари многократно бе доказвал силата на духа си през двайсет и шест годишната си служба. Затова много се изненада, когато установи, че в Марианската падина психическата издръжливост лесно отслабва. Увереността, която бе придобил през хилядите часове в подводници, бе изчезнала в мига, в който „Протей“ се спусна от „Бентос“.

Не го изнервяше дълбочината. Преди четири години, с човешка намеса, *Carcharodon megalodon*, праисторически вид акула, дълга двайсет и два метра, бе изплувала от тази падина и бе предизвикала хаос. Макар че накрая белият кошмар бе унищожен и оцелялото му дете бе заловено, в двуметровите челюсти на акулата бяха загинали десет души. Сигурно имаше още такива същества. Въпреки всички предпазни мерки и технически нововъведения капитанът беше изключително нервен и напрегнат.

Така че намали и скоростта. Нямахте намерение да се отдалечава много от грамадния им придружител.

— Какво става, капитане? — попита Елис. — Защо намалихме скоростта?

— Температурата се повишава. Сигурно се приближаваме до друга поредица хидротермални отвори. Последното, което искаме, е да се блъснем в някой от черните стълбове.

— По дяволите... — Водачът на екипажа присви очи от безсилие.

Бари притисна лице до илюминатора, за да избегне тирадата на Елис.

Фаровете на подводницата осветиха вкаменена гора от сяр и минерални наноси. Комините се извисяваха на десетина метра над

дъното. От странните стълбове излизаха черни облаци от свръхнагрятата, богата на минерали вода.

Елис Ричардс се приближи заплашително към навигационния команден пулт.

— Капитане, дай да се разберем. Аз отговарям за експедицията, не ти. Заповедите ми са да изминаваме не по-малко от двайсет мили на ден — нещо, което никога няма да направим с тази скорост на охлюв.

— По-добре да сме предпазливи, отколкото после да съжаляваме, Ричардс. Не искам да се отдалечаваме прекалено от „Бентос“, поне докато не свикна с тази подводница.

— Да свикнеш? Нали си опитен навигатор.

— Да. И точно затова намалявам скоростта.

— На какво разстояние сме от „Бентос“, капитане? — попита Линда.

— Малко повече от шест километра.

— Само шест километра? Бенедикт Сингър ще побеснее. — Елис Ричардс сякаш всеки момент щеше да получи удар. — Виж какво, капитане, „Прометей“ и „Епиметей“ трябва да пристигнат в началото на другата седмица. Никоя от двете подводници не може да започне работа, ако ние не си свършим нашата.

— Знам.

— „Гео-Тек Индъстрис“ сигурно ти плащат цял куп пари, за да управляваш „Протей“. Не можем да чакаме „Бентос“. Ще се забавим с трийсет, че и с повече часа, а това е абсолютно неприемливо.

— Както и смъртта, Ричардс. Работата ми е да запазя живота на екипа в тази адска дупка, а не да рискувам, за да вземеш премия, защото си свършил работата предсрочно.

Ричардс се вторачи в него.

— Страх те е, а?

— Елис...

— Не, Линда, прав съм.

Ари гледаше как напрежението се засилва. През няколкото седмици, откакто беше в Марианската падина, агентът наблюдаваше Елис Ричардс. Ръководителят на екипа беше упорит човек и предпочиташе тактиката на заядливост, вместо да се съгласи, че може би е сгрешил. Макар че човечеството знаеше повече за далечните галактики, отколкото за Марианската падина, Ричардс се смяташе за

експерт по бездната и неизвестно как знаеше всичко от невидимата геология до загадъчните форми на живот.

Според Ари надменността на Елис Ричардс го правеше опасен човек.

Лийс гневно погледна Елис.

— Да, страх ме е. Очевидно е, че никой от вас не си дава сметка за опасностите, когато работи на десет километра под повърхността. Разбери, че ако нещо се обърка или случайно се блъснем в нещо... или нещо ни удари, няма стандартни процедури, които можем да следваме. Ако корпусът се пробие, няма да имаш време даже да си целунеш задника за сбогом.

— Ти си гледай твоя задник, че май ще напълниш гащите — каза Елис.

— Какво?

— Какво мислиш, Хабаш? Ще напълни ли гащите?

— Като се има предвид, че оцелелите потомци на *Carcharodon megalodon* живеят някъде в тази падина, трябва да уважа мнението на навигатора — отговори Ари. — От друга страна, трябва да претърсим още шейсет хиляди квадратни мили от морското дъно. Корабът отгоре има сонар, предназначен да ни предупреди, ако към нас се приближават някакви форми на живот, достатъчно рано, за да се оттеглим в безопасност на „Бентос“.

— Достатъчно рано? — Бари учудено поклати глава. — Как ще разберем с каква скорост се приближава някаква форма на живот? Пък и атмосферните смущения на повърхността пречат на комуникациите.

— Тогава предлагам да съберем първите мостри тук и да дадем на „Бентос“ възможност да ни настигне. Щом атмосферните условия се успокоят, ще намериш начин да навакш изгубеното време.

Бари погледна отчаяно Линда, после се върна на командния пулт. Провери два пъти акустичните транспондери, отново хвърли бърз поглед през илюминатора и увеличи тягата. Като маневрираше между няколко черни колони от пушек, „Протей“ бавно се спусна и застана хоризонтално над грозд светещи морски червеи. Четириметровите безусти създания се гърчеха на течението досущ змиите на главата на Медуза.

— Включвам детекторите за хроматография на газовете — каза Ари. — Може да съкратим работата си наполовина, ако намерим

изотопи на хелия, изтичащи от тези хидротермални отвори.

— Добре. Давай — каза Елис и се наведе над компютъра, който задвижваше механичните ръце на подводницата. Като използваше и подводната камера, за да вижда, той започна да настройва двете централни контролни копчета и двете роботизирани ръце се подадоха от долната част на подводницата. Елис внимателно насочи щипката на лявата ръка и тя измъкна от склада коша за мостри.

Капитан Лийс наблюдаваше как механичните ръце се протягат към океанското дъно. Движенията им предизвикаха облаци от кал. Той затвори очи и опита да се отпусне; слушаше хидравличния вой на щипките.

— Наляво — каза Линда на Елис. — Точно зад грозда червеи.

Силните предупредителни сигнали на сонара накараха сърцето на Лийс да прескочи един удар. Той грабна разпечатката на акустичната диаграма и невярващо погледна екрана на сонара.

Там се бе материализирал грозд от големи обекти.

Усети, че в гърлото му засяда буца. Другите продължиха да работят и дори не си направиха труда да вдигнат глави.

— Хабаш, имаме компания.

Ари се обърна.

— Какво е?

— Сонарът докладва три неидентифицирани обекта. Координати нула-едно-пет. Обхват — 7.4 километра. Скорост петнайсет възела. Приближават се право към нас.

— Има ли съобщение от повърхността?

— Опитвам да се свържа. Не отговарят. Сами сме.

— Какво предлагаш? — Гърлото на Ари изведнъж пресъхна.

Бари се втренчи в командния пулт със сонара.

— Да се махаме оттук! Ричардс, прибери ръцете. Връщаме се на „Бентос“.

— Стига глупости!

— Сигурен ли си, капитане? — Стомахът на Линда се сви от страх.

— Каквито и да са, тези същества бързо се приближават. Ричардс, казах, прибери ръцете.

— Аз пък ти казвам да си го начукаш. Двайсет минути събирам мострите и проклет да съм, ако тръгнем преди да съм вдигнал коша на

борда.

Ари се приближи до командния пулт, вторачи се в трите изображения и се замисли за подготовката си. „Мегалодоните ловуват ли на групи?“

— Може би са просто ята риби — каза Линда. — Защо да се плашим?

— Ята риби?! Я си гледай геологията, Линда! Сонарът показва, че тези същества са дълги над дванайсет метра. Дръжте се...

Бари увеличи тягата. „Успокой се. Не бързай. Внимавай да не се удариш в нещо, защото ще пробиеш корпуса.“ Подводницата се завъртя в посока обратна на часовниковата стрелка и се разтресе.

— По дяволите, Лийс! — изкрещя Елис. — Насмалко да откъснеш едната ръка! Изпуснах мострите.

— Казах ти да ги прибереш. — Бари увеличи скоростта на 1,8 възела. Знаеше, че „Бентос“ се движи някъде в мрака към тях.

Сигналите се усилиха.

„Време до срещата трийсет и две минути — помисли Ари. — Няма да успеем...“

— Капитане! — Линда го хвана за ръката. — Това не са акули.

Бари се вторачи напред.

— Сега си биолог, а?

— Мисля, че Линда има право — рече Ари. Мъчеше се да потисне страха си.

— Виж какво, Хабаш, каквито и да са, тези същества са много по-големи и по-бързи от „Протей“.

Предупредителната светлина започна да мига по-бързо. Сърцето на Ари се разтупка.

— Това е абсурдно — рече Елис.

Бари не му обърна внимание — продължаваше да гледа през илюминатора. Пушекът, издигащ се от хидротермалните отвори, му пречеше да вижда.

Настъпи мълчание.

Нещо се стрелна отпред. После друго, откъм десния борд. Много бързо. И много голямо.

— Дойдоха — прошепна капитанът прегракнало.

Няколко секунди никой не каза нищо. Единственият звук беше от витлото на „Протей“.

Изведнъж подводницата се разтrese и се наклони надясно. Лицето на Бари се блъсна в командния пулт.

— Какво стана? — попита Елис. — В какво се ударихме?

— В нищо не сме се ударили. Те ни удариха. — Лийс се бореше с уредите. — Подводницата не реагира. Нещо не е наред.

— Шшт. Слушайте! — прошепна Линда.

Над главите им се чу слабо стържене на метал.

— Господи! Едно от тези същества е отгоре.

Ари се заслуша в сигналите на сонара и се вгледа в екрана.

— Направи нещо, Лийс! — заповяда Елис.

— Дръжте се. — Навигаторът рязко зави наляво, после надясно, за да освободи подводницата от съществото.

— Спри! — изпищя Линда. — Корпусът пука!

Над тях се чу стържене на метал. Лийс вдигна ръка и докосна един от титаниевите нитове над главата си. Усети влага и близна пръстите си.

— Вода! — изпъшка Бари и се наведе напред. Молеше се на Бога да се появи „Бентос“.

Стържене на метал прониза слуха им. „Протей“ се наклони на една страна.

— Мамка му! — Лийс избърса потта от лицето си. — Късат ни опашката!

Линда долепи лице до илюминатора.

— Къде е „Бентос“?

Нещо огромно удари подводницата.

— Капитане, знам какво правят! — извика Ари. — Двете помалки ни бутат към по-голямото!

— Смяташ, че са интелигентни?

— Гледайте! — изкреця Линда и посочи илюминатора.

Бари видя очертанията на нещо огромно, което се приближаваше към тях.

— „Бентос“...

— Обади им се да отворят люка! — викна Ари.

— Докът се пълни за цели пет минути! — извика Линда.

Лийс грабна радиостанцията.

— Помощ, помощ... „Бентос“, тук „Протей“. Искаме незабавно да отворите люка...

— Насочи се към дока за скачване, „Протей“...

Ари Леви усети как титаниевата плоскост вибрира под изпотените му длани.

— Те откъртват цялата секция...

Чу се стържене.

— Какво става? — прошепна ръководителят на екипа.

Бари Лийс вдигна глава.

— Плоскостите се откъсват.

— Капитане! — изкрещя Ари. — Третото същество...

Носът на подводницата се разтресе от силен удар. Линда и Елис паднаха на пода. Главата на Бари Лийс се блъсна в илюминатора и от челото му потече кръв. Той я избърса и ужасен се вторачи в стъклото.

През него надникна блестящо тъмночервено око.

Ари напразно затискаше с ръка вибриращата титаниева плоскост. Замисли се за информацията, която толкова усилено се бе опитвал да научи, но нямаше да може да докладва. За съпругата и децата си, които бе пренебрегнал заради дълга.

Стърженето над главите им спря. Два изкривени нита изхвърчаха в кабината със скоростта на куршуми.

Главата на агента се пръсна още преди нитовете да докоснат пода.

[1] Мярка за дължина — 30,48 см. — Б.пр. ↑

[2] Мярка за тегло — 0,45 кг. — Б.пр. ↑

[3] Мярка за дължина — 2,54 см. — Б.пр. ↑

ПОДГОТОВКА

Институт „Танака“

Садиа Клефнер се приближи до прозорците на кабинета и вдигна щорите. Три етажа по-надолу се видя аквариумът с размерите на езеро — водите му блестяха на слънцето. Тя се обърна и погледна работодателя си.

— Добре ли си, професоре?

Джонас вдигна глава.

— Да. Защо?

— Имаш тъмни кръгове под очите.

— Уморен съм. Обади се, ако обичаш, на пейджъра на Мак. Трябва да говоря с него веднага.

— Добре, шефе.

Секретарката излезе и затвори двойните врати.

След десет минути Джеймс Маккрейдис — или просто Мак — нахлу, без да известява за пристигането си. Беше висок метър и деветдесет, с квадратна челюст, късо подстригана коса и мускулесто тяло, бивш военен. Беше петдесет и една годишен и по ирония на съдбата бе решил редовно да прави гимнастика и да се бръсне едва след като се бе уволнил.

Мак седна на канапето.

— Какво има?

— Ейнджъл пак се опитва да излезе от канала. Цяла сутрин блъска главата си в портата.

— Какво искаш да направя?

— Искам „Гео-Тек Индъстрис“ да подсилят портата, както вече говорихме.

— Колко ще струва?

— Около три милиона. Освен това трябва да затворим и да упоим мегалодона за десетина дни.

— Селесте няма да се съгласи. Тя не дава пукната пара за безопасността, нито за Института. По дяволите, Бенедикт я направи главен изпълнителен директор преди година, а тя не е дошла тук нито веднъж.

— Тогава трябва да вземем нещата в свои ръце.

— Както говорихме миналата година? — Мак се усмихна. — Крайно време беше, по дяволите!

— Колко време ще ти отнеме да набавиш необходимата екипировка?

— Веднага ще се свържа с приятеля ми. Предавателят не би трябвало да е проблем. Оръжието може би ще е готово след седмица-две.

Разговорът им бе прекъснат от звъна на вътрешния телефон.

— Професоре, Масао иска да те види в кабинета си веднага.

Джонас стана.

— Ще кажа на Масао за мегалодона, но всичко друго да си остане само между нас двамата.

Когато зет му влезе в кабинета, Масао Танака препрочиташе факса за трети път.

— Добро утро, Джонас. Седни.

Джонас долови мрачния тон на възрастния мъж и попита:

— Какво се е случило?

— Току-що получих съобщение от Бенедикт Сингър, че „Протей“ се е взривила в Марианската падина. Загинали са четирима души.

Кръвта на Джонас се смрази.

— Сингър настоява незабавно да се срещнете на борда на „Голиат“. Хеликоптерът му ще те посрещне...

— Масао, не мога... Не мога да отида там. Пък и тук възникна нещо спешно. Мегалодонът се опитва да избяга.

Масао пое дълбоко дъх.

— Сигурен ли си? Мисля, че преживяхме това миналата година. Щом китовете завършат миграцията си на север, ще се успокои.

— Сега вече е много по-голяма. Време е да затворим портите за постоянно.

— Смяташ да ги провериш?

— Още утре сутринта.

Масао затвори очи.

— Джонас, сутринта ми се обади и доктор Цукамото. ЯЦМНТ настояват да извършим собствено разследване на инцидента с „Протей“. Държат ти да се качиш на борда на „Голиат“ и да анализираш акустичните записи. Ако не довършим доклада бързо, договорът ни за БПДИ ще бъде анулиран.

— Господи!

Масао отвори очи.

— Сега разбираш колко е важно пътуването ни. Да разчитам ли на теб?

— Разбирам, че ЯЦМНТ ме искат като навигатор, но защо Бенедикт настоява да отида аз?

— Не знам. В интерес на истината, той е малко ексцентричен. Реших, че е по-добре да не питам.

Джонас поклати глава.

— Не мога да отида, Масао. Не сега.

— Джонас, никой не те кара да се спускаш в Марианската падина. Само ще се срещнеш със Сингър на борда на „Голиат“ и ще анализираш информацията от кораба му.

— Разбирам, но не мога да отида.

— Съзнаваш ли, че ме поставяш в неудобно положение?

Джонас го погледна в очите.

— Знам.

Масао заобиколи бюрото и сложи ръка на рамото на зет си.

— Разбирам колебанието да приемеш поканата на Бенедикт. Тери ми каза за сънищата ти. Трябва да престанеш да живееш в страх.

Джонас се ядоса. Стана, отиде до прозорците и погледна към лагуната.

— Искаш да престана да живея в страх? Тогава нека да пресушим лагуната и да убием това проклето чудовище, преди да е избягало. Направи го и ще спя много по-добре.

Масао поклати глава.

— Убиването на акулата не е отговорът. Демоните, които обсебват сънищата ти, идват от миналото. Колкото по-скоро осъзнаеш това, толкова по-бързо ще възвърнеш нормалния си живот. — Масао отново седна на стола си. — Но след като отказваш да заминеш, не ми остава друг избор, освен да отида вместо теб.

— Съжалявам, Масао — каза Джонас и излезе.

След час Джонас караше на юг по Пасифик Коуст Хайуей още мислеше за молбата на Масао. През последните четири години му бяха предложили десетина възможности да отиде в Марианската падина. Някои бяха да управлява подводници, други — да участва в документални филми на кораб на повърхността. Той отказа на всички предложения.

След всичко, което бе преживял, никой не можеше да го обвини, че се страхува от бездната. Но страховете му имаха по-дълбоки корени. Никой психиатър не можеше да облекчи безпокойството му и никакво лекарство или хипноза — да прогони кошмарите. Дори молбата на Масао да се срещне с Бенедикт Сингър на борда на кораб на повърхността на океана засилваше фобията му. Истината беше елементарна — Джонас Тейлър бе убеден, че съдбата му е отредила да загине в Марианската падина. Колкото и окаян да бе станал животът му, той нямаше намерение да подлага теорията си на проверка.

Изненада се, като видя пред къщата такси. Шофьорът тъкмо изнасяше два куфара. След него вървеше съпругата му.

— Тери, какво става? Къде отиваш?

— Не се ядосвай...

— Да се ядосвам?

— Отивам с Масао да се срещна с Бенедикт Сингър.

За втори път през този ден го обзе страх.

— Изслушай ме, Тери. Не бива да ходиш там. Моля те... Не може ли поне да поговорим за това?

— Какво има да говорим? Казал си на баща ми, че отказваш да отидеш, въпреки че Бенедикт Сингър изрично е настоял да се срещне с теб.

Беше ядосана.

— Спомена ли баща ти *защо* не искам да отида?

— Да, всичко ми каза. И двамата мислим, че прекаляваш. Същият сценарий се повтори и миналата година. Акулата блъска портите една седмица и после се успокои. — Тя поклати глава. — Неприятно ми е да ти го кажа, но съм разочарована от теб. Знаеш, че

татко е твърде възрастен, за да пътува сам. Къде е чувството ти за отговорност? Баща ми се държи с теб като със собствен син.

— Чувство за отговорност? — Джонас се ядоса. — Ще ти кажа нещо. Единствено заради чувството ми за отговорност стоя толкова дълго в Института.

— Това пък какво означава?

— Отдавна искам да напусна, но стоя, защото знам, че Ейнджъл става твърде голяма и неудържима. Как мислиш, че бих се почувствал, ако избяга? Лагуната не е достатъчно укрепена, за да я задържи, и трябва да се направи нещо, преди да е избягала.

— Тогава отиди и обсъди въпроса с Бенедикт Сингър. Сега акулата е негова.

— Ами ако не се съгласи с мен?

— Нямах избор, Джонас. Сингър е собственик на акулата, не ти.

— Тогава ще я убия, преди да е избягала. Нека Сингър да ме съди...

— Да убиеш акулата?! — Тери го изгледа недоверчиво.

— По-добре е, отколкото... да избяга.

— Само се чуй, Джонас! Ти...

— Какво? Побърквам се? Хайде, кажи го.

— Джонас, няма нищо лошо в това да се страхуваш. Знам какво си преживял.

— Не се страхувам от смъртта си, а от мисълта, че ще те загубя. В кошмара ми ти си в Марианската падина. Появява се Ейнджъл и...

— Стига! — Тери го хвана за раменете. — Чуй ме, Джонас. Ти ме загубваш.

Думите ѝ пронизаха душата му като с кама.

— Какво искаш да кажеш?

Тя погледна в страни; питаше се каква част от истината да му каже.

— Не съм щастлива, Джонас. Имам чувството, че сме се отчуждили.

— Обичам те, Тери...

— Да, но прекарваш повече време с проклетата акула, отколкото с мен. Какво се случи с нас? Последните няколко години бяха същински ад — и не говоря само, че изгубих бебето. Дори когато сме

заедно, мислите ти са другаде. Какво трябва да направя, за да бъда единственото женско същество в живота ти?

Джонас помълча, после каза:

— Имаш право. Кой иска да живее с човек, който постоянно мисли за смъртта?

— Джонас, не че не те обичам... — Клаксонът на таксито я прекъсна. — Трябва да тръгна...

Джонас я хвана за ръката.

— Тери, чакай, моля те! Виж какво, съжалявам. Не искам да те загубя. Мога да се променя. Само ми кажи какво трябва да направя и ще го направя.

Тя избърса сълзите си.

— Като начало си уреди час при психиатър.

— Добре. Веднага. Друго?

— Мисля, че е време да смениш кариерата си. Единайсет години изучаване на тези чудовища са достатъчни.

— Добре. Ще напусна Института. Само ми позволи да се уверя, че мегалодонът няма да избяга.

Тери се отскубна от него.

— Да те вземат дяволите, Джонас! Безнадежден си.

И тръгна към таксито.

— Тери, чакай...

— Не искам да говорим повече. Трябва да хвана самолета.

Той хукна след нея.

— Поне ми обещавай, че ще стоиш на борда на „Голиат“.

— Остави ме на мира! Отиди да си играеш с Ейнджъл...

Джонас я сграбчи и я обърна към себе си.

— Тери, моля те...

Тя го погледна. В очите ѝ блесна гняв.

— Чудесно. Обещавам, че няма да се спусна със Сингър в проклетата Марианска падина. Ако се тревожиш толкова много, ела с мен.

— Не мога. Не и сега...

Шофьорът отново натисна клаксона и извика:

— Хайде, госпожо!

— Добре — каза Тери, отскубна се от Джонас и седна на задната седалка, без да го поглежда.

БЕНЕДИКТ

Западната част на Тихия океан

13 градуса северна ширина

143 градуса източна дължина

Тери отиде в задната част на хеликоптера „Сикорски AS-61“. Баща ѝ, Масао Танака, се бе изтегнал на двойната седалка.

— Изпий това, татко. — Тя му подаде кутия с безалкохолна напитка и той се надигна. — По-добре ли си?

— Малко. Мразя да летя в тези неща. Колко остава, докато пристигнем на „Голиат“?

— Помощник-пилотът каза, че ще сме там след петнайсет минути.

— Не съм приятна компания, нали?

— Не се притеснявай. Ти се нуждаеше от почивка, а аз — от време за размисъл.

— Не съди твърде строго Джонас. Той преживя много.

— Всички преживяхме много. Мисля, че Джонас има нервна криза.

— Той се нуждае от любовта и подкрепата ти.

— Обичам го. Но не знам още колко ще издържа. Наистина се радвам, че ме покани да дойда с теб. Мисля, че ние с Джонас трябва да се разделим за известно време.

Масао тъжно поклати глава.

— Между другото, Селесте ще е на борда на „Голиат“.

Тери изпъшка.

— Свършено е със спокойствието ми.

— Не я ли харесваш?

— Не мога да я понасям. Само се перчи и парадира с външността си, сякаш денонощно я снима камера. Непрекъснато заплашва персонала и открито флиртува с всеки мъж, когото види.

— И с Джонас, така ли?

— Най-вече с Джонас. По дяволите, защо Бенедикт трябваше да назначи руската си любовница за главен изпълнителен директор на Института?

— Той я смята за свое протеже — усмихна се Масао.

— Не знам каква е, но не мога да я понасям, нито изрусените ѝ до бяло коси.

— За всички ще е най-добре, ако положиш усилия да се спогаждаш с нея.

— Това е унижително...

— Опитай се. Заради мен.

— Добре. Ще се опитам. — Тери погледна гладката като стъкло повърхност на Тихия океан. — Знаеш ли, че всъщност очаквам с нетърпение да се запозная с Бенедикт. Що за човек е той?

— Бенедикт? Много умен. Възпитан. Богат и властен. Владее десетина езика и обича да смайва хората с цитати на латински и френски. Намирам го за малко ексцентричен. Обича да говори. Някои дори може да кажат, че е луд. Трябва да бъдем тактични и дипломатични, Тери. Не можем да си позволим да го ядосаме, нито да пренебрегнем исканията на японците.

— Как мислиш, че ще реагира, когато му кажеш, че ЯЦМНТ заплашва да анулира договора ни, ако не разследваме инцидента с „Протей“?

— Зависи от нас. Крайният резултат често зависи от начина, по който се представят нещата.

Хеликоптерът рязко се наклони на една страна и Тери погледна през прозореца. Отдолу се появи огромен сив военен кораб.

„Голиат“ беше изваден от употреба съветски ракетноносач, подарен от руското правителство на „Гео-Тек Индъстрис“, като част от двайсетгодишен договор за разработване и доставка на алтернативни енергийни източници. Беше дълъг двеста и четирийсет метра и бе най-големият научноизследователски плавателен съд на света.

Снабден със смесено захранване, „Голиат“ комбинираше ядрено гориво и пара, за да задвижва двете си турбини. Бойното снаряжение бе демонтирано и корабът поддържаха равномерна скорост от трийсет и три възела. Нещо по-важно, „Голиат“ имаше размерите и захранването, необходими да транспортира и използва огромната дълбоководна лаборатория на „Гео-Тек Индъстрис“.

Хеликоптерът подскочи два пъти и спря на кърмата. Тери тръгна след баща си и помощник-пилота към поразително красивата жена, която нетърпеливо ги чакаше. Тя имаше тъмен слънчев загар и бе облечена в тесен бял костюм, подчертаващ атлетичната ѝ фигура. Вятърът развяваше дългите ѝ платиненоруси коси и разкриваше високите ѝ скули.

— Закъсна — каза Селесте на помощник-пилота.

— Времето беше...

— Спести ми тъпотииите. Късно си излетял от Гуам. Занеси багажа в помещенията за гости и слез в камбуза. Имаш трийсет минути да се нахраниш, после се връщай обратно.

— Тази вечер?

Селесте му обърна гръб и застана пред Масао.

— Добър ден, господин Танака. Не ви очаквахме. Къде е Джонас Тейлър?

— Той изпрати по-добрата си половина — отговори Тери.

В очите на Селесте блесна гняв.

— Бенедикт настояваше да дойде Джонас. Това не е хубаво.

— Мегалодонът отново атакува портите — каза Масао. — Джонас реши, че трябва да остане в Института. Помоли ни да ви предам предложение, което би искал да прочетете.

— Добре. Бенедикт ни чака в главната каюта.

И без да дочака отговор, Селесте тръгна към стоманеносивата надстройка от многобройни палуби и кули, осеяна със сензори.

Масао погледна две празни платформи, разположени покрай палубата, и попита:

— Селесте, какви са тези неща?

— По-рано на тях е имало стомилиметрови оръдия — без да се обръща, отговори тя. — Много гадни.

„Също като теб“ — помисли Тери.

Селесте ги поведе по стъпалата към втората палуба. Минаха по тесен метален коридор и спирално стълбище, слязоха още две нива и спряха на палуба В.

— Повечето неща са демонтирани и променени — каза Селесте.

За разлика от херметически затворените коридори, по които току-що бяха минали, палуба В бе преустроена в коридор с ламперия и подът бе застлан с тъмносин мокет. Интериорът приличаше по-скоро

на офиси, отколкото на научноизследователски плавателен съд. Селесте се приближи до дъното на коридора, потропа на двойните врати от черешово дърво и ги отвори.

Бенедикт Сингър седеше с гръб към тях. Гладко избръснатата му глава едва се подаваше над кафявия кожен стол. Тери и Масао се настаниха на канапето до стената и заслушаха как милиардерът и шеф на „Гео-Тек Индъстрис“ довършва деловия си разговор на руски.

Бенедикт затвори и стана да посрещне гостите си.

— А, господин Танака, как си?

— Добре — усмихна се Масао. — А ти?

— Жив. Това винаги е по-добро от алтернативата. Но къде е професор Тейлър? — За миг на лицето на Бенедикт се изписа гняв.

— Не можа да дойде и изпраща най-искрените си извинения. Това е дъщеря ми...

— Красивата Тери Тейлър. Бонжур, мадам. Чудесно е, че най-после се запознаваме. — Бенедикт взе ръката ѝ и я целуна. — Бенедикт Сингър на вашите услуги.

Той се усмихна, показвайки жълтите си зъби. Прошарената му козя брадичка леко потрепна.

Тери погледна странните му изумруденозелени очи, които се бяха вторачили в нея.

— Чудите се на необикновения цвят на очите ми. Това е резултат от промишлен инцидент, от който пострадах преди няколко години. Харесвам изумруденозеленото, но за съжаление, както виждате, инцидентът изгори завинаги и миглите, и веждите ми. — Той се обърна към Масао. — Вечерята ще е след час, но мисля първо да поговорим. Селесте, предложи нещо за пиене на гостите. Може би малко червено? „Шато Ньоф дьо Пап“ от 1926 година.

— За мен нищо — каза Масао.

— Да, благодаря. — Тери наблюдаваше Селесте, която тръгна към бара, като се перчесе със свършеното си тяло.

— Е, приятелю, да поговорим. Както разбираш, всички още сме в шок от трагедията, която сполетя „Протей“. Загубихме четирима добри приятели и ценен персонал. Единият беше ръководителят на проекта. Много ще ни липсва.

— Имаш ли представа какво се е случило? — попита Масао.

— Последните думи на навигатора бяха, че има пробив в корпуса. Селесте смята, че злополуката се дължи по-скоро на грешка на навигатора, отколкото на повреда.

— Той е изгубил контрол — отвратено каза Селесте. — Вероятно е изпаднал в паника и се е блъснал в черен стълб.

Бенедикт поклати глава.

— Не, мила. За мъртвите се говори или добро, или нищо.

— Тогава няма да кажа нищо. Загубата на „Протей“ удължи графика на проекта два пъти повече.

— За съжаление Селесте има право. Без „Протей“ „Прометей“ и „Епиметей“ ще трябва да завършат геологичното проучване на океанското дъно сами, преди да бъдат използвани сеизмичните детектори на БПДИ. Исках да говоря със зет ти за опита му и очаквах, че знанията му може да ни спестят време. Искрено се надявам приятелите ти в Японския център по морски науки и технологии да проявят разбиране за забавянето ни.

Масао се прокашля.

— Убеден съм, че ще го направят, след като получат изчерпателен доклад за инцидента.

Тери видя, че в сините очи на Селесте блесна злоба.

— „Гео-Тек Индъстрис“ подаде доклад два дни след инцидента — каза Селесте. — Какво повече искат от нас?

Масао вдигна ръка.

— Моля те, не убивай вестносеца. Въпросът е деликатен и засяга всички ни. Както знаеш, този район от Марианската падина е част от уникална икономическа зона, която е под американска юрисдикция. Единствено заради настоящия ни договор с ЯЦМНТ на института „Танака“ е позволено да влезе пак в Марианската падина.

Бенедикт стана.

— Прекосил си целия океан, за да ме обиждаш, така ли? Организацията ми инвестира над един милиард долара, за да създаде „Бентос“ и флотилията му от подводници, та човечеството най-после да стигне до последната неизследвана област на планетата, а ЯЦМНТ искат да ги уважавам? Може би просто трябва да скъсаме договора за съвместна работа. „Гео-Тек Индъстрис“ ще използва „Бентос“, за да изследва други дълбоки падини, а японците ще чакат да ги разтърси поредното земетресение.

Масао отмести поглед.

— Това не е нито желанието, нито намерението ни, Бенедикт. Японците високо ценят щедростта и изобретателността ти да проникнеш в Марианската падина. Те се нуждаят от системите ни на БПДИ, но искат подробен доклад за инцидента. Последното, което искаме, е да обидим теб или компанията ти. Но ако не се съобразиш с молбата на ЯЦМНТ, ще трябва да предам отговора ти на японците, които ще анулират споразумението ни.

Бенедикт се приближи до бара и си наля още една чаша вино.

— И какво точно искат?

— Анализ на останките...

— Няма какво толкова да видят — прекъсна го Селесте. — Подводницата се взриви отвътре. Теченията разпиляха отломките.

„Тя лъже — помисли Тери. — Бавно движещите се течения не могат да отнесат големите парчета титан.“

— Тогава ще искат да прегледат всички документи, записани от „Бентос“ и „Голиат“, включително сонарограмите — каза Масао.

Бенедикт погледна Селесте. Тя само сви рамене.

— *Неважно* — това няма значение.

— Добре, Масао. Дай ни ден-два да съберем информацията от „Голиат“. Но не можем да се спуснем до „Бентос“, докато не пристигнат „Прометей“ и „Епиметей“.

— Кога ще стане това? — попита Тери.

— До края на седмицата — отговори Бенедикт. — Разбира се, двамата сте добре дошли да останете, колкото искате.

— Много любезно от твоя страна — рече Масао.

— Е, сега, след като приключихме с този въпрос, да поговорим за Ейнджъл. От протежето ми чух, че билетите за представленията се разпродават, а чудовището ни продължава да расте.

— Мегалодонът е изумително същество.

— Зет ти мисли, че акулата е твърде опасна дори в лагуната — каза Селесте; четеше предложението на Джонас. — Искат от „Гео-Тек Индъстрис“ още три милиона долара, за да укрепят портата.

— Джонас страда от параноя — каза Тери. — Той преживя много.

— Надявам се, че иначе всичко е наред — усмихна се Селесте.

— Не може да е по-добре — побърза да я увери Тери. —
Благодаря, че попита.

Бенедикт се засмя.

— Ах... *Amor vincit omnia*, нали, Масао?

— Моля?

— Трябва да си припомниш латинския, приятелю — каза
Бенедикт и си наля още вино. — Любовта побеждава всичко.

ДЕТСКА ИГРА

Брусспорт Парк, Вашингтон

Директорът на природозащитната организация „Морски свят“ Пит Содърблом с обич погали Тути по грапавата муцуна, после се изправи на платформата с осемнайсет колела и се разкърши.

— Е, Анди, стигаме Брусспорт Парк.

Зоологът Андрю Фърман продължи да прикрепя първия от двата радиопредавателя към сивия кит с тегло десет тона и дължина девет метра.

— Крайно време беше — каза той. — От два часа ми е лошо от това друсане.

— Ти гледай да не ти стане лошо сега. На пристанището ни чакат поне двайсетина микробуса от медиите — засмя се Пит. — Напомни ми да вдигна флага на „Спасители на морския свят“ преди да започнат да снимат.

— Видя ли фланелките, които са направили за днешното събитие? Отпред има снимка на Тути, а отгоре — надпис „Помогнете да спасим китовете“. На гърба е емблемата на „Морски свят“. Искат да ги раздадем на първите двеста души от присъстващите.

— Добре че не е снимка на Тути, като пие бира.

Камионът докара товара си под високия кран в края на дока. Катерът на Бреговата охрана, който щеше да придружи Тути в открито море, вече чакаше. На стотина метра от брега чакаше и цяла флотилия от увеселителни кораби.

До камиона се приближи нисък набит мъж с яке с надпис на предаването „Днес“ на Ен Би Си.

— Здравейте. Аз съм Брайън Додс. Кой от вас е Пит Содърблом?

— Аз.

— Приятно ми е да се запознаем, Пит. Виж сега какво ще направим. Искам да заснема няколко кадри на кита, докато е в камиона, така че зрителите да го видят добре. Как се казва?

— Тути.

— Тути. — Добс си записа. — Добре. Ще снимаме и как я пуска. На какво разстояние смятате да я закарате в океана?

— Две мили.

— Чудесно. Разбрах, че после ще отлетите за студиото ни в Ню Йорк.

— Да. Утре сутринта Мат Лауър ще ме интервюира на живо. Трябва да ви кажа, че съм нервен...

— Ще се справите. Мат е страхотен. Преди да започнем, какво ще кажете за един предварителен разговор, за да получа основна информация за операцията по спасяването на кита? — Брайън направи знак на оператора да се приближи. — Не гледайте в камерата. Просто разговаряйте с мен. Готов ли сте?

— Ами да.

— Аз съм Брайън Додс от предаването „Днес“, а това е Питър Содърблом, директорът на природозащитната организация „Морски свят“. Пит, как се осъществи операцията по спасяването?

Пит положи усилия да не гледа в камерата.

— Преди година и два месеца Тути бе намерена заседнала в пясъка на петнайсетина мили южно отук, в Оушън Парк. Беше на около месец и в много лошо състояние. Спасителите и хора от плажа я натовариха на теглич и я закараха в клона на „Морски свят“ в Сиатъл.

— Колко голяма беше, когато я видях за пръв път?

— Само седемстотин килограма. Всъщност, когато пристигна в „Морски свят“, Тути беше в кома. За щастие специалистите ни успяха да я съживят. След няколко дни тя започна да се храни. И оттогава наддава с един килограм на ден.

— Колко тежи сега?

— Десет тона. Когато порасне, ще стане около трийсет.

— Защо я пускате сега?

— Смятаме, че Тути е достатъчно силна, а и моментът е подходящ. През следващите няколко месеца хиляди сиви китове ще мигрират край Тихоокеанското крайбрежие, за да прекарат летните месеци в Берингово море. Тути ще може да се присъедини към стадата.

— Няма ли да бъде в опасност?

— Ако се движи със стадата, всичко ще е наред. Надяваме се, че Тути бързо ще се научи да се храни и да избягва косатките.

Помощникът ми ѝ прикрепи два радиопредавателя, които ще ни помогнат да следим движенията ѝ през следващите няколко месеца.

— Чудесно. Това е достатъчно. Искаш ли да добавиш още нещо?

— Да — малко смутено каза Пит. — Бихте ли заснели флага ни? Спомоществателят ни стартира нова кампания „Назад към природата“. Нужна ни е реклама.

Лагуната „Танака“

На здрачаване

Шестнайсетгодишният Джейк Хауъл дръпна от цигарата с марихуана и я подаде на приятеля си Дейвид Кейн. Седяха на плажа точно зад арената на Танака. На петдесет метра на север се простираше бетонният вълнолом на канала, свързващ лагуната с Тихия океан.

— Ченге!

Дейвид натисна цигарата в пясъка. Пазачът от охраната мина зад тях.

— Задник! Това не е ченге. Само съсипах цигарата...

Джейк се изкикоти и легна по гръб.

Пазачът се обърна.

— Нямате работа тук, момчета.

— Чакаме родителите си — засмя се Джейк.

— Тръгвайте, иначе ще ви прибера.

Джейк стана и почеса обръснатата си глава. Дейвид също стана и двамата тръгнаха покрай вълните, по-далече от пазача.

— Хей, задници...

Двете момчета се обърнаха. Към тях тичаше Дъг, братовчедът на Дейвид. Държеше лост.

— Хайде. Намерих начин да влезем.

Джонас гледаше как тъмночервеният блясък на залязващото слънце избледнява зад ярко осветените седалки. Шумът на тълпата се усили, когато подводните светлини на аквариума се запалиха и превърнаха черната лагуна в сиво-синя.

Той се обърна към един от техниците и попита:

— Акулата още в канала ли е?

— Да, но преди час престана да блъска портата. Сигурно я е заболяла главата.

Джонас вдигна бинокъла. В канала нямаше осветление и беше невъзможно да види мегалодона под водата. Той се обърна наляво и видя как Мани и още един човек закачат на куката огромно парче говеждо.

След няколко минути външните лампи угаснаха и се разнесе записът на барабаните, приканващи посетителите да заемат местата си.

Мак седна до Джонас.

— Говорих с моя човек. Утре сутринта ще вземем радиопредавателя. Ето я и рибката ни.

В лагуната се плъзна огромна фосфоресцираща маса.

Тримата младежи се заслушаха във виковете на тълпата, после разбиха аварийната врата, притичаха покрай щандовете за сувенири и влязоха. В същия миг първият пазач забеляза, че алармата звъни.

В южния край на лагуната вълните се разбиваха в плексигласовите бариери.

Джейк посочи бетонната структура.

— Виждате ли онази врата? Води до подводното помещение за наблюдение долу.

— Откъде знаеш?

— Видях по телевизията. Дъг, дай ми лоста.

Джейк тръгна към стоманената врата. Дейвид и братовчед му застанаха зад него, за да го прикрият, докато разбива ключалката.

Джонас фокусира бинокъла. Бялото чудовище злобно ръфаше говеждото месо от веригата. Той се обърна да види какво прави Мани и нещо привлече погледа му.

Той насочи бинокъла към вратата на помещението за наблюдение.

— Какво има? — попита Мак.

— Не знам. Вероятно нищо. Стори ми се, че вратата към помещението за наблюдение се отвори.

— Искаш ли да отидем да видим?

— Да. Може би трябва.

Момчетата хукнаха надолу по стълбите и стигнаха до коридора. Застанаха пред прозорците под водата и се вторачиха в дълбините на лагуната.

Дейвид притисна лице до прозрачната пластмаса.

— Къде е проклетата акула?

— Няма я, задник такъв. Представлението свърши.

— Глупости. Представлението ще започне всеки момент — каза Джейк и удари по прозрачната пластмаса. — Тук, Ейнджъл! Хайде идвай!

Джонас слизаше след Мак по бетонните стъпала. Мегалодонът бавно плуваше обратно към канала... а после изведнъж се обърна.

— Ето я, идва! — изкрещя Дъг.

— Хей, Кейн, гледай!

Джейк смъкна широките си къси панталони и боксерките и лепна голия си задник на прозрачната пластмаса.

Дейвид и Дъг се разсмяха. Акулата бързо плуваше към тях. Джейк се хвърли под рамката на прозореца и със смях се претърколи на бетонния под.

Съществуването намали скоростта, после рязко зави и плесна с опашка по бронираната прозрачна пластмаса. Тя се разтресе.

— Хей, Джейк, погледни надписа! Никакви движения, докато мегалодонът е в този район.

Джейк стана и притисна лице до прозрачната пластмаса. Акулата продължаваше да обикаля. Гърбът ѝ беше извит в дъга.

— Мисля, че иска да играем.

Джейк и Дъг заудряха по прозрачната пластмаса, а Дейвид извади кутия с черен спрей и се разсмя истерично.

Мак поведе Джонас през тълпата, събрала се в южния край на лагуната. Вместо да си тръгнат, хората се блъскаха, за да виждат по-добре.

— Какво става, Джонас?

— Не знам. Нещо привлича Ейнджъл към главния аквариум. По дяволите, погледни вратата! Някой я е разбил! Извикай охраната!

— Ето я, идва! — извика Дейвид.

Трите момчета стояха до прозореца и гледаха с широко отворени очи. Мегалодонът се засили към тях, досущ боинг 747.

— Лягай!

Хлапетата се хвърлиха на пода.

Съществува отново изгуби плячката си и удари преградата с муцуната си.

— Ама как се блъсна! — възкликна Джейк.

Дейвид се изправи. И смехът му секна.

Над току-що написаните с черен спрей думи „УХАПИ МЕ“ го гледаше мътно око.

Мегалодонът се обърна и заплува към лагуната.

Джейк и Дъг станаха, готови да играят отново.

— Не. Чакайте — каза Дейвид. — Трябва да се махаме оттук.

— Ти си върви. Аз ще я ядосам пак. А ти, Дъг?

— И аз. Стига, Дейвид. Не бъди страхливец.

Двамата започнаха да удрят по прозрачната пластмаса.

Дейвид видя, че акулата се приближава. Ръцете му се разтрепераха. Онова, което бе започнало като забавна игра, се превръщаше в нещо опасно. Но той не искаше да показва, че го е страх.

— Това е за последен път, нали?

— Добре де — каза Джейк. — Дай обаче да изчакаме до последната секунда, за да видим грозното ѝ око.

Трите момчета се приготвиха. Сърцата им биеха като обезумели. Те се вторачиха в муцуната на атакуващото трийсеттонно чудовище.

— Лягай!

Момчетата се хвърлиха под прозореца. Смееха се.

Мегалодонът помете пластмасовата преграда като локомотив, минаващ през дървена барикада. Разхвърчаха се парчета пластмаса, блисна леденостудена вода, муцуната на съществото се блъсна в отсрещната стена.

Дейвид и братовчед му видяха бялото торпедо за част от секундата — туловището ги притисна към бетонната стена.

Водата понесе Джейк и той затвори очи и се сви на кълбо.

Оглушителен трясък разтърси всичко и Джонс бе посрещнат от двуметрова вълна разпенена вода, която го повали на бетонния под и го блъсна обратно към стълбището. После потокът внезапно секна. Джонас отвори очи и пое дъх. Лежеше по корем в локва вода.

В коридора проблясваха жълти светлини.

Изправи се. Аварийните врати се бяха активирали и бяха запечатали помещението за наблюдение от останалата част от коридора. Той се приближи до стоманената врата и погледна през четирийсет и пет сантиметровия прозорец.

„Какво направи, Ейнджъл?“

Догади му се от онова, което видя.

Белите дробове на Джейк пламтяха. Крайниците му тежаха като олово. Той усети, че тялото му лети над пода, и отвори очи.

Гледката го разтърси, сякаш бе поразен от мълния. Отвори уста да изпищи и се задави с морска вода. Огромната паст го обграждаше. Той започна ожесточено да се мятта, да размахва ръце и да рита — опитваше да се измъкне от затварящите се челюсти на чудовището.

Главата му се удари в тавана. Мисълта за участието му го ужаси.

Мегалодонът идваше, воден от вибрациите.

Джейк нямаше къде да избяга и инстинктивно се сви. Триметровата паст се приближи съвсем...

Той долови вонящ на гнило дъх и после чу сподавените си викове в устата на съществото, докато невидими скалпели разрязваха и раздробяваха тялото му.

През оцветената в розово пяна Джонас видя как гигантската акула тресе главата си и се измъква от наводненото помещение за наблюдение.

— По дяволите!

Хукна нагоре по стълбите и излезе тъкмо навреме, за да види как Ейнджъл се появява на повърхността. От челюстите ѝ висеше човешко тяло.

Писъци раздраха нощта. Новинарските екипи започнаха да се блъскат, за да намерят по-добро място за снимане. Акулата клатеше глава като куче, докато разкъсваше трупа.

А после чудовището изчезна — гмурна се под петното кръв и отхапаните крайници. След миг обаче широко разтворената паст се издигна величествено над водата и с едно-единствено страховито захапване погълна остатъка от трупа.

ПРОМЯНА НА ПЛАНОВЕТЕ

Западната част на Тихия океан

Двете еднакви подводници „Прометей“ и „Епиметей“ бяха разположени една до друга върху огромните хидравлични рампи на кърмата на „Голиат“. Приличаха на пури, боядисани в бяло с червено по края, бяха дълги двайсет и широки пет метра и имаха куполи, високи метър и половина. На долната им част бяха монтирани високотехнологични уреди. Централното място заемаха сферичните наблюдателни капсули. Оттам един-единствен оператор можеше да управлява двете механични ръце, камерите, фаровете и маркуча с вакуум за събиране на мостри от океанското дъно.

Тери и Масао наблюдаваха от кърмата как хидравличната рампа заема мястото си под масивната лебедка на „Голиат“.

— Закъснението на подводниците налага промяна на плановете — каза Бенедикт Сингър. — Пречиствателите на въздуха и скрубите^[1] на борда на „Бентос“ трябва да се сменят преди нивото на въглероден двуокис да е станало твърде високо. „Епиметей“ ще се потопи веднага със запасите и част от резервния екипаж и след два дни ще се върне с А отбора ни. Екип Б и аз ще се спуснем с „Прометей“, след като те се върнат. За една седмица ще монтираме три робота БПДИ.

— Ще съобщя на ЯЦМНТ — каза Масао и възхитено огледа „Епиметей“. — Какво означава надписът под името на подводницата?

— *Resurgam*. Ще възкръсна.

— А самото име на плавателния съд? — попита Тери.

Бенедикт се усмихна — наслаждаваше се на възможността да философира.

— Според гръцката митология титанът Епиметей бил обвинен, че раздава на всички животни в света дарове, необходими за оцеляването им. За жалост, даровете му се свършили, когато дошъл ред на човечеството. Затова брат му Прометей откраднал енергия от слънцето и я дал на човека. Зевс се ядосал и накарал да оковат

Прометей на една планина и един орел кълвал черния му дроб цели хиляда години. Прометей означава прозорливост, а Епиметей — непредвидливост.

— Ще се върне ли „Епиметей“ с информацията, която искат ЯЦМНТ?

— Такива са нарежданията ми, Масао, но мисля, че ще останеш разочарован. Съмнявам се, че записите на „Бентос“ ще разкрият повече от тези на „Голиат“.

— Бенедикт Сингър веднага да се свърже с контролното помещение — чу се от високоговорителите гласът на Селесте.

— Извинете. — Бенедикт извади радиостанцията си и се отдалечи на няколко крачки от тях.

— Нещо не е наред — каза Масао.

Тери се облегна на перилата и загледа екипа водолази, които спускаха „Епиметей“ в океана.

— Татко, имаш ли пълно доверие на Сингър?

— Изпитваш съмнения?

— Мисля, че крие нещо. Защо един милиардер и енергиен магнат ще се интересува да избави от затрудненията института „Танака“, че и да подпише договора за БПДИ?

— Зададох му същия въпрос, когато се запознахме. Той отговори, че силата и грациозността на мегалодона го привличали. Искал да създаде подводници, способни да изследват дълбините, където живее това същество.

— Вярваш ли му, татко?

— „Гео-Тек Индъстрис“ инвестира над един милиард долара за дълбоководни проучвания...

Бенедикт се върна при тях. Лицето му беше сериозно.

— В лагуната „Танака“ е станало нещо ужасно. Акулата е убила три момчета, проникнали в помещението за наблюдение.

Тери видя как баща ѝ пребледнява.

— Настъпил е хаос, Масао. Медиите обикалят като хищници. Незабавно трябвало да се върнеш със Селесте в Монтерей. Тери може да остане тук, за да получи информацията, която иска ЯЦМНТ.

Масао залитна.

— Татко... — Тери го хвана за ръката, но не успя да го задържи и той се строполи на палубата.

След четири часа Селесте се приближи до Бенедикт, който стоеше на най-горната палуба на „Голиат“ под морето от звезди.

— Лекарят каза, че старецът ще се оправи. На зазоряване ще тръгнем към Монтерей.

— Каква красива нощ. — Бенедикт се бе вторачил в блещукащите звезди.

— Странно е как понякога нещата се нареждат сами, нали?

— Плаваме там, накъдето ни насочи съдбата. И все пак съм притеснен за графика. ЯЦМНТ и американците вече подозират нещо. Ако останем в Марианската падина повече от месец, ще започнат разследване. Не можем да рискуваме да се качат на борда на „Голиат“.

— Колко време ще можеш да държиш Тери на борда, без да възникнат подозрения?

— Тя ще замине едва след като ти измъкнеш информацията от Джонас Тейлър. — Бенедикт се усмихна. — *Festina lente*, Селесте. Бързай бавно.

Тя сложи глава на гърдите на наставника си и прокара пръсти по корема му.

— Наистина е привлекателен. Ревнуваш ли?

Той я сграбчи за косите, дръпна силно главата ѝ и я погледна с пронизващите си изумруденозелени очи.

— Не забравяй мястото си!

— *Простите...*

Бенедикт я пусна.

— Спечели доверието на Тейлър и измъкни информацията. Но ако заподозре истината, убий го.

[1] Приспособление за пречистване на газови смеси от вредни примеси. — Б.пр. ↑

РАЗНОГЛАСИЯ

Океанографски институт, „Танака“

Дъждът в късния следобед дилеше зеленикавосините води на лагуната. Джонас я наблюдаваше от кабинета си на третия етаж. Нямаше посетители — лагуната беше затворена в очакване на резултатите от полицейското разследване.

На всеки няколко минути в изкуственото езеро отекваше приглушен тътен.

„Трети път. Ако се придържа към схемата, ще направи кръг към главния аквариум и ще изчака десетина минути, после отново ще атакува портите.“

Сякаш го беше чуло, бялото петно се плъзна в лагуната, като вдигна двуметрова вълна.

Вътрешният телефон иззвъня.

— Госпожица Сингър и господин Танака са готови да ви приемат.

Джонас излезе и забърза по коридора към кабинета на Селесте Сингър. Секретарката му се усмихна престорено любезно.

— Влизайте. Чакат ви.

Джонас влезе. Масао му кимна. Изглеждаше състарен с десет години.

— Как си, Масао?

— Ще се оправя. Ела, седни. Трябва да обсъдим много неща.

Дойде и Селесте. Беше с черна пола и бяла блуза. Платиненорусите ѝ коси бяха прибрани на стегнат кок.

— Джонас, скъпи, колко се радвам, че те виждам! — Тя го целуна по бузата, после зае мястото си на масата, където вече бе седнал четирийсетгодишен мъж с атлетична фигура. Очите му бяха непроницаеми, а видът му — делови. На масата пред него имаше тефтер и миниатюрен касетофон.

— Джонас, това е Лий Удълсман, партньор от адвокатската кантора „Удълсман, Киерас и Паскуале“. Тъй като очакваме

родителите на загиналите момчета да заведат дело срещу нас, реших, че е най-добре да бъдем подготвени.

— Професоре, знам за процеса, воден срещу вас и института „Танака“ през последната година и половина. Искам първо да ви успокоя по отношение на инцидента. Трите момчета са били непълнолетни престъпници с дълъг списък провинения. Не са платили, за да влязат, и разполагаме с десетина очевидци, които са ги видели да разбиват вратата на помещението за наблюдение. Това е ясен случай на безразсъдно поемане на риск...

— И точно на това ще се основава защитата ни — прекъсна го Селесте. — Тия копеленца не само са влезли незаконно в чужда собственост, но и постъпката им струва на компанията ни над един милион долара в нанесени щети и пропуснати ползи. Казах на Лий да заведе дело срещу родителите.

— Разбира се, че ще го направим — каза адвокатът. — Но те ще предявят иск за небрежност на охраната.

Джонас поклати глава.

— Момчетата платиха с живота си. Това не е ли достатъчно?

— Не — каза Селесте. — Преди „Гео-Тек Индъстрис“ да поеме контрола ти загуби двеста милиона долара, защото беше неподготвен. Десетки адвокати обикалят като акули и чакат да отхапят парче от златната крава на Танака. Аз предлагам да ги съдим.

Джонас погледна тъста си.

— Какво мислиш, Масао?

— Масао е съгласен — отговори Селесте. — Лий, хайде да се подготвим. След час ще направя изявление пред медиите и ще съобщя, че утре отваряме. Искам да си с мен. Ще вмъкнеш няколко умело подбрани забележки за това как са влезли момчетата. Не забравяй да споменеш закононарушенията им и как са ядосали Ейнджъл и са я накарали да атакува.

Лий записа всичко в тефтера си, после каза:

— Все пак трябва да сме предпазливи...

— Никаква предпазливост. Не можеш да спечелиш със защита. Трябва да атакуваш.

— Необходимо ли е всичко това? — попита Масао. — След инцидента продажбите на билети рязко се увеличиха. Местата за целия август са продадени.

— Селесте, има нещо по-важно и спешно, което трябва да обсъдим — каза Джонас.

Лий стана и каза:

— Ще ви оставя. Трябва да обмисля някои неща.

Джонас се ръкува с адвокатата, изчака го да излезе и започна:

— Селесте, имаме голям проблем и не говоря за съдебното дело. Прочела си доклада и предложението ми. Мегалодонът се опитва да избяга. Ако бързо не вземем мерки, ще избяга и...

— *Подождете...* Да избяга? Джонас, огледа ли външните панти?

— Още не съм. Мислех да го направя вчера, но полицаите не ме пуснаха. Ще го направя утре сутринта.

— И какво включва планът ти за подсилване на вратите?

— Всичко е написано в предложението ми. Ремонтът ще е от външната страна на портата. В дъното ще бъдат забити пилони, за да не позволяват на вратите да се отварят. После до външните врати и пилоните ще бъде издигната двуметрова стена.

— И най-ниската оферта, която си получил, е за три милиона?

— Три милиона и двеста хиляди долара. Освен това Ейнджъл ще трябва да бъде упоена поне за десет дни, докато се довърши работата.

Селесте погледна предложението му.

— Мисля, че трябва да чуя още преди да кажа „да“. Масао, може ли да открадна зет ти за делова вечеря?

— Съжалявам, но не мога — каза Джонас. — Имам много работа.

— Върви, Джонас — рече Масао. — Аз ще се погрижа за нещата тук.

— Отлично. — Селесте натисна едно копче на телефона си. — Маргарет, кажи да докарат колата ми.

Джонас погледна продължително и изпитателно Масао.

Управителят ги заведе на маса до водата. Селесте поръча питиета, после се извини и отиде до тоалетната.

Джонас огледа ресторанта. Посетителите се веселяха и се смееха. Той прокара пръсти над пламъка на свещта и се вторачи във венчалната си халка. Замисли се за Тери и сърцето му се сви. Беше го

заварила неподготвен, когато призна, че е нещастна. Наистина ли нещата бяха толкова лоши? Как не бе забелязал симптомите?

„Не ги забеляза, защото си егоист...“

Опита да си спомни кога за последен път се бяха смели или любили, без да гледат на това като на задължение. Кога за последен път бяха прекарвали заедно свободното си време?

В гърлото му заседна буца. Мегалодонът бе изместил всичко.

Усети, че Селесте идва, по уханието на жасминовия ѝ парфюм, няколко мига преди да седне. Тя му се усмихна. Светлината на свещите танцуваше в очите ѝ.

„Тази жена е опасна“ — помисли Джонас.

— Уморена съм. Трябва да си раздвижа краката — изгука Селесте, събу сандалите си и прокара пръсти по крака на Джонас. — Е, за какво сме гладни? Обзалагам се, че тук имат хубави омари.

— Престани.

Тя се усмихна.

— Селесте, това нали беше делова вечеря.

— Точно така. Работя за повдигане на духа на един от служителите.

Той отблъсна крака ѝ.

— Повдигане на духа на служителите? Това е смешно. Последния път, когато дойде, показва само презрение към целия персонал.

— Но не и към теб. — Селесте пресуши мартинито си. — Може би ще ми помогнеш да смекча отношението си.

— Едва ли. Ти обичаш да контролираш хората.

Тя замислено се вторачи през прозореца.

— Имаш право, Джонас. Често съм груба. *Odernit dum metuant...*

— Какво означава това?

— Един от любимите изрази на Бенедикт. „Нека да ме мразят, стига да се страхуват от мен.“ Знам само един начин, по който да правя всичко. Научих го от настойника си. През половината ми живот Бенедикт ме подготвя да поема организацията, когато се оттегли. Той ме направи корава. Аз съм му партньор и довереница. Синът, когото никога няма да има. Любовницата, за която никога няма да се ожени.

— Как се запознахте?

— Баща ми беше атомен инженер. Двамата с Бенедикт се запознали на семинар в Оксфорд през 1970 година и се сприятелили. Майка ми беше красавица. Всъщност Бенедикт ги е запознал с баща ми. Родена съм в Англия, но заради баща ми се преместихме в Беларусия, когато бях осемгодишна, за да заеме пост в Чернобил. — Селесте го погледна. В очите ѝ блестяха сълзи. — 26-и април 1986-а година беше последният ден, в който видях баща си жив. След катастрофата ни изселиха, всъщност ни спаси Бенедикт. Настани ни в един апартамент в Москва. Често ни посещаваше, когато идваше по работа. После запозна майка ми с друг мъж, влиятелен член на Политбюро. Мислех, че ще стане следващият министър на вътрешните работи. Срещаха се дискретно, защото той беше женен. Два дни след единайсетия ми рожден ден се прибрах от училище и разбрах, че са застреляли майка ми и любовника ѝ в леглото.

— Откриха ли убиеца?

— Не. Но подозирам кой е. Имаше страшен политически скандал. Но тогава по-голямата ми грижа беше да оцелея по улиците на Москва. Бяха едва дванайсетгодишна и нямах нито семейство, нито пари. Бенедикт ме намери след осем месеца. Проституирах. Той ме изпрати в училище с пансион в Америка. През ваканциите ходех в една от къщите му в Калифорния, макар че той обикновено не беше там. Пътуваше по работа из целия свят. После, когато станах на четиринайсет, всичко се промени. Беше през лятната ваканция. Седях до басейна и видях, че Бенедикт се е вторачил в мен. Беше ми приятно, че най-после съм привлякла вниманието му. Дори го подразних. Свалих горнището на банския си и намазах гърдите си с плажно масло. Никога не разговаряхме за случилото се, но той ме отписа от училище и започнах да пътувам с него по света. Нае жена да ме учи — Ан Бари. Пътуваше с нас навсякъде. Отначало мислех, че му е любовница. После, една нощ, точно след петнайсетия ми рожден ден, Ан се вмъкна в стаята ми и легна до мен.

— И ти какво направи?

— Ами... определено не си падам по жени. Но Ан беше първият човек, който бе проявил привързаност към мен, откакто родителите ми починаха, а аз се нуждаех от топлотата на друго човешко същество, затова ѝ позволих да... Както и да е, тези посещения продължиха, докато Бенедикт не ни завари голи в леглото.

— И какво направи?

— Той не позволява на чувствата да замъглят преценката му. Вбеси се, но реши да използва Ан, за да ме научи на един от най-важните уроци в живота — как да се справяш с враговете. Сутринта се качихме на частния му самолет и излетяхме за Англия. По пътя Бенедикт накара един от телохранителите си, бивш агент на КГБ, да я изнасили.

— Пред теб?

— Не. Сергей обича уединението. Вероятно това е било първият хетеросексуален контакт на Ан през живота ѝ. На половината път той я изведе. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба и цялата беше в синини. Бенедикт извади кърпата от устата ѝ и я накара да ми се извини. Никога няма да забравя погледа ѝ — очи на обезумяло от страх животно. После самолетът се спусна на хиляда метра и Сергей отвори вратата. Бенедикт сграбчи Ан за косата и ми каза: „Мила Селесте, никога не забравяй, че трябва да държиш враговете си наблизо, за да се отървеш от тях, когато настъпи подходящият момент“ — и изрита Ан от самолета.

— Господи!... Убил я е? Просто така? — попита Джонас и помисли: „Пак ли си играе с мен?“.

— Да, Джонас, просто така. Хладнокръвен, пресметлив и експедитивен — такъв е настойникът ми. Истината е, че бях поласкана. Бенедикт ми се притече на помощ за трети път. Що се отнасяше до мен, Ан бе прекрачила границата и заслужаваше да умре. Даже погледнах през прозореца — исках да видя как пада във водата. А после прегърнах Бенедикт. Е, кажи ми, какво мислиш?

Джонас въздъхна.

— Не знам какво да мисля. Смятам, че си имала доста извратено детство.

— Може би. Но това не е по-хубаво от извратена зряла възраст. *Неважно.* — Тя пак надигна чашата. — Беше много ядосан, защото Ан ме бе искала за себе си. След две нощи дойде при мен. Оттогава взаимоотношенията ни се промениха. Станах му довереница. И осъзнах, че съм наследила не само красотата на майка ми, но и интелигентността на баща ми. Бенедикт ми стана личен учител в училището на реалния живот. Той ме научи как да съм безмилостна в

свят, контролиран от мъжете. А нощем ме учеше на изкуството на любовта. Аз съм продукт и творение на Бенедикт Сингър.

— Позволява ли ти да се срещаш с други мъже?

— Чукам се с други мъже, ако това имаш предвид, но само по работа. Бенедикт не обича да споделя играчките си, освен ако не получи нещо в замяна. — Тя му се усмихна тъжно. — Никога не съм се влюбвала. Не съм имала възможност.

— Защо си променила фамилиното си име на Сингър?

— Това беше идея на Бенедикт. Той знаеше, че хората ще ме уважават повече като Селесте Сингър, отколкото като Селесте Алексеева. — Тя махна на сервитьора да ѝ донесе още едно питие. — А сега говори ти. Чух, че някога си бил най-добрият капитан на подводници — преди инцидента в Марианската падина.

Джонас ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Скъпи, довери ни се поне малко. Проучихме задълбочено всяко отговорно лице в института „Танака“ преди да се съгласим да го купим. Ще се изненадаш, ако чуеш какво знаем.

— Тогава беше различно. Дните ми на капитан на подводница свършиха.

— Казах ти най-съкровениите си тайни. Сега аз искам да знам какво се е случило с онзи смел млад капитан, когото видях по телевизията, когато бях на седемнайсет.

— Господи, направо се чувствам стар.

— Разказвай.

Джонас се наведе напред.

— Преди единайсет години управлявах триместна подводница за военноморския флот. Пътуването ми беше свръхсекретно, на седем мили в Марианската падина. Бях уморен. Това беше третото ми потапяне за една седмица и знаех, че не трябва да отивам, но нямаше кой да ме замести. Спускането е дълго — четири часа в непрогледен мрак, затова си склонен да се разсейваш. Спомням си, че се бях вторачил в тъмнината, на седем хиляди стъпки от дъното, когато се появи бял блясък — и после изчезна. Другите двама на борда не видяха нищо. Продължих да гледам — и неочаквано се появи чудовищна бяла глава, издигаща се от бездната...

— Мегалодонът?

— Тогава не бях чувал за този вид акули. Само знаех, че са изчезнали, затова увеличих тягата и насочих подводницата към повърхността. После нещо във водолазната капсула се повреди и херметизацията се наруши. Единият учен си удари главата и разкъса кръвоносен съд в мозъка си. Докато стигнем до повърхността кръвта му изтече. Другият умря в лазарета. Аз се възстановявах три седмици, после ме преместиха в психиатричното отделение. И там се запознах с Мак.

— И смени кариерата си?

— Да. През следващите седем години фанатично се опитвах да докажа, на себе си и на всички около мен, че акулата наистина съществува и не е привидение от дълбините. Затова се отказах от управляването на подводници — единственото, което искрено обичах — и станах палеобиолог.

— Но пак отиде там. И доказа, че всички грешат.

— Бях безразсъдно смел. Позволих на егоизма и емоциите да замъглят преценката ми. Независимо дали мегалодонът съществуваше, или не, спускането в Марианската падина в едноместна подводница беше глупост. Масао Танака ме убеди да отида. Искаше да придружа сина му, за да извади един повреден робот. Оставих се да ме уговори... По дяволите! Истината е, че исках да отида.

— И пак го срещна?

— Бяха два. Първият ни атакува и уби сина на Танака. Заплете се в кабела на подводницата и корабът на повърхността, без да знае, започна да го издърпва. После се появи вторият, по-голяма женска, и започна да яде безпомощния мъжки — издигаше се в леденостудените води в кръвта му.

— Майката на Ейнджъл?

Джонас кимна.

— Опитът да я заловя, вместо да я убия, беше най-голямата ми грешка.

— Глупости. Ако не беше ти, нямаше да имаме звездата на атракцията ни. На теб дължим най-голямото шоу на света.

— Отговорен съм за смъртта на много невинни, също както на онези три момчета. — Джонас почувства, че търпението му се изчерпва. — Селесте, искам да знам дали ще подсилите портата, или не?

— Утре ще решиш дали вратите са повредени. Тази вечер ще се опознаем. — Тя погали крака му с пръсти.

Джонас стана.

— Вече ме провери изчерпателно, така че предпочитам да се наспя. *До свидания.*

Когато той тръгна към изхода, Селесте тихо изруга.

ТОКАМАК

Западната част на Тихия океан

Тери отчаяно изрита завивките. Макар че си бе легнала преди три часа, не можеше да заспи. Безпокойството за баща ѝ не ѝ позволяваше да се отпусне.

Погледна дигиталния часовник. 2:38.

„По дяволите...“

Тя облече анцуга, обу маратонките си, отвори вратата на каютата, тръгна по коридора и след пет минути излезе на дясната палуба на „Голиат“.

На черното като кадифе небе блещукаше гоблен от звезди. Неочаквано задуха, тя потрепери, вдигна яката на анцуга си и се вторачи в пирамидалните очертания на „Голиат“, извисяващи се над главата ѝ; заслуша се в свистенето на студения вятър в лабиринта от стомана.

Мина покрай една оръдейна кула, останала от трийсетмилиметровите оръдия на ракетносача, и продължи към огромния нос на „Голиат“ и стоманените люкове, покриващи бившите ракетни силози.

Подпря се на перилата на носа и се вторачи в оловносивото небе. Преди четири години брат ѝ се бе спуснал в Марианската падина с Джонас и беше изяден от праисторическите акули, с една от които сега семейството ѝ си изкарваше прехраната. Тери и брат ѝ бяха много близки. Как се промениха толкова бързо толкова много неща?

Вятърът изсуши сълзите ѝ. Тя се замисли за баща си и как последните години го бяха съсипали. Лагуната беше дългогодишната му мечта — голям аквариум, където да плуват стадо китове. Изкуственото езеро не само че не приюти нито един кит, но финансовите затруднения по залавянето на мегалодона принудиха баща ѝ да предаде контрола на организацията си на Бенедикт Сингър. Това беше последното, което прекърши духа му.

Тери се замисли и за Джонас и осъзна, че се бе държала грубо. Съпругът ѝ бе изстрадал много. Но пък през последната година любовта ѝ към него бе охладняла. Дълбоко в душата си тя знаеше, че още го обвинява за мъртвото си бебе и за влошаващото се здравословно състояние на баща си. Запита се дали връзката им може да бъде спасена.

Зъбите ѝ започнаха да тракат от студ и Тери помисли да се прибере в каютата си, но точно тогава един от стоманените люкове се отвори. Тя се скри зад две спасителни лодки и видя трима мъже в бели лабораторни престилки — излязоха от нещо като стълбище, вградено в един от ракетните силози.

Мъжете се разкършиха и вдъхнаха нощния въздух — явно дълго бяха стояли долу. Казаха нещо на руски. Единият извади бутилка водка, отпи голяма глътка и я предложи на другите. Те отказаха и тръгнаха надолу без него. Човекът с водката извади от джоба си малко устройство и го насочи към отвореното стълбище. Люкът се спусна. Мъжът допи шишето и залитайки, тръгна към мястото, където се криеше Тери.

Тя изпълзя към другата страна. Руснакът се строполи на палубата.

Минаха няколко минути. Мъжът захърка. Тери се вторачи в ужасния белег на шията му. После видя дистанционното управление в ръката му.

Внимателно разтвори пръстите му. Човекът се размърда. Тери застина, когато той отвори очи, усмихна се пиянски и отново заспа.

Тя взе устройството и се огледа. На палубата нямаше никого. Приблужи се до люка и натисна зеленото копче на дистанционното управление. Люкът се вдигна. Видя се стоманена стълба, която изчезваше надолу. Тери изтръпна и си спомни какво бе попитала баща си — дали вярва на Сингър. Слезе няколко стъпала, обърна се и натисна червеното копче. Люкът се затвори.

Чу бръмчене на мощен генератор. Шумът идваше някъде отдолу. Тя продължи да слиза и се озова пред затворена врата. Завъртя колелото наляво, отвори люка и видя ярко осветен, стерилен бял коридор.

Затвори вратата и бързо тръгна по коридора. В дъното имаше тежка стоманена врата с процеп за идентификационна карта.

Внезапно се чу силно бръмчене и вратата започна да се отваря.

„По дяволите, в какво се забърках?“

Нямаше време да избяга. Тя се скри зад металната врата и долепи гръб до стената. Чу мъжки гласове — говореха на арабски. Мъжете отминаха по коридора.

Тя влезе в помещението. Вратата се затвори зад нея.

Озова се в голямо фоайе. Вляво имаше няколко стола, канапе, телевизор и видео, вдясно — малка кухня с мивка, микровълнова фурна и хладилник, а точно отпред — затворена врата.

Тери предпазливо я отвори. Блъсна я нещо като вълна влажен въздух. Озова се в голяма съблекалня. Вляво имаше мивки и тоалетни, вдясно — шкафчета, а отпред — коридор, водещ очевидно към душовете.

Оттам се разнасяха мъжки гласове.

Тери чу познатото бръмчене на металната врата — отново се отваряше — вмъкна се в една от тоалетните и заключи вратата. С разтуптяно сърце седна на седалката и притисна колене до гърдите си. Молеше се на бога никой да не я забележи.

Минаха няколко минути. Чу се шляпане на боси крака. Тери надникна през процепа над вратата и видя гол мъж — стоеше пред мивките. Гърбът му беше космат. Той пусна водата и започна да се бръсне. Друг мъж от съблекалнята му заговори на арабски.

Арабинът се избърсна и изчезна от полезрението ѝ. Двамата мъже продължиха да разговарят и да се смеят и след няколко минути излязоха.

Тери изчака още няколко минути, после, обляна в пот, отвори вратата и излезе на пръсти в банята. В съблекалнята нямаше никого, но телевизорът във фоайето работеше.

„По дяволите...“

Тя тръгна покрай душовете и влезе в някаква малка ниша, завършваща с врата с гумена изолация. На нея с червени букви имаше надпис на английски, руски, немски и арабски.

„ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: ПРЕДИ ДА ВЛЕЗЕ В
ЛАБОРАТОРИЯТА ПЕРСОНАЛЪТ ТРЯБВА ДА СЕ
ИЗКЪПЕ.“

Тери дръпна вратата и тя се отвори. Чу се свистене на компресиран въздух. „Защо лабораторията е запечатана? С вируси ли се занимава Бенедикт?“

Тери влезе в съблекалня с бели плочки на пода, стените и тавана. Над двата големи коша за дрехи и пейките имаше лавици, отрупани с чисти хавлии. На куки на стената бяха окачени защитни облекла.

В дъното на помещението имаше друга херметизирана врата с предупредителен надпис:

„ЗАБРАНЕНО ВЛИЗАНЕТО В ЛАБОРАТОРИЯ
«ТОКАМАК» БЕЗ ЗАЩИТНО ОБЛЕКЛО.“

По челото ѝ изби пот. Нервите ѝ трептяха от напрежение. Защо не си бе останала в каютата?

„Е, вече си тук. Довърши работата.“

Взе едно защитно облекло по-малък размер, събу маратонките си и го нахлузи до кръста си. После го вдигна до раменете си, сложи маратонките в джобовете на анцуга си и пхна ръце в гумените ръкави.

Намести качулката на главата си и чу пукане. Стъклото пред очите ѝ се замъгли и я заслепи. Задъхвайки се, Тери смъкна ципа и видя един оранжев маркуч, прикрепен към апарат на стената. Сграбчи края му и го свърза с вентила на защитното облекло.

Разнесе се свистене на въздух и костюмът започна да се надува. Стъклото се изчисти. Тери откачи маркуча, отвори херметизираната врата и влезе в лабораторията.

Огледа се. Намираше се на тясна платформа, извисяваща се над огромна площ, заемаща цялото предно отделение на „Голиат“. Демонтираните ракетни силози бяха освободили три хиляди квадратни метра пространство, в средата на което имаше някакъв гигантски метален пръстен.

Тери се вкопчи в перилата пред себе си. Не знаеше какво да направи.

От странния пръстен излязоха двама лаборанти. Единият погледна към нея. Тери махна с ръка и те се отдалечиха. Тя заслиза по спиралната стълба — чудеше се как се бе забъркала в тази каша.

Приближи се до пръстена — огромна стоманена тръба, извисяваща се шест-седем метра над пода. По външната страна се виеха дебели медни жици. От уреда излизаха многобройни кабели, прикрепени към компютърни терминали. До стените на лабораторията бяха монтирани мощни генератори. Стоманеният под вибрираше от приглушено бръмчене.

Тери се огледа, но не видя никого. Седна пред един компютър и щракна мишката. На екрана се появи меню.

ГЕО-ТЕК ИНДЪСТРИС ТОКАМАК

Алфа-частици	Електромагнитна сила
Режим на магнитното силово поле	Камера за йонизация
Магнитен кладенец	Инжектор на неутрални лъчи
Абсорбатор на неутронна енергия	Програма за клетъчни частици (ПКЧ)
Пасивни системи за сигурност	Полоидално поле на плазменото течение
Първичен трансформатор	Горива за реактора: деутерий
Сврѝхпроводими магнити	тритий
Прицелна камера	Тороидални спирали
Турбулентност	Вакуумен съд

Вдигна очи от монитора. Лаборантите се бяха върнали и я гледаха. Единият направи знак на другия и двамата тръгнаха към нея.

Тери стана и тръгна към спиралното стълбище. Мъжете я последваха. Тя хукна нагоре.

В слушалките ѝ се чува мъжки гласове — първо на руски, после на английски:

— Спри! Кой си ти?

Задъхана, Тери стигна до платформата и се хвърли към вратата. Преследвачите ѝ я настигаха. Тя мина през съблекалнята и непохватно се запрепва в душевото отделение. Гумените ѝ ботуши се подхлъзнаха и тя падна по грѝб на мокрия под.

Чу в слушалките гласове — мъжете говореха на руски.

„Ставай, момиче!“ — заповяда си.

Изправи се и хукна към фоайето. Пред телевизора седяха четирима мъже, облечени в хирургични престилки. Обърнаха се към нея.

Като криеше лицето си с ръце, Тери побягна към вратата. Видя един зелен бутон и го натисна. Руските лаборанти вече изскачаха от съблекалнята.

Тя хукна по коридора и през херметичната врата — удари си челото в стоманената каса. Вратата се затръшна след нея и Тери спусна резето. Чу викове зад нея — пак на руски.

Докато се качваше по стълбите, смъкна защитното облекло. Задъхваше се, сърцето ѝ биеше като полудяло. Стигна до края на стълбите, натисна зеления бутон на дистанционното управление и люкът над главата ѝ се отвори.

Руснаците вече се качваха след нея. Тя затръшна люка.

Пияният!

Тери се втурна към спасителните лодки и с облекчение видя, че мъжът още спи. Събу му обувките и му нахлузи защитното облекло.

Чу, че люкът се отваря.

На палубата излязоха шестима мъже.

Тери приклепна зад лодките и отчаяно се огледа. Нямахше къде да се скрие. Хукна към перилата, прехвърли се през тях, вкопчи се в най-долното и увисна на дванайсет метра над тъмния океан.

Долепи босите си крака до студената стомана и се запромъкна към задната палуба. Целта ѝ беше да стигне до огромната стоманена кула, останала от оръдията на ракетаносача.

Ръцете ѝ бяха вцепенени, а пръстите — твърде къси, за да обвият перилата, така че след шест-седем метра трябваше да спре. Надигна се, провря се между перилата и чу как мъжете тичат по палубата.

Пое дъх, успя да допълзи до кулата, покатери се на следващата палуба и се спусна на по-долното ниво.

След пет минути се приближи до входа за палуба В. Чу гласове и погледна към коридора. Облечен в халат, Бенедикт Сингър разговаряше с двама души. Стояха пред каютата ѝ и гледаха вратата.

Тери се промъкна по тесния перваз над каютата, погледна и видя, че прозорецът ѝ е отворен.

„Можеш да го направиш!“

Тери скочи и вкопчи пръсти в перваза. После се отблъсна с крака от перилата, пъкна глава в отвора и се вмъкна вътре.

В същия миг на вратата се потропа.

— Момент...

Бързо съблече анцуга си, взе чаршафа от леглото и се уви, за да скрие кървящите си пръсти и мръсните си крака.

Престори се на сънена и отвори вратата.

— Тръгваме ли вече?

Бенедикт и другите двама я погледнаха.

— Не, мила, още не — каза Сингър. — Имаше малка тревога и искахме да се уверим, че си добре.

— Каква тревога?

Проницателните му изумруденозелени очи я стрелнаха със смразяващ поглед, после се спряха на стената зад нея.

— Нищо сериозно. Лягай си.

Тери му се усмихна уморено и затвори вратата. После се заслуша — Бенедикт даваше заповеди на руски на хората си. Доволна, тя се отпусна в леглото. Беше ѝ студено, пръстите я боляха.

„Какво крие Бенедикт?“

Но беше твърде уморена, за да мисли за това. Усмихна се на дързостта си, взе писалка и тефтер от нощното шкафче, написа „ТОКАМАК“, откъсна листа, сгъна го и го пъкна в обувката си.

След минута заспа неспокойно, без да се сети, че е оставила цяла пътека черни отпечатаъци на стената под прозореца.

НА СВОБОДА

*Океанографски институт, „Танака“
Монтерей, Калифорния*

— Нали ти казах, че си се побъркал.

— Да, Мак. Няколко пъти. Угаси мотора. Не искам да уплашим мегалодона.

— Да уплашим мегалодона? По дяволите, ти ме плашиш.

Мак изключи мотора и десетметровата лодка се понесе към външния край на вълнолома. Той протегна ръка, хвана се за бетонната бариера и доближи лодката до нея.

Каналът беше дълбок дващсет и пет и широк осемнайсет метра, минаваше по западната страна на лагуната, през малък плаж, и продължаваше към Тихия океан. Високите дващсет и пет метра стоманени врати бяха разположени на двеста и дващсет метра от брега.

При отлив се виждаше около метър от горната част на вълнолома — приличаше на тесен тротоар, навлизащ в океана. Но по време на прилив вълноломът изчезваше под водата и над него оставаха само десетина оранжеви шамандури.

Джонас посочи двойната спирала бодлива тел, монтирана върху двата вълнолома, и каза:

— Бодливата тел маркира местоположението на портата.

— Господи, акулата идва! — възкликна Мак.

В канала се надигна двуметрова вълна и се насочи към бодливата тел. Акулата блъсна вратите и двата вълнолома се разтърсиха.

Мак нервно прокара пръсти по късо подстриганата си коса.

— По дяволите, Джонас... в безопасност ли сме тук?

— Точно това смятам да разбера.

— Нали ще ми кажеш преди рибата ти да избяга? Питам просто от любопитство — накъде се отварят вратите?

— За щастие, отвън навътре. Първоначалното им предназначение беше да примамват мигриращи китове. Така искаше Масао. Вратите са на дупки, така че океанската вода да влиза и излиза свободно.

Над канала се разнесе далечно биене на барабани.

— Следобедното представление започва. По-добре да се облека — каза Джонас и нахлузи неопреновия костюм.

— Знам, че напоследък животът ти поднася само неприятности, но какво смяташ да правиш? Тук е адски опасно.

— Ако знаеш друг начин за достъп до повредената врата, целият съм слух.

Пращането на портативната радиостанция прекъсна разговора им.

— Кажи, Мани.

— Току-що усилихме подводната акустика. Ще ти съобща веднага щом акулата влезе в канала.

— Благодаря.

Звукът на барабаните се засили. Сърцето на Джонас беше в синхрон с магическия им ритъм.

— Приятели сме от единайсет години, Джонас. Знаеш, че си най-добрият ми приятел.

— Мислех, че съм ти единственият — засмя се Джонас. — Какво искаш да кажеш?

— Тревожа се. Тери има право. Проклетото чудовище те е обсебило. Не ти ли писна?

Джонас се вторачи в плажа.

— Писна ми.

— Ами тогава се откажи. Обзалагам се, че кошмарите ти ще престанат седмица след като напуснеш Института.

— Смятам да го направя, при това много скоро. Но първо искам да се погрижа за нещо. Носиш ли предавателя?

— Да. — Мак извади от кутията с инструменти петнайсетсантиметров предмет с формата на стрела. Калъфката приличаше на гилза. От единия край се подаваше остър десетсантиметров харпун.

— Какъв му е обхватът?

— Зависи от дълбочината и топографията на океана. Между триста и петстотин мили. Излъчва сигнал, който мигновено се разпознава от Системата за подводно акустично наблюдение, СПАН, и ти позволява да си проследиш чудовището навсякъде по света.

Джонас одобрително разгледа устройството. СПАН беше системата за подводно акустично наблюдение на военноморския флот и от десетилетия се използваше за проследяване на вражески кораби и подводници. Глобалната мрежа се състоеше от трийсет хиляди мили подводни кабели и микрофони и напоследък се използваше и от учените, за да слушат звуците на китовите, да следят трусовете на морското дъно и да откриват айсберги на хиляди мили.

Джонас върна предавателя на Мак.

— Колко издържа батерията?

— Батерията е от литий, подсилен с никел и кадмий. Издържа половин година.

— Къде е пистолетът?

Мак извади от якето си малък пистолет, завинти предавателя с адаптора и го подаде на Джонас.

— Макар че е малък, откатът е силен. Прицели се и стреляй с две ръце. За съжаление обхватът е само стотина метра. Съмнявам се дали ще пробие дебелия слой кожа на мегалодона от по-далечно разстояние. Ако ми дадеш още две седмици, може да намеря нещо, което да се прикрепя на пушка.

— Нямаме толкова време. Искам да й сложа предавателя днес.

— Докторе, обади се.

Джонас грабна портативната радиостанция.

— Кажете, Мани.

— Ейнджъл току-що влезе в лагуната. Ако ще действаш, действай.

Джонас се гмурна в развълнуваните води.

Спусна се на десет метра, като се придържаше към вътрешната страна на вълнолома вдясно. Бетонът бе обрасъл с гъста растителност. Силното течение го блъсна навътре в канала. След няколко минути Джонас се приближи до портата.

Стоманените врати бяха черни и зловещи и се простираха, докдето стигаше погледът му.

По металната стена имаше тънък пласт ръжда. Джонас бръкна в една от дупките, после надникна в съседния осемсантиметров отвор.

По гърба му премина ледена тръпка. „Не си губи времето!“

Повредата беше три метра по-надолу. Стоманените панти бяха започнали да се огъват навън от ударите на мегалодона. Беше само

въпрос на време, докато се откъснат. Паднеха ли първите, останалите скоро щяха да ги последват.

Джонас започна да оглежда другата врата — и изведнъж някакво движение привлече погледа му.

На четири-пет метра под него безшумно плуваше широк оловносив гръб. Акулата стигна бетонния вълнолом, рязко зави и изчезна в мрака.

Джонас се обърна. От мътните води се появи втора акула и се насочи право към него. Беше бяла и много голяма. Поне пет метра. И тежеше над един тон.

Като се мъчеше да запази спокойствие, Джонас загреба назад. Кислородният му апарат издрънча в стоманената порта. Акулата продължаваше бавно да плува към него. Хоризонтално разположените ѝ гръдни перки потрепваха като крила.

Джонас насочи лъча на фенерчето си и освети тъмните дупки, с които бе осеяна долната част на муцуната на акулата.

„Ампулите на Лоренцини^[1]...“

Хищникът бе привлечен от слабото електрическо поле, излъчващо се от туптящото му сърце.

Джонас размаха ръце и изкрещя. Акулата се приближи на метър и половина... после зави.

Джонас погледна надолу.

Там кръжаха още три акули. Бели и големи. Мъжки.

Той остана прилепен до стоманената врата. Отпред се появиха още два мъжки хищника.

„Колко са много... И всичките мъжки. Защо са тук?“

Акулите започнаха да обикалят по-бързо. Явно бяха възбудени. Една от по-големите се нахвърли върху друга. Започнаха да се хапят, после се разделиха.

Джонас не бе виждал такова държане сред *Carcharodon megalodon*. Почувства се невероятно уязвим — овца сред глутница вълци. Провери дълбочината. Двайсет метра.

Отново се долепи до стоманената врата, но това не помогна. Акулите атакуваха.

Мак не гледаше представлението в лагуната, но знаеше какво става по реакциите на зрителите. Минутите минаваха. Защо се бавеше Джонас?

Край лодката се стрелна еднометрова черна гръбна перка. Мак я видя как влиза в канала и едва тогава осъзна какво вижда.

По дяволите! Джонас...

Той включи мотора и подкара към бариерата с бодлива тел. Вляво се появи втора гръбна перка, после още една. Мак трескаво потърси мехурчета във водата и в последната секунда вдигна глава. Но беше късно.

— Ах, да се...

Превключи на задна скорост. Моторът избълва в лицето му задушавач облак син пушек. Лодката се плъзна зад бариерата и заседна в бодливата тел.

— Тъпо копеле!

Мак грабна греблото и отчаяно блъсна оградата в опит да освободи лодката.

Някакво движение отпред го накара да вдигне глава. От лагуната се надигна двуметрова вълна, която се насочи към него.

Джонас видя лодката на Мак и започна да се издига; оглеждаше се трескаво, а акулите се редуваха да го атакуват.

Спря на дванайсет метра. Към него се плъзна осемстотинкилограмов звяр — търсеше месо — и намали, когато се приближи до стената. Джонас знаеше, че вариациите в полетата на променливия ток, излъчван от хидравличните стоманени врати, объркват сетивната система на голямата бяла акула. Вместо да се оттегли обаче, огромният хищник отвори страховитата си паст и показа острите си като скалпели бели зъби.

А после акулата изгуби плячката си от поглед и се обърка. Блъсна се в стената вдясно от Джонас, като отваряше и затваряше уста.

Джонас бързо изпусна въздуха от спасителната си жилетка и се спусна под огромната ѝ паст.

Главата на чудовището премина точно над него. Челюстите продължаваха да се отварят и затварят, после акулата плъзна муцуна по портата.

Петметровият мъжки екземпляр се отказа да го търси — и отплува. Джонас зарита, издигна се на десет метра и погледна надолу.

Под него изплуваше друга мъжка акула, дълга поне шест-седем метра.

Той зарита по-енергично. Челюстите на акулата се отвориха, белите зъби лъснаха и Джонас разбра, че ще го настигне.

Чудовището го блъсна и на лапа левия му чак крак до бедрото.

Джонас се разтресе, сякаш го беше ударил ток. Замахна с лявата ръка и удари с фенерчето акулата по муцуната. Челюстите ѝ се отвориха. Той загреба нагоре, като се мъчеше да изтръгне крака си от страховитата паст.

Акулата спря и разтърси глава...

После се обърна и се отдалечи.

Джонас видя луминесцентния блясък и после чупеция се метал, когато мегалодонът се блъсна в стоманените врати като огромен камион. Вратите се треснаха в кислородния му апарат и изкараха въздуха от гърдите му.

Около него отекна ужасяващо скърцане на метал, вратите продължиха да се отварят и го изтласкаха с лицето напред към вълнолома.

Чудовищното туловище на мегалодона мина през разширяващата се пролука.

Пробитият кислороден апарат, вече изпразнен от въздуха, го повлече надолу като котва. Маската му се напълни с вода и той се задави; потъваше, защото не можеше да рита с разкъсания си крак.

„Малката бутилка!“

Измъкна от колана си малкия цилиндър и пое животоспасителен кислород.

Успя да напипа катарамата на колана с тежестите и я дръпна. Коланът бавно потъна надолу.

Джонас започна да се издига сред мъгла от кръв.

Изчисти маската си. Беше замаян и мислеше, че всеки момент ще припадне. Съсредоточи се върху изплуването — и спря, защото видя най-страшния си кошмар.

Сивото око на Ейнджъл се бе вторачило в него. Фосфоресциращата ѝ глава беше на по-малко от пет метра. Челюстите ѝ се отваряха и затваряха в демонична усмивка. Сякаш му говореше.

Джонас се вцепени от ужас.
Ейнджъл остана неподвижна.

„Тя ме познава...“

В същия миг усети, че се издига. Лявата му ръка се протегна и докосна отворената метална врата.

„Плувай!“

Напрегна мускули, изтегли се зад разбитата врата и се провря между откъснатите панти — за част от секундата, преди „Ангела на смъртта“ да се нахвърли с отворени челюсти върху него.

Муцуната на мегалодона се удари във вратата и я блъсна в бетонния вълнолом.

Стоманената порта го предпази от челюстите на Ейнджъл. Джонас затвори очи и продължи да се издига в дирята от кръвта си, поддържан от малкото останал въздух в спасителната му жилетка.

Мак се бе навел над мотора и се взираше във вълнуващите се сини води. Знаеше, че мегалодонът е излязъл. Но не знаеше дали Джонас е жив.

Появи се бял блясък.

Гръбната перка се показа на повърхността.

Мак стисна пистолета с две ръце, прицели се и стреля.

Стрелата се заби в основата на гръбната перка.

И после нещо се блъсна в дъното на лодката.

Мак се наведе. От водата се показа глава, после изчезна в локва кръв. Мак се пресегна, сграбчи Джонас за косата, издърпа го в лодката и като видя кръвта, струяща от крака му, извика:

— Господи!...

Хвърли бърз поглед през рамо, за да се увери, че мегалодонът излиза от канала. После с трепереци пръсти затисна раните на Джонас и насочи лодката към лагуната.

[1] Капсули в главата на акулата, завършващи на повърхността с канали, пълни с пихтиесто вещество, част от изключително чувствителната система от биоелектрически сензори, долавящи магнитните полета на другите живи организми. — Б.пр. ↑

ВЕЛИКОЛЕПЕН АД

Западната част на Тихия океан

Тери се подпря на перилата. Утринното слънце грееше приятно. Тя бе спала съвсем малко и предпочиташе да прекара остатъка от деня в леглото, но това би предизвикало подозрения.

„Токамак? Върху какво работи Бенедикт в лабораторията си? Свързано ли е с «Бентос»?»

Тъкмо вадеха „Епиметей“ и го слагаха на мястото му на кърмата на „Голиат“.

Бенедикт ѝ махна — отиваше да посрещне членовете на екип А. Половината екипаж на екип Б вече беше на борда на „Бентос“ — бе пристигнал преди два дни, за да смени колегите си. След по-малко от три часа Бенедикт и останалите членове на екипажа щяха да се качат на „Прометей“ и да се спуснат за една седмица в Марианската падина.

Тери наблюдаваше Бенедикт с присвити очи и се питаше дали е разбрал, че тя е влизала в лабораторията.

„Вземи записите на сонара и се махай оттук...”

Нещо ставаше. Бенедикт разгорещено спореше с капитана на екип А. Двамата я погледнаха.

След малко Бенедикт дойде при нея и тя попита:

— Проблем ли има?

— Аз съм виновен. Прости ми — отговори той. — Капитанът правилно подчерта, че компютрите на „Бентос“ имат специално предназначение и не са съвместими с апаратурата на „Голиат“ и на ЯЦМНТ.

— Какво означава това?

— Преди да бъдат занесени на брега, записите на сонара, които иска ЯЦМНТ, трябва да се конвертират в приемлив формат на борда на „Бентос“.

Тери се ядоса.

— Ами конвертирайте ги.

— За съжаление, това ще отнеме време. „Бентос“ работи с основния си състав. Конвертирането на информацията не е трудно. Всъщност може да го извършиш сама след десетминутен инструктаж, но това означава да ангажираш някой от хората ни за две-три смени. Добрата новина е, че следващата седмица ще бъде на борда на „Бентос“. Обещавам, че ще направя всичко възможно да отделия и да конвертирам необходимата информация или поне да извърша значителна част от това.

— Значи трябва да остана на „Голиат“ още цяла седмица?!

— Може би и две, ако не успея да свърша работата. Убеден съм, че от ЯЦМНТ ще проявят разбиране към забавянето.

Тери уморено поклати глава.

— Не, Бенедикт, няма да проявят разбиране. Всъщност, ако повторя пред тях това, което ми каза току-що, вероятно незабавно ще анулират договора.

Той се изненада.

— Защо? Не ни ли вярват?

— Мисля, че ще се усъмнят.

— В какво?

— Не знам. Няма значение...

— За мен има. Върша бизнеса си, ползвам се с доверие в целия свят. Където и да отида, думата ми е закон. Как се осмеляват японците да се съмняват в мен? — Лицето на Бенедикт стана тъмночервено, вените на врата му започнаха да пулсират. — *Nemo me impune lacessit*. Никой не може да ме атакува безнаказано. Няма да позволя на никого да се заяжда с мен. Ще анулирам договора...

— Не, чакай. — Тери разсъждаваше трескаво. Тя искаше да научи повече за тайната лаборатория на Бенедикт. — Ами аз? Ако ми покажеш как да конвертирам информацията?

— Ти? — Той поклати глава. — Ще трябва да дойдеш с нас на борда на „Бентос“. А след онова, което се случи с брат ти, баща ти ще ме застреля, ако те заведе в Марианската падина.

— Не е необходимо той да знае. Бенедикт, моля те, това е единственият начин. Ако ЯЦМНТ анулират договора, това ще съсипе баща ми. Моля те...

Бенедикт се вторачи в океана: наслаждаваше се на хитрата си игра.

— Не виждам как...

— Помисли колко много пари инвестира „Гео-Тек Индъстрис“ в проекта. Това е твърде важно, за да се откажем. Дай ми възможност да удовлетвори ЯЦМНТ. Ще взема информацията и няма да ти преча.

— Добре. Но за да няма лоши чувства между баща ти и мен, искам да му напишеш писмо, да обясниш, че решението е изцяло твое, и да ме освободиш от отговорността.

— Благодаря. Ще напиша писмото и после ще си събера багажа. Кога ще тръгнем?

— След два часа. Не взимай много неща. На борда на „Прометей“ няма много място.

Тери се върна в каютата си.

Тя слезе предпазливо от купола и влезе в главната каюта на „Прометей“. Четиричленният екипаж на подводницата бе заел местата си, а останалите от екип Б лежаха или играеха карти в тесния камбуз.

Бенедикт вдигна глава.

— А, почетната ни гостенка. Добре дошла на борда. Нервна ли си, скъпа?

— По-скоро развълнувана. Отдавна мечтая да се спусна в Марианската падина.

— Тогава днес е щастливият ти ден. Ела, запазил съм ти най-хубавото място за първото ти спускане.

Бенедикт я поведе в тесния цилиндър, отрупан с компютри, командни пултове и електронни уреди. По тавана минаваха десетина стоманени тръби. В средата на подводницата коридорът се разширяваше и през решетките отдолу се виждаше светлина.

Бенедикт се наведе и вдигна една квадратна решетка. Отдолу беше входът към сферичната капсула за наблюдение, разположена под главната каюта.

— Сядай и се настани удобно. Когато гледката ти омръзне, активирай компютъра и напиши „ГОСТ“. Програмата ще те заведе на екскурзия в „Бентос“. Не докосвай нищо друго. Ако ти стане студено, под седалката има одеяло.

Тери се спусна по малката стълба и влезе в едноместната капсула. Тя се намираще под корпуса на подводницата и приличаше на

оръдейна кула на самолет от Втората световна война. Пред Тери имаше двайсетсантиметров илюминатор, монтиран под ъгъл четирийсет и пет градуса. Щеше да е забавно.

Разнесе се дрънчене на метал и след няколко минути лебедката, прикрепена към огромната стоманена рамка, вдигна „Прометей“. Тери видя как океанът бързо се приближава. После подводницата бе спусната във водата.

Вълните започнаха да я подмятат. Водолазите откачиха кабелите и прегледаха уредите и тежестите под корпуса. Единият махна на Тери и изчезна сред облаци мехурчета.

„Прометей“ бавно започна да се спуска в неизвестността.

Тери се вторачи в синия свят, осветен от лъчите на шест подводни фара. Видя краищата на механичните ръце, сгънати под корпуса, и камерите под носа. Докато се потапяха все по-надолу, океанът потъмня от тъмносив до виолетов и накрая стана черен.

Тери усети хлад. Извади одеялото и го уви около раменете си.

Също като близнака си „Епиметей“, и „Прометей“ имаше двоен корпус от дебел петнайсет сантиметра титан. За да се потопи подводницата, главните резервоари за баласт се напълваха с морска вода. Щом стигнеше до Марианската падина, стоманените плоскости в долната ѝ част щяха да бъдат изхвърлени, та подводницата да застане хоризонтално. А за да се издигне отново към повърхността, щяха да бъдат изхвърлени и останалите тежести.

Когато изминаха две мили, Тери видя в долната част на илюминатора блещукане на светлинни. Появиха се два кафяви морски дявола с големи глави, страховити челюсти и остри като игли зъби. На черепите им се поклащаха месести издатъци, на които имаше светлина, използвана, за да привличат плячката си. Морските дяволи се стрелваха за известно време в светлината на фаровете, после загубиха интерес.

Тери се настани удобно, сложи клавиатурата на коленете си и написа „ГОСТ“. На екрана се появи емблемата на „Гео-Тек Индъстрис“ и програмата на потребителя на няколко езика. Тери спря курсора на „английски“ и натисна ENTER.

„Добре дошли на борда на «Бентос» — разнесе се компютризиран женски глас, — бисера в короната на «Гео-Тек Индъстрис» за дълбоководни изследвания.“

Появи се компютърно изображение на „Бентос“. Плавателният съд приличаше на северното полукуълбо на огромен глобус, разполовен от екватор. От плоското му дъно се подаваха три крака с нещо като нокти.

До „Бентос“ се материализира шестетажна сграда и още по-огромен обект с формата на купол.

„Бентос“ е чудо на инженерството и технологията. Това е най-голямата подводница на света. Дълга е седемдесет метра и има три сгъваеми крака за абсорбиране на ударите. Диаметърът на кръглата долна част е деветдесет метра. Водоизместимостта е 64 650 тона. Корпусът е съставен от осемнайсет пласта дебел петнайсет сантиметра титан и издържа на налягане деветдесет и шест милиарда паунда. Формата му е сферична, а плоското дъно е предназначено да поддържа резервоарите за баласт. Вътрешността е разделена на седем самостоятелни палуби. При малко вероятния случай корпусът на едната палуба да бъде пробит, другите ще останат непокътнати.“

Компютърното изображение на „Бентос“ се промени и на екрана се появи вътрешното разпределение.

„Всяка палуба е свързана чрез херметически затварящо се стълбище и отвесна шахта с центъра на плавателния съд. Нивата са разделени с водоустойчиви люкове, издържащи налягане от шестнайсет хиляди паунда на квадратен инч. Обиколката ни започва от върха или палуба А. Тази секция с купол, която наричаме палуба за наблюдение, се състои от допълнителна вътрешна обвивка,

направена изцяло от дебела десет инча прозрачна пластмаса. Една трета от титаниевия корпус на палуба А може да се отваря като купол, разкривайки неизследваната красота на океанските дълбини. На палуба Б се намира командният център на «Бентос». Главният компютър и машинното отделение са разположени точно отдолу, на палуба В. На палуба Г, централното и най-голямо ниво на сферичната подводница, са камбузът, трапезарията и спортната зала. Каютите на екипажа и складовете се намират на палуба Д. На палуба Е са ядреният реактор на «Бентос» и помещенията с техническата апаратура. Оттам има достъп и до единственото витло на подводницата. Най-долното ниво, еднакво по размери с помещението за наблюдение, е палуба Ж, входът за «Бентос». Под корпуса има огромен док за скачване, предназначен за подводниците «Протей», «Прометей» и «Епиметей». Точно под палуба Ж има херметически затваряща се камера. Механичните ръце са монтирани в долната част на подводницата, повдигат купола и го поставят в пълния с вода док. Щом подводницата се затвори, това отделение се източва и херметизира. Тази манипулация се осъществява със съвместните усилия на десет помпи с мощност петстотин конски сили, създаващи мощност над 2 240 000 паунда на кубичен фут. На палуба Ж се намира и подводният хангар с площ хиляда и осемстотин квадратни фута, който също може да бъде херметизиран или опразнен с помощта на хидравличните помпи, монтирани на ниво Е, което прави възможно използването на тежка техника или оперирани от роботи плавателни съдове в океанските дълбини. Конструиран като научноизследователски плавателен съд и едновременно като дълбоководна подводница с док за скачване, «Бентос» може да остане в хоризонтално положение в продължение на няколко месеца. Плоската долна част се състои от два различни вида херметически затварящи се резервоари за баласт. Пълните с бензин понтонни резервоари осигуряват хоризонтално положение, а резервоарите, пълни с морска

вода, могат да бъдат приспособени да постигат и отвесно положение. Маневреността напред се осъществява от ядрен реактор «Б-80», осигуряващ задвижването на електрическите турбогенератори и двигателя, които превръщат «Бентос» в бързо летяща стрела...“

Тери изключи компютъра и се уви по-плътено с одеялото. Спускаха се вече три часа и над главите им имаше над четири мили леденостудена океанска вода. Тя затвори очи.

Тери се стресна и се събуди. Имаше усещането, че пада. Размаха ръце и се вкопчи в командния пулт.

Бяха изминали още два часа. Тери погледна уреда за дълбочината — 34 487 фута. Гледката през илюминатора бе станала мрачна. Тери осъзна, че температурата в капсулата се повишава.

„Прометей“ се спускаше в пласт от гъсти, подобни на седимент облаци — необятен пласт от свръхнагрятата вода и минерали, излизаци от океанското дъно. Изхвърляни нагоре от извисяващите се хидротермални комини от сулфид, минералите спомагаха за поддържането на изолиращ слой от топлина над много места в Марианската падина.

Минутите минаваха и водата постепенно се избистри. След още петдесет фута подводницата се спусна в каньон от блещукаща тук-там черна вода, чиято температура варираше от петдесет градуса в низините до седемстотин градуса над хидротермалните отвори. Бяха стигнали до дъното.

Отпред се появи огромна сянка и Тери съзря примигващите светлини на дока.

„Бентос“.

Тя се вторачи с широко отворени очи през илюминатора и заинтригувано видя как дългият нос на „Прометей“ се плъзна в дока за скачване, монтиран на долната част на „Бентос“. Подводницата спря. Отекнаха хидравлични звуци — механичните ръце я вдигнаха и я

сложиха на мястото ѝ. Тери чу как херметизираният ръкав се намести над купола на подводницата и после — силно свистене, когато отделението бе затворено и отново херметизирано.

Бенедикт подаде глава през вратата.

— Най-последно пристигнахме.

Тери излезе от сферичното отделение и тръгна след Бенедикт. Качиха се по стълбата на купола, минаха през малко помещение с влажни от океанската вода стени, излязоха през херметически затварящата се врата на камерата и влязоха на палуба Ж на „Бентос“.

Поздрави ги широкоплещест мъж на четирийсетина години. Бенедикт стисна ръката му, после се обърна към Тери.

— Тери Тейлър, това е капитан Брестън Хоп.

— Добре дошли на борда на „Бентос“, госпожо Тейлър. Сложихме нещата ви в осма каюта, която се намира на палуба Д, две нива по-нагоре. Имаме само няколко правила за гостите ни, но ще ви помолим да ги спазвате. До съседните палуби водят два коридора. Когато минавате, моля ви, проверявайте дали вратите са затворени след вас. В малко вероятния случай корпусът да бъде пробит, титаниевите врати автоматично ще запечатат всички люкове и отвесната шахта, но херметическите врати трябва да бъдат затворени, за да се осъществи запечатването. Чувствайте се свободна да влизате във всички части на плавателния съд, с изключение на някои технически помещения с обозначение „Само за упълномощен персонал“. Пушенето на борда е забранено.

— Това не е проблем.

— Капитане, след няколко минути ще се видим на мостика — рече Бенедикт. — Първо искам да покажа на гостенката ни помещението за наблюдение.

Бенедикт подмина стълбите и предпочете да мине през центъра на плавателния съд, по отвесната шахта. Тери го последва в улея с диаметър три метра и после нагоре по стоманената стълба, водеща към палуба А.

Овалното помещение беше с диаметър трийсет метра. Куполът се извисяваше на десет метра над главите им. Подът бе застлан с мек виолетов мокет. Едната половина беше заета от кожени кресла и луксозни канапета. Имаше и голяма дъбова маса за конференции, столове и бар на отсрещната страна.

Бенедикт се приближи до стената зад бара и натисна няколко бутона, монтирани на сложно командно табло. Светлините намаляха.

— От мига, в който е слязъл от дървото, човекът е изследовател. — Гласът му отекна в помещението. — Завладяхме всяко кътче на света и обиколихме земното кълбо. Изстреляхме сонди до далечни галактики и изучихме ядрото на атома. Стъпихме на Луната, приземихме се на Марс и изпратихме космически сонди на всяка планета в слънчевата ни система. Но въпреки тези постижения още не сме проникнали в бездната, заемаща шейсет и пет процента от повърхността на света, в който живеем. От дните на Галилей милиони хора гледат небето, но малцина се заглеждат в бездната. Но тук, в дълбините на океана, се е зародил животът. От незапомнени времена от тези неизследвани дълбини извира еликсир от химични вещества, съставните части на живота. Загадката на живота е тук, Тери, но въпреки самохвалството си човекът продължава да се страхува от дълбочините, ужасен от тъмните им тайни и първичен хаос.

Тери долови в гласа му нещо като лудост.

— *Audentes fortuna juvat* — късметът е на страната на смелите. Също като великите изследователи преди мен — Марко Поло, Колумб, Магелан, Галилей, Хъбъл, Армстронг и Бийб^[1] — аз се осмелявам да греша дълбоко, за да постигна величие.

Бенедикт угаси лампите. Над главите им отекна приглушен тътен и после част от купола започна да се отваря.

— Виж последния неизследван от човека свят!

Тери сподави писъка си. Сърцето ѝ заби като обезумяло, когато корпусът от титан се разтвори. Тя се вторачи в черните недра на бездната и се замисли за смъртта.

— Да бъде светлина — чу се в мрака успокояващият глас на Бенедикт.

От „Бентос“ блесна странна ярка светлина. Мощните фарове озариха невъобразим, непознат свят. Видя се вкаменена гора от безброй черни стълбове, бълващи свръхнагрятата вода и дим. В основите на комините, някои от които бяха по-високи от шестетажна сграда, имаше гроздове от бели миди и раковидни животни, виещи се спирално около източника на прехраната си. От хидротермалните отвори влизаха и излизаха уродливи светещи риби — въртяха се като междугалактически прах в Марианската падина.

Гледката представляваше нещо като великолепен ад.

Бенедикт стоеше пред прозореца. Ръцете му бяха разперени, а изумруденозелените му очи блестяха — той се наслаждаваше на славата си.

— Аз съм господар на съдбата си, капитан на душата си. *Veni, vidi, vici* — дойдох... видях... победих.

[1] Уилям Бийб (1877–1962 г.) — американски биолог изследовател и автор на учебници по естествена история. — Б.пр. ↑

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

— Докторе, бързо. Той е в съзнание.

Още под влияние на кошмара, Джонас се надигна, замята се и заоткъсва тръбичките от ръцете си. Опита се да изкрещи и се задави.

— Трябва ми помощ! — извика медицинската сестра.

Един санитар бързо се приближи до нея и двамата успяха да вържат китките на Джонас с ремъци.

Лекарят оправи системата за интравенозно лечение и инжектира серум в торбичката.

Джонас усети как се парализира, падна по гръб и с притворени очи се вторачи в сестрата.

Появи се лице на мъж. В очите му блесна светлина.

Джонас се опита да протестира, но отново изгуби съзнание.

Той отвори очи. Слънчева светлина. Левият му крак бе притиснат от огромна тежест. Джонас се опита да я изрита.

Усещането, че хиляди ками се забиват в крака му, изпрати болка до всеки нерв в тялото му. Той се замята в леглото, давеше се от нещото, пъхнато в гърлото му.

Лекарят се появи над главата му.

— Дръж се. Хайде да извадим тръбата. Когато кажа три, издишай силно. Едно... две... три...

Предметът излетя от гърлото на Джонас. Той се задави и се опита да каже нещо, но от израненото му гърло не излязоха думи.

— Не говори. Намираш се в болница. Нападнала те е акула. Успяхме да спасим крака ти, но загуби много кръв.

На Джонас му се догади. Затвори очи, пое няколко пъти въздух и опита да се надигне.

— Чакай. — Лекарят откопча кожените ремъци около китките му.

Джонас седна в леглото и се вторачи в левия си крак — беше бинтован.

Лекарят посочи няколко влажни оранжево-червени петна, където кръвта се бе просмукала през дебелия марля.

— Когато те докараха, имаше пет-шест сантиметрови дупки по прасеца. Мисля, че преброихме двайсет и един белега от зъби. Направихме сто осемдесет и три шева, включително десетина, за да затворим бедрената артерия. Би трябвало да си умрял от загуба на кръв.

— Мак? — прошепна Джонас.

— Приятелят ти? Да, той спаси живота ти. Пъхнал пръсти в крака ти и притиснал артерията. През последните три дни ти даваме антибиотици, за да предотвратим инфекция. Зъбите на акулата са убежище за микробите.

— Три дни?

— Най-лошото мина. Утре сутринта ще те изпишем. След около седмица болката ще започне да намалява. Дотогава взимай болкоуспокояващи и почивай в леглото. Използвай патерици, за да се придвижваш. И не искам да припарваш до вода най-малко два месеца.

В стаята влезе медицинска сестра и даде на Джонас чаша кафе.

— Приятелят ти е отвън. Има и десетина репортери. Чакаат да те интервюират. Но в момента не бива да говориш с никого. Трябва да си почиваш.

Джонас поклати глава и изхриптя:

— Само с Мак.

Лекарят направи знак на приятеля му да влезе, после двамата със сестрата излязоха от болничната стая.

Мак седна на ръба на леглото. Изглеждаше изтощен.

— Здравсти, лайнар.

Джонас се усмихна.

— На нищо не приличаш. Как се чувстваш?

— Като швейцарско сирене. — Джонас едва-едва протегна ръка.

— Длъжник съм ти.

— Да, да. Ще го запиша на сметката ти.

— Меголодонът?

— Избяга. — Мак му даде вестник.

Джонас прочете първата страница.

АКУЛА ЧУДОВИЩЕ ИЗБЯГВА

МАЙК КЛАРИ, „ЛОС АНЖЕЛИС ТАЙМС“

Монтерей — *Carcharodon megalodon*, дългата двайсет и два метра и тежка трийсет тона праисторическа братовчедка на съвременната голяма бяла акула вчера разби стоманените врати, които я държаха в плен в Океанографския институт „Танака“ след залавянето ѝ преди четири години. Десет хиляди втрещени зрители гледаха изумени как Ейнджъл напусна аквариума и избяга в Тихия океан. Точно когато съществото се освободи, Джонас Тейлър, противоречивият палеобиолог от института „Танака“, успя да прикрепи на звяра малък предавател. Властите на Института проследяват мегалодона, който, изглежда, се е насочил на север по калифорнийското крайбрежие. Плажовете в Монтерей са затворени и се забранява на яхтите да се приближават до района. (Виж пълния текст на стр. 6А.)

Джонас остави вестника и се вторачи в тавана.

Мак се усмихна.

— Забележи, че приписват на теб заслугата за поставянето на предавателя на акулата. Хей, Джонас...

— Съжалявам, Мак. Какво каза?

— Какво се случи с теб там долу, по дяволите? Какво правеха в канала всичките онези бели акули?

Джонас затвори очи.

— Знам защо Ейнджъл беше възбудена. И защо избяга.

— И аз знам. Била е гладна и вероятно е надушила вкусните китове наоколо.

Джонас поклати глава и погледна приятеля си.

— Ейнджъл е в еструс.

— Еструс? Искаш да кажеш, че се е разгонила? Откъде знаеш?

— Всичките бели акули бяха мъжки. Ейнджъл сигурно излъчва силна миризма. Предполагам, че се намесих в ритуала им за

съвкупяване.

— Дребните шестметрови мъжкар са мислели, че ще оплодят тази огромна женска? — Мак изсумтя презрително. — По дяволите, има по-голям шанс да заплодиш чихуахуа с ротвайлер.

— Акулите не искаха да имат нищо общо с мегалодона. Те само бяха примамени в района от миризмата на праисторическата си братовчедка.

— И какво ще правим сега?

Джонас отново затвори очи.

— Ще намериш оръжие — нещо, което може да спре танк. Щом раните ми заздравеят, ще открием Ейнджъл и ще я убием.

— По дяволите!

Пронизващата болка го изтръгна от нощния ужас. Той легна по гръб, затаи дъх и огледа непознатата обстановка.

Нямаше представа къде се намира.

Вратата се отвори. Джонас се изуми, като видя Селесте Сингър, облечена само в бяла мъжка риза. Дългите ѝ изящни крака тръгнаха към него.

— *Доброе утро.*

— Това „добро утро“ ли означава? Хич ме няма с руския.

— Да. Добре ли си? Крещеше.

— Да... Какво правиш тук? Къде се намирам, по дяволите?

— Успокой се. Накарах да те преместят в друга, по-уединена стая. Репортерите са костеливи орехи. Аз съм в съседната стая. Дай да ти помогна да седнеш.

— Мога да се справя и сам.

Селесте седна на ръба на леглото. Джонас видя бежови бикини под бялата ѝ риза.

Тя стисна ръката му.

— Джонас, скъпи, нуждая се от помощта ти.

Той почувства, че се опиянява от уханието ѝ. Платиненорусите ѝ коси се спускаха над гърдите ѝ. Джонас се вторачи в пулсиращата вена на шията ѝ и погледна устните ѝ...

„Престани!“

— Трябва да отида до тоалетната. — Той провеси ранения си крак от леглото и почувства пулсираща болка от прилива на кръв.

Селесте сграбчи ръката му и му помогна да стане.

Джонас се задъха и направи няколко крачки към тоалетната.

— Нуждаеш ли се от помощ там? — закачливо попита Селесте.

— Ще се справя.

Той затвори вратата и я заключи, облекчи се и се вторачи в отражението си в огледалото.

Изглеждаше блед. Лицето му беше изнурено. Гъстите му кестеняви коси бързо се прошарваха на слепоочията. Трябваше да се подстриже и избръсне.

„Кошмарът е реален, Джонас. Намери това същество и го убий, преди да е станало късно.“

Излезе след петнайсет минути. На масата бе сложена закуска.

— Дано да си гладен — рече Селесте. — Сестрата каза, че лекарят ще дойде след около час, за да те прегледа, преди да те изпишат.

— Защо си тук, Селесте?

— Нуждая се от помощта ти да хванем нашата риба.

— Нашата риба? Съжалявам. Това не ме интересува.

— Уредих в Монтерей да ни посрещне научноизследователски кораб. Всичко, от което се нуждаем, ще е на борда след два дни.

— Откажи се...

— Вече поръчах на строителите да започнат да ремонтират вратите на канала. Ще работят денонощно, докато намерим Ейнджъл.

— Селесте...

— Джонас, ти и Маккрейдис й сложихте предавател. Половината битка е спечелена. Акулата отива на север. Трябва да я хванем, освен ако не предпочиташ да стоиш настрана и да я гледаш как изяжда още хора.

На Джонас му се зави свят. Той седна на ръба на леглото и потърка челото си. Реалността изведнъж се бе превърнала в най-страшния му кошмар. Имаше чувството, че съдбата го влачи към неизбежен водовъртеж, където ще намери смъртта си.

Селесте започна да масажира раменете му.

— Недей...

— Отпусни се — гальовно каза тя. — Няма да те ухапя. Раменете ти са схванати.

Той се сви, когато пръстите ѝ заразмачкваха напрегнатите му мускули.

— Благодаря. Достатъчно. Трябва да се облека.

— И аз. — Селесте тръгна към съседната стая. — Донесох ти дрехи — неща, които бе оставил в кабинета си. Всичко е в банята. А, ето и ризата ти.

Тя разкопча бялата риза, усмихна се и му я подхвърли.

Утринният въздух беше влажен и студен. Тежките черни облаци вещаеха дъжд. Санитарят изкара количката с Джонас през главната врата, където чакаше лимузина и тълпа репортери.

Джонас предпазливо стъпи на чакъла, подпря се на патериците и се обърна към журналистите. Селесте беше до него.

— Професор Тейлър, как е кракът ви?

— Адски ме боли...

— Можете ли да потвърдите, че ви нападна голяма бяла акула?

— Да. Шест-седем метров мъжкар.

— Носи се слух, че атаката е станала в канала, докато мегалодонът се е освобождавал. Вярно ли е, професоре?

— Да.

— Професоре, Гейл Саймън от Канал 5. През последните седмици неколцина морски биолози публично заявиха, че присъствието на мегалодона в лагуната представлява опасност за населението по крайбрежието. Сега, след като съществуването избяга, ще се чувствате ли отговорен, ако загинат и други хора?

— Институтът „Танака“ следи движението на Ейнджъл — отговори Селесте. — Професор Тейлър ще ни помогне да я хванем и завинаги да я затворим в лагуната.

Тя бутна Джонас в лимузината, седна до него и тръшна вратата.

— Да се махаме оттук. Добре ли си, Джонас?

Думите на репортерката отекваха в ушите му.

— Е, професоре, как да те убедя да ни помогнеш да хванем рибата ти?

— Странно. Мислех, че е нашата риба.

— Аз не страдам от гузна съвест.

Джонас се вторачи в нея.

— Какво означава това?

— Нощните ти кошмари.

— Кой ти каза за тях?

— Прочетох анамнезата ти. А сутринта те чух да крещиш.

— Това не е твоя работа...

— Джонас, скъпи, приеми истината. Нещо на подсъзнателно ниво те ужасява. Знаеш ли какво мисля? Още се обвиняваш за случилото се в Марианската падина преди единайсет години.

— Не се прави на психиатър, Селесте. Това не е призванието ти.

— Животът не е толкова сложен, Джонас. Чувството за вина за смъртта на двамата учени на борда на подводницата на Военноморския флот още те измъчва. Мислиш ли, че е нормално да се събуждаш с вик всяка нощ?

— Това не те засяга. — Той се втренчи в бинтования си крак. — Пък и се справям с проблема.

— Нима? Погледни се. Изтощен си. Вторият ти брак скоро ще приключи с развод...

— Какви ги говориш? — Джонас я хвана за китката.

— Обичам, когато си груб. — Тя доближи лице до него.

Джонас я блъсна.

— Не си играй с мен. Кой ти каза, че ще се развеждам?

— Съпругата ти. Спомена, че имате затруднения в брака. Така както говореше, за нея всичко е свършило.

— Лъжеш. Откога Тери разговаря с теб? Тя не може да те понася.

— Ние бяхме единствените жени на борда на „Голиат“. С кого другото да разговаря?

Джонас се почувства объркан. Не можеше да се съсредоточи. Намести крака си, който продължаваше да пулсира болезнено.

— Селесте, не се будалкай с мен. Не съм в настроение.

— Съжалявам, скъпи. Знаем, че не е моя работа, но държа на теб. Тери спомена, че наскоро сте загубили дете.

Джонас се вторачи в нея.

— Вярно ли е?

— Имаше усложнения с бременността. Бебето умря в утробата й в осмия месец.

— И това стана по време на процеса?

— Да.

— Не е справедливо, но предполагам, че Тери обвинява теб. — Селесте поклати глава. — Бенедикт казва, че американките не се справят много добре със стреса. Съпругата ти си е внушила, че бракът ви е приключил, любовта е изчезнала и...

— Млъкни, Селесте. Ти си последният човек на света, от когото бих поискал съвет за брака ми.

— Убий ме, понеже нося лоши новини, ако искаш, но...

— Достатъчно!

Пътувах мълчаливо няколко минути.

— Джонас, да забравим Тери за малко и да помислим за мегалодона. Предлагам ти шанс най-после да се пребориш с проблема си с акулата. Помогни ми да хванем Ейнджъл и ти обещавам, че завинаги ще я затворим в лагуната.

— Не.

— Ще ти платя достатъчно, за да напуснеш Института, и най-после ще се върнеш към нормалния живот със или без Тери.

— Мак?

— Джонас? Къде си, по дяволите?

— Вкъщи. Виж какво, няма да наемаме кораб. Заминавам със Селесте.

— Със Селесте? Будалкаш се. Какво е случило?

— Изслушай ме. Селесте иска да ѝ помогна да хване мегалодона. Сключих сделка от името на двама ни.

— Шегата настрана, Джонас. Кажете на онази кучка да си го начука. Не ѝ вярвам.

— Мак, Ейнджъл усети вкуса на човешката кръв и навлиза в населени територии. Не можем да чакаме повече. Трябва да действваме бързо.

— Осъзнай се, приятелю. Селесте те използва.

— Не, Мак, този път аз ще я използвам. Само намери оръжието. Тръгваме след два дни.

ВРЕМЕ ЗА ХРАНЕНЕ

Калифорнийското крайбрежие

Акулата безшумно плуваше в дълбоките води. Въпреки феноменалните му размери, природата бе надарила мегалодона, най-кръвожадния ловец, със скорост. Мускулестото тяло се източи нагоре и се издигна, без да усеща съпротивлението на водата. Зад отвесно разположените цепки на хрилете се намираха грамадните хоризонтални гръдни перки, които действаха като елерони на самолет, контролирайки маневреността. Долните перки осигуряваха издигането на акулата, а зловещата двуметрова гръбна перка поддържаше равновесието ѝ, докато плуваше в океана.

Движението напред се осъществяваше с мощната опашка, в основата на която имаше мускулест ствол, изпълняващ ролята на кил и добавящ на опашката стабилност и сила. Точно пред опашката имаше две по-малки перки — вторичната гръбна перка и аналната, които увеличаваха пластичността на хищника.

Дори кожата на мегалодона спомагаше за хидродинамиката му. Покрита с остри люспи, тя канализираше водната струя, намаляваше съпротивлението и позволяваше на акулата да се движи безшумно.

Женската акула продължи да плува на север покрай калифорнийското крайбрежие. Змиевидните движения на главата ѝ позволяваха на водата да минава през ноздрите, разположени в долната част на конусовидната муцуна. След ноздрите водата нахлуваше в носната кухина и влизаше в контакт с поредица ципи, които позволяваха на акулата да долови и най-леките следи от миризми във водата.

Хищникът се издигна в термоклина — беше надушил уханието на плячка.

Стадото плуваше близо до повърхността. От време на време някой кит изскачаше, издишваше висок фонтан, а после отново

вдишваше.

Под вълните отекваха пъшкания и писукания — така китовете общуваха. Доловили силната миризма на приближаващия се ловец, те се доближиха един до друг и майките забутаха малките си към повърхността.

Скоро хищникът започна да обикаля стадото. Сензорните клетки под муцуната на акулата долавяха слабите електрически полета, създадени от туптящите сърца и движещите се мускули на китовете. Ловецът се насочи към младите, готов да убива.

Атакуващата акула се стрелна към плячката — най-близкия млад кит. Възрастните китове обаче се обърнаха към натрапника и го прогониха с удари на главите и мощни пляскания на опашките.

Мегалодонът се отдалечи, после отново започна да обикаля.

Плажът на залив Халф Мун

На осемнайсет мили от Сан Франциско

Кен Бърк разпъна шезлонга на съпругата си Емили, която слагаше крем против слънчево изгаряне на лицата и раменете на трите им малки деца.

— Може да играете на брега, но не влизайте във водата — предупреди ги тя.

— Много е горещо — оплака се най-малкото дете.

— По-късно татко ще ви заведе във водата.

— Татко чете вестник — каза Кен и седна на шезлонга си. — Хей, момчета, вижте колко много китове има във водата.

Широки оловносиви гърбове пореха водата на осемдесет метра от брега.

Мегалодонът отново се приближи, този път под бягащото стадо. Избра един от младите китове и увеличи скоростта. Не успя обаче да стигне до набелязаната жертва и челюстите му ухапаха опашката на огромен възрастен кит и го измъкнаха от стадото. Жертвата изстена и започна да се гърчи, за да стигне до малкото си, което плуваше само на повърхността.

Мегалодонът разтърси глава и за секунди прегриза мускулестата опашка на кита. Бликна кръв. Китът изрева в агония, но се опита да изтласка малкото си към плитчините, макар че умираше.

Акулата заплува по кървавата диря. Обърна се на една страна, показа се на повърхността, отвори уста и стисна в челюстите си остатъка от опашката.

Като се гърчеше в предсмъртни мъки, умиращият бозайник се стрелна напред, бутайки малкото си към брега.

— Татко, ще ме занесеш ли до китовеите да ги погалья?

Гласът на детето стресна Кен, който бе задрямал.

— Какво каза, миличък?

— Не е честно. Майкъл ги милва.

Кен се надигна и видя, че дванайсетгодишният му син е нагазил във водата до гърдите.

— По дяволите... Майкъл! Ела тук!

Кен хукна към момчето и го сграбчи през кръста.

— Татко, чакай. Бебето се е заклезило.

Четириметровото същество наистина се опитваше да се освободи. Огромната глава на майка му ту се показваше, ту се скриваше във водата, сякаш се мъчеше да стигне до малкото си.

Кен почувства, че течението го тегли.

— Виж сега какво ще направим, Майк. Ще се опитам да му помогна, но искам да стоиш на брега при майка си.

Кен занесе сина си на плиткото, после се върна, колебливо протегна ръка и докосна малкия кит по гръбната перка, като поглеждаше към големия.

После изгуби равновесие и се хвана за перката.

— Какво правя, по дяволите? Не мога да го избутам сам.

Майката кит вдигна глава и изви тяло.

Кен погледна огромното кафяво-червено око на малкия кит, сложи ръце на главата му и бутна. Подхлъзна се и течението отново го повлече.

До него се приближиха млада жена и двама мъже и заедно започнаха да избутват китчето от пясъчното дъно.

— Хей, приятелю, тече ти кръв!

— Какво? — Кен погледна гърдите си. Бяха облени в кръв. — По дяволите...

— Не, кръвта идва от майката — каза младата жена.

Големият кит надигна глава от водата и изстена.

Нещо зад него развълнува водата, разпръсквайки пяна във всички посоки.

Меголодонът се промъкна по наклоненото пясъчно дъно, опитвайки се да стигне до плячката. Обърна се на една страна, захапа кървящата мускулиста опашка на кита и го задърпа към океана.

Силното подводно течение влачеше Кен към дълбоките води.

— Хей, освободи ли се опашката на китчето?

Кен предпазливо заобиколи малкото.

— Не виждам нищо. Тя е под водата.

Усети, че течението го дърпа, и заплува, като внимаваше да се държи на разстояние от възрастния кит, който се мяташе на три метра от него.

Мегалодонът регистрира вибрации на друга форма на живот, пусна кита и се обърна.

Кен вдигна глава и видя, че двамата мъже са оставили китчето и дърпат младата жена към плиткото. Двайсетина души на плажа трескаво размахваха ръце. И съпругата му беше там. Той чу писъците ѝ.

Стомахът му се сви от страх.

Погледна през рамо. Течението го повлече още метър и половина навътре.

— О, Боже...

Огромната бяла акула надигна глава и изтрака с челюсти на три метра зад него.

Кен се хвърли напред и заплува срещу силното течение.

Сърповидната опашка на мегалодона пляскаше по повърхността, гигантската глава се въртеше.

Кен едва движеше ръцете си. Течението го понесе назад и левият му крак докосна нещо като шкурка.

— По дяволите...

Заплува с последни сили, като държеше главата си под водата за по-голяма скорост. Блъсна се в китчето, надигна се над повърхността, за да поеме въздух, оттласна се от тялото му и продължи напред, понесен от една вълна.

Към него се протягаха ръце. Той плува, докато гърдите му не допряха пясъка, после се изправи. Зави му се свят. Залитайки, Кен тръгна по плажа и падна до ридаещата си съпруга и децата.

Големият кит надигна глава над вълните и в последния миг от живота си успя да нададе предсмъртен вик, разпръсквайки кървава пяна.

Смълчаната тълпа наблюдаваше с ужас и страхопочитание как по повърхността криволичи огромна бяла гръбна перка, изпръскана с алена пяна. Чудовищната акула се блъсна в потъващия труп на умиращата плячка, като трескаво пляскаше с опашката си и заливаше осакатения кит със собствените му вътрешности.

Кен потрепери. Сърцето му биеше като обезумяло; всички гледаха как акулата влачи измъчения кит към океана и главата му изчезва в окървавената вода.

ЛОША КАРМА

Монтерей, Калифорния

Дългият петдесет метра научноизследователски плавателен съд „Уилям Бийб“ блестеше под безоблачното утринно небе. На трите му горни палуби кипеше трескава дейност. Техниците монтираха на носа осемметрова сателитна комуникационна антена за връзка между кораба и Системата за подводно акустично наблюдение, СПАН, мрежата от подводни микрофони на Военноморския флот. СПАН вече долавяше нискочестотните сигнали, излъчвани от предавателя, прикрепен на мегалодона. По фиброоптичен кабел звуците се предаваха по глобалната мрежа процесорни станции, разположени по Тихоокеанското крайбрежие. Когато антената бъдеше монтирана, работните станции щяха да предават акустичната информация чрез сателит до компютрите на борда на „Уилям Бийб“, позволявайки на екипажа да проследи мегалодона почти навсякъде по света.

Джонас бавно куцаше по дървения пристан. На дясното му рамо бе праметната брезентова чанта. Утринното слънце приятно затопляше лицето му. Крясъците на гларусите и скърцането на дъските му се струваха някак успокояващи.

Той се приближи до кораба и видя позната фигура. Мъжът седеше сам на една от пейките срещу океана.

— Масао?

Без да вдига глава, възрастният японец направи знак на зет си да седне, после се вторачи в брезентовата чанта.

— Защо правиш това, Джонас? — с дрезгав и немощен глас попита той.

Джонас забеляза, че ръцете на Масао треперят.

— Мисля, че и двамата знаем отговора на този въпрос.

Масао продължи да гледа Тихия океан.

— Около това пътуване има лоша карма. Ти вече два пъти видя лицето на смъртта. Аз загубих сина си заради това чудовище. Не искам да изгубя и теб.

Джонас се вгледа в дръпнатите му очи.

— Аз започнах всичко това и аз трябва да го довърша.

— Знам, че мислиш така. Но в сърцето ти има твърде много омраза, за да разсъждаваш трезво. Няма причина отново да излагаш живота си на риск. Ако не мислиш за себе си, помисли за дъщеря ми.

— Правя го.

Двамата наблюдаваха как натоварват на задната палуба едноместната подводница „Абис Глайдер–1“. Сърцето на Джонас се разтуптя.

— Защо я взимат?

— Селесте каза, че подводницата е необходима, за да приберат акулата, след като я упоят. — Масао видя, че на лицето на зет му се изписа страх. — Какво има?

— Аз... Нищо.

— Каж ми.

Джонас потърка кървясалите си очи.

— В кошмарите ми... се спускам с „Абис Глайдер“ в Марианската падина.

Масао стисна ръката му.

— Тери ми разказа за сънищата ти. Затова разреших да натоварят на борда само „Абис Глайдер–1“, но не и дълбоководния ѝ вариант.

— Благодаря.

— Не искам да управляваш подводницата...

— Няма да се наложи.

На пристана се появи Селесте, придружена от петдесетинагодишен мъж.

— Запознайте се с Ричард Дифендорф, новият ни навигатор на подводница. Диф, това са Масао Танака и доктор Джонас Тейлър.

— Приятно ми е, докторе. — Дифендорф сложи цигарата в устата си, за да стисне ръката на Джонас.

Джонас погледна плешивата му глава — беше загоряла от слънцето и имаше белег.

— Управлявал ли си едноместна подводница, Ричард?

— Наричай ме Диф, така ми казват всичките ми приятели. Да, няколко пъти съм управлявал „Абис Глайдер“, но не съм се спускал толкова надълбоко като теб. Селесте ми каза, че работата е рутинна. Затова ми е любопитно защо ви трябвавам.

Джонас погледна Селесте.

— В задачата да хванеш двацет и два метрова акула няма нищо рутинно.

— Не му позволявай да те разколебава, Диф — каза Селесте. — Съществува ще бъде упоено много преди да те спуснем във водата.

— Щом е толкова лесно, защо доктор Тейлър...

— Доктор Тейлър ни е необходим, за да координира залавянето на акулата — прекъсна го Селесте и приглади късите му прошарени коси. — Пък и Джонас е ранен.

Чу се тътен и над предната палуба закръжи малък бял хеликоптер със зелени ивици.

— Необходимо ли е да взимаш Маккрейдис? — попита Селесте.

— Мак ни трябва, за да определим местоположението на мегалодона.

— Не се обиждай, Джонас, но не му вярвам. Предпочитам собствен хеликоптер и пилот.

— Ние с Мак сме екип. Ако не го вземеш, няма да дойда и аз.

— Добре, добре. Да се качваме на борда. — Селесте тръгна към кораба.

Диф я последва.

Масао стана.

— Бих искал да преосмислиш решението си.

— Съжалявам, Масао. Съжалявам за много неща. Аз бях виновен, че се наложи да продадеш Института на Сингър.

— Престани. Никой не е виновен. Щом не искаш да се вслушаш в гласа на разума, поне се прибери вкъщи жив и здрав. Тери и аз ще те чакаме.

Джонас отвори уста да каже нещо, после размисли. Стисна рамото на възрастния мъж и тръгна към края на пристана.

„Уилям Бийб“, най-новата придобивка на Океанографския институт „Удс Хол“, представляваше плаваща лаборатория, предназначена за широк спектър научноизследователски задачи. Имаше три горни и три долни палуби. В средата се издигаше огромна мачта със сигнални светлини, навигационни антени и радар. Под мачтата, на най-малката палуба, се намираше контролното помещение

и рубката. На по-долното ниво бяха каютите на екипажа, а под тях, на главната палуба — луксозните каюти за гости и лабораториите. На кърмата на главната палуба се извисяваше огромна надстройка и лебедка за разтоварване на тежка техника. От двете страни на кораба бяха прикрепени две гумени лодки с мотори и мрежа, с която щеше да бъде да заловен мегалодонът. Складовете, камбузът, лазаретът и огромното машинно отделение бяха на долните палуби.

Джонас се качи на кърмата и спря да огледа модерния харпун-пушка, монтиран на палубата. Стрелата щеше да бъде напълнена с голяма доза транквиланти.

Към него се приближиха двама членове на екипажа.

— Професор Тейлър, аз съм Джордж Морган, капитанът на „Уилям Бийб“. А това е първият ми помощник Хари Мун. Има богат опит със СПАН в „Удс Хол“.

Хари протегна ръка.

— Знам, че сте извършвали подобни експедиции. Искате ли да ни дадете някакъв съвет?

— Да. След като забиете харпуна в мегалодона, отдалечете кораба колкото е възможно по-бързо.

— Защо? — попита Хари и прошарените му вежди потрепнаха.

— Първото същество реагира енергично на опиатите. Атакува и проби „Кику“, който беше много по-голям от вашия кораб.

— Защото сте нямали представа какво правите. — Към тях се присъедини мъж на около трийсет години. Беше облечен в пъстра риза, а дългите до раменете му кестеняви коси бяха завързани на опашка.

— Професор Тейлър, това е Майк Марън...

— Доктор Марън, ако не възразявате. Аз съм ихтиолог. Учудвате ме, Тейлър. Преди четири години простреляхте възрастна *Carcharodon megalodon* с почти смъртоносни дози кетамин и фенобарбитал, а се питате защо рибата е обезумяла. Невероятно.

Джонас усети, че се ядосва.

— Тогава никой не можеше да предвиди как ще реагира съществото.

— Трябваше първо да изпробвате сместа върху по-малки акули или поне да се свържете с нас в „Удс Хол“. Ако го бяхте направили, щяхме да ви посъветваме да не използвате фенобарбитал. Изумително,

че химичният ви коктейл не е убил рибата. Само я е изтощил преждевременно, позволявайки ѝ да убие още няколко невинни хора...

Джонас направи крачка напред и блъсна Марън в гърдите.

— Какво ти става?

— Не понасям глупаците...

Джонас го сграбчи с две ръце за яката на ризата и го повдигна.

Капитан Морган и Хари Мун едва успяха да освободят втрещения учен — ризата му се скъса в ръцете на Джонас.

— Ти си ненормален, Тейлър! — извика Марън. — И опасен. Ти си виновен за смъртта на онези хора...

— Махай се, Марън! — изкрещя капитанът.

Джонас размаха заплашително пръст в лицето на младия учен.

— Стой далеч от мен, защото ще те закача на куката и ще те използвам за стръв.

Към групата се присъедини Мак, а намръщеният Марън се върна в лабораторията.

— По дяволите. Изпуснах веселбата.

— Искам да се извиня за държането на Марън — каза капитан Морган. — Трябва да знаете, че колкото е умен, толкова е и отвратителен.

— Той откри метод за медикаментозно хранене на мегалодона, след като го заловим — добави Хари. — Прилича на гигантска система за интравенозно лечение. Няма да се притесняваме, че съществува може да се събуди, и сместа от опиати ще го приспи веднага, без страничните ефекти, които сте наблюдавали вие.

— Чудесно — каза Джонас. — Кога ще тръгнем?

Капитан Морган си погледна часовника.

— След двамайсет минути. Хари, би ли показал на господата каютите им?

Джонас взе брезентовата си чанта и последва първия помощник.

В КАПАН

Марианската падина

Докато се хранеше в трапезарията, Тери усещаше погледите на членовете на екипажа на „Бентос“. Вълнението, че е на борда, бързо се бе превърнало в безпокойство и в странно предчувствие, че ще се случи нещо лошо.

Тя не се плашеше от дълбочината, а от Бенедикт. Той се бе променил. Откакто бяха пристигнали в Падината, личността му претърпяваше страховита метаморфоза. Беше се появила тъмна мономания и скритата му злоба се бе отприщила. Нарцисизмът му бавно се превръщаше в лудост, която според Тери бе подхранвана от истинската му цел да дойде в Марианската падина.

Тя знаеше, че е попаднала на нещо изключително важно за Бенедикт, когато проникна в лабораторията на „Голиат“. Макар да нямаше представа какво е значението му, Тери разбра, че Бенедикт я е примамил в дълбините. Бе заложил капан и тя се бе хванала по собствено желание. И сега по всичко личеше, че Бенедикт Сингър възнамерява да я държи в плен.

Един руснак се наведе към нея. Устните му бяха разтеглени в глуповата усмивка.

— Бенедикт те вика.

Тери позна белега на гърлото му. „Пияният руски техник на борда на «Голиат».“ Тя потрепери.

— Къде е той?

— Ще те заведе.

Сърцето ѝ затупка по-силно. Тя стана и кимна. Руснакът се обърна, а Тери грабна ножа за хранене от чинията си и го пъкна в джоба на джинсите си.

Руснакът отвори херметическата врата на стълбището и ѝ махна да влезе.

Тери заслиза по тясната стълба и спря на палуба Д. Руснакът посочи с показалец; усмихваше се, сякаш си играеше с нея.

Стигнаха на палуба Ж, най-долното ниво на „Бентос“. Руснакът я поведе през ярко осветен стерилен коридор. Бенедикт ги чакаше в дъното.

— Ах, ето я, ангел в дълбините на ада. Спа ли добре? — Изумруденозелените му очи заблестяха.

— Да, благодаря. Всъщност изгарям от нетърпение да се върна при записите на сонара. Всичко изглежда наред. Точно както каза...

— Разбира се, мила моя, но първо малко развлечение, преди да започнеш да се трудиш пред компютъра. — Бенедикт посочи масивната титаниева врата, водеща към хангара.

— Какво има вътре? — попита Тери малко уплашено.

— Нервна ли си нещо?

— Не. Само... Хангарът не води ли право навън?

Бенедикт се усмихна на руснака и преведе думите ѝ. Двамата се засмяха.

— Ела с мен — каза той и отвори вратата.

Хангарът представляваше овално помещение, дълго двайсет и широко десет метра. Сводестият таван се извисяваше на шест метра и приличаше на обърната купа. Вдясно имаше друга врата, водеща към малкото контролно помещение, затворено с дебел три метра титан и илюминатори от прозрачна пластмаса. Тери видя два огромни отдушника, монтирани в пода. Отворите с диаметър метър и половина бяха покрити с титаниеви решетки. На тавана имаше големи вентилационни шахти.

Бенедикт прекоси помещението и се приближи до огромната врата от титан.

— Ела тук, Тери. Искам да ти покажа нещо.

Тя се приближи до него. Руснакът влезе в малката контролна кабина.

— Докосни вратата. Дебел два метра титан. Но на тази дълбочина все едно е хартия. Само това ни дели от мигновената смърт. — Бенедикт допря лице до метала. — Усещаш ли налягането отвъд? Изследва технологията ни и за най-малкия дефект.

Той плесна с ръка по титана. Тери подскочи. Бенедикт се усмихна, сложи тежката си ръка на рамото ѝ и я придърпа към себе си.

— Погледни тук — прошепна той и посочи решетката на пода. — С едно натискане на копчето Сергей може да я отвори.

Руснакът се ухили през прозореца на контролната кабина.

— Да притежаваш такава власт над живота дори за миг означава да си играеш на Господ, нали? — Бенедикт усети, че Тери трепери, усмихна се, пусна я и измърмори. — *Quos deus vult perdere prius dementant*. На онези, които иска да унищожи, бог първо им взема ума.

Отиде до отсрещната страна на помещението, където в редици по четири бяха наредени два̀сет и пет робота БПДИ.

— Изобретенията на баща ти, строени в редици като деца, които чакат да се качат на училищния автобус. Помогни ми — каза Бенедикт. Държането му се промени.

Тери се приближи до него. Със специална вилка двамата прихванаха един от титаниевите цилиндри, висок метър и половина и широк метър и два̀сет, издърпаха го и го сложиха до вратата на хангара. Бенедикт прикрепил правено по поръчка приспособление за края на бормашината, отвинтил херметизиращия печат на робота, махнал болтовете и капака от титан и разкри сложните механизми на устройството.

После ги посочи.

— Ще ми окажеш ли честта?

Тери бръкна, намери главното контролно табло и активира сонара. Заровена в океанското дъно, беспилотната подводница за дълбоководна информация щеше да започне да записва и да следи сеизмичната активност в Марианската падина. След като монтираха два̀сет и петте робота на определени интервали, японците щяха да разполагат с мрежа от сеизмични детектори, осигуряващи им модерна предупредителна система за прогнозиране и подготовка за земетресения край островите им.

Бенедикт завинтил капака на БПДИ.

— Ще оставим робота до вратата на хангара. „Прометей“ ще го вземе от пълната с вода камера с механичните си ръце и ще го пренесе към определените координати. Сутринта ще замина с подводницата. Бих те поканил да дойдеш, но знам, че изгаряш от нетърпение да се върнеш към работата си.

Тери последва Бенедикт, който се отправи към изхода.

— Знаеш ли — каза той. — Защо не наблюдаваш как ще извадим робота от контролното помещение? Много е интересно и съм убеден, че Сергей ще се радва на компанията ти.

Пулсът на Тери се ускори.

— Може би друг път. ЯЦМНТ чакат да...

— Глупости. Възползвай се от мига. — Бенедикт отвори тежката врата и й направи знак да влезе.

Сергей се ухили.

Бенедикт затвори и излезе и от хангара. Руснакът завъртя голямо колело на командния пулт пет-шест пъти в посока обратна на часовниковата стрелка.

От другата страна на преградата от прозрачна пластмаса хиляди литри морска вода се издигнаха нагоре през една от двете кръгли решетки на пода на хангара. За няколко минути камерата се напълни с вода.

Сергей се обърна към Тери. Сега, когато хангарът беше пълен, двамата бяха в капан в контролната стая.

— Трябва да чакаме подводницата — ухили се той.

Тя се опита да поведе разговор.

— Как се изпомпва „Бентос“ толкова бързо? Сигурно се изисква невероятно мощно захранване, за да...

— Водата не отива право в океана, а се изпомпва в по-малки резервоари и после няколко часа се източва с хидравличните тарани на палуба Е. — Сергей разкопча панталона си. — Хайде стига сме говорили.

Тери ахна. Бързо бръкна в задния си джоб и хвана дръжката на ножа.

— Сергей, недей...

Той се хвърли върху нея, сграбчи я за косите, придърпа я към себе си и пъкна език в устата ѝ.

Тери го захапа с всичка сила и усети вкуса на кръвта му. Изплю я върху гърдите му и после заби ножа в крака му.

Сергей изкрещя, испсува на руски и се свлече на пода. От крака и от устата му течеше кръв. Измъкна ловджийски нож, но го изпусна.

Тери го грабна.

— „Прометей“ до контролната стая в хангара, на позиция сме — чу се глас. — Отворете вратите.

Руснакът се вторачи в Тери. Очите му горяха.

— Отвори — каза тя и стисна ножовете в двете си ръце.

Сергей протегна ръка и завъртя надясно едно малко копче. Блесна червена светлина.

Вратата на хангара започна да се отваря. Титаниевите стени на камерата изсвистяха.

Ярките светлини на „Прометей“ озариха вътрешността на пълния с вода хангар. От подводницата се протегнаха две механични ръце и се вкопчиха в робота.

— Взехме БПДИ. Затворете вратите на хангара и изравнете налягането.

Сергей продължаваше да гледа Тери — подлагаше на изпитание решителността ѝ.

— Направи го.

— Да ти го начукам...

Тери заби стоманения нож в прасеца на десния му крак и бързо го извади.

— Искаш ли още? Следващият ще е третият ти крак в средата.

Руснакът изплю кървава хрчка срещу нея, после протегна ръка и затвори вратите на хангара. Червената светлина стана зелена.

— А сега изпразни камерата.

Сергей стана от пода, наведе се над командния пулт, завъртя колелото обратно и активира друга поредица контролни уреди. Помпите на пода започнаха да изсмукват водата от хангара и да я изхвърлят към дузините трюмове в кораба.

Тери и Сергей не откъсваха очи един от друг.

Изпомпването на камерата продължи сякаш цяла вечност.

Тери стисна ножовете и тръгна напред.

— Ако още веднъж се приближиш до мен, ще ти отворя раната на шията. Ясно ли е?

Кървясалите му очи излъчваха омраза. Той прошепна някаква смъртоносна закана на руски.

Тери почувства, че решителността я напуска. Тя активира вратата на контролното помещение и излезе заднешком, после хукна по стълбите към палуба Д и бързо влезе в каютата си. Заклучи се и седна на койката. Трепереше от страх и безсилие.

Усещаше в устата си тръпчив вкус — водка и кръвта от езика на руснака.

Тя изтича в тоалетната и повърна.

Събуди я тропане по вратата. Тери седна в леглото и се изненада, като видя, че е спала само час. На вратата отново се потропа.

„Руснакът?“

Сърцето ѝ заби като обезумяло. Тя протегна ръка към ботуша си и извади ловджийския нож на Сергей.

— Кой е?

— Приятел.

Тери откряна вратата и видя четирийсетгодишен мъж с атлетично телосложение. Той се оглеждаше и изглеждаше нервен.

— Не знам кой сте...

— Хийт Уилямс. С Джонас учихме заедно в „Скрипс“. Пусни ме да вляза преди някой да е видял, че говоря с теб.

Тя се дръпна и той влезе в каютата.

— Бях в камбуза и чух, когато руснакът говореше какво е решил да направи. Добре ли си?

— Ще съм по-добре, когато изляза от тази подводница.

— Животът ти е в опасност. Дойдох да те предупредя. Сергей каза, че ще те убие.

Тери пребледня.

— Къде е капитанът? Трябва да му кажа какво става...

Хийт поклати глава.

— Няма да има резултат. На „Бентос“ съм само от няколко седмици, но разбрах, че тук единствените закони, които се спазват, са тези на Бенедикт. Ние с теб може и да мислим, че сме гости, но що се отнася до Бенедикт и екипажа му, ние сме външни лица, чието място не е тук.

— И аз го разбрах.

— По-лошо е, отколкото мислиш. Сред тези хора има йерархия. Сергей е от личния персонал на Бенедикт, от пираните му. Те имат достъп до всички части на кораба, особено до секретните трюмове на палуба Ж.

— Значи никой няма да има нищо против, ако този тъпанар ме изнасили?

— Изнасилване, убийство — тук може да станат всякакви неща. И не очаквай, че Бенедикт ще застане на твоя страна срещу Сергей.

Всъщност, ако съм на твое място, няма да му кажа за инцидента. Не му давай причина да мисли, че може да се обърнеш към властите, щом се върнеш на сушата. Бенедикт се смята над закона. За да избегне неприятностите, може и да те убие.

На Тери ѝ се догади.

— Баща ми и ЯЦМНТ знаят, че съм тук. Ако до две седмици не получат доклада ми, ще прекратят проекта. Бенедикт не може... да ме убие.

— Може и ще го направи, ако реши, че представляваш заплаха.

Тери пое дълбоко дъх, мъчеше се да се успокои. Изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Хийт, чувал ли си думата Токамак?

— Не — отговори той и я погледна странно. — Какво е това?

— Няма значение. Уплашена съм. Мисля, че имаш право. Какво да направя?

— Опитай се да запазиш спокойствие. След шест дни ще се върнеш на брега. Ще е трудно, но трябва да отбягваш Сергей.

— Как, по дяволите?

— Той ще се опита да те намери, когато си извън каютата си. Повечето технически специалисти в командния център са свестни момчета, затова ще бъдеш в безопасност, докато събираш информацията. Избягвай камбуза. Възможно е да се храниш в малка група и после изведнъж всички да станат и да излязат.

— Къде да се храня?

— Лабораторията ми е на нивото на камбуза. Ще ти нося храна, след като пираните се нахранят. И стой далеч от долните две палуби.

— Защо?

— Сергей прекарва повечето си време там. Работи в секретните помещения на палуба Ж.

— Добре. А ти? Какво те доведе на „Бентос“?

— Аз съм палеобиолог като съпруга ти, но специалността ми включва праисторически морски влечуги. Бенедикт се свърза с мен в „Скрипс“ седмица преди „Прометей“ да се спусне.

— Защо?

— Дъното на Марианската падина датира от стотици милиони години. Предполагам, че на Бенедикт му е трябвал палеобиолог, за да

изследва вкаменелостите, които ще извади по време на процеса на заравяне на БПДИ.

Той погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам.

— Хийт, какво да направя, след като приключа с доклада си за ЯЦМНТ?

— Говори с Бенедикт. Може да ти позволи да се качиш с него на борда на „Прометей“. Поне ще си далеч от Сергей. А в момента предлагам да се измиеш и да отидеш в работната си станция на мостика. Дръж се така, сякаш нищо не се е случило.

Той отвори вратата и огледа коридора.

— Тери, имаш ли оръжие?

— Ножът на Сергей.

— Добре. Носи го по всяко време. Ако останеш сама с руснака, не се колебай да го използваш.

Тери усети, че стомахът ѝ отново се свива от страх.

— Как мислиш, Хийт? Докъде би стигнал руснакът?

Той я погледна сериозно.

— Ако се наложи, убий го, защото след като те изнасили, той ще направи същото с теб.

Мостикът, контролното помещение и компютрите се намираха на ниво Б. Огромното овално помещение беше отрупано с високотехнологични навигационни компютри и електроника. Около командния капитански пулт имаше полукръг от дузина работни станции. Централното място заемаше компютризирана батиметрична^[1] карта, показваща топографията на подводния каньон. На телевизионните монитори се виждаха ясни изображения, заснети с камери, монтирани на корпуса на „Бентос“. До мониторите имаше щурвал и навигационна станция, която приличаше на автомобилно табло. От командния пулт се издигаше голямо колело. До щурвала се намираха контролните табла за баласта и системата за комуникации, свързваща „Бентос“ с „Голиат“ чрез фиброоптичен кабел. И двете системи се следяха денонощно от шефа на охраната.

Вдясно от контролните табла за баласта имаше четири сонарни станции — очите на подводницата. Тери седна зад една от тях, сложи

дискета в компютъра, включен към станцията, и се заслуша в записите на сонара. Освен акустиката в слушалките виждаше и графично изображение на монитора на всеки обект, открит в покритата от сонара зона.

Затвори очи. Колкото и да се опитваше да се отпусне, ръцете ѝ не преставаха да треперят. Съзнанието ѝ бе завладяно от една-единствена натрапчива мисъл — тя се намираше в затвор, откъдето бягството бе невъзможно, с ненормален пазач, който искаше да я изнасили и убие.

И надзирателят насърчаваше това.

Обзе я страх.

Тя отвори очи, когато в слушалките се чу звук на приближаващ се обект. На зеления фон на монитора се появи светла отвесна линия, изобразяваща неидентифицирания обект, намиращ се на две хиляди метра от „Бентос“. Тери чу бърза поредица странни звуци, после акустиката изчезна.

„Какво беше това, по дяволите...“

— Извинявай — каза тя и потупа по рамото оператора на сонара, който седеше най-близо до нея. — Би ли ми помогнал?

Той махна слушалките от главата си и премести стола си до нея.

— Какъв е проблемът?

Тери превъртя сонарограмата.

— Познат ли ти е този звук?

Техническият специалист се заслуша за миг и отговори:

— Четирийсет и два херца. Това е „Протей“.

— И аз така си помислих. Но защо звукът внезапно изчезва?

— Според каталогизираната информация от тази сонарограма записът е направен точно преди подводницата да експлодира. Продължавай да слушаш и ще чуеш.

Тери се вторачи в хронометъра на празния екран.

Техническият специалист се върна на мястото си.

Изминаха седем минути и четирийсет и седем секунди и после в ушите ѝ отекна оглушителна детонация.

— Не разбирам — каза Тери. — Защо има пауза преди експлозията?

— „Протей“ се е спуснал в район с гъсто разположени стълбове от черен пушек. Минералните залежи често смущават отразяващите се

звукови вълни на сонара и ограничават хидролокацията. Лоцманът се е блъснал с носа в стълб от черен пушек и корпусът се е пробил.

— Но „Протей“ е бил близо до „Бентос“ и би трябвало да има сигнал.

Мъжът сви рамене и сложи слушалките на ушите си.

Тери вдигна глава и видя, че другите са се вторачили в нея.

Тя превъртя лентата до поредицата странни звуци преди паузата в записа и програмира компютъра да разбие сигнала на по-малки фрагменти, за да анализира звука. Но вместо компютърът да изпълни командата ѝ, на екрана се появи предупреждение:

ПРОГРАМАТА ИЗВЪРШВА НЕПОЗВОЛЕНА
ФУНКЦИЯ И ЩЕ БЪДЕ ПРЕКЪСНАТА.

Тери приближи стола си до техническия специалист.

— Извинявай, че отново те притеснявам, но терминалът му току-що изключи и...

— В момента „Бентос“ следва „Прометей“ в Марианската падина и работата ми е да внимавам да не се блъснем в стената на каньона. Или искаш да свършим като екипажа на „Протей“?

— Извинявай. Само ми кажи може ли компютърът ми да разбие сонарограмите на по-малки фрагменти?

— Не. Само моят и компютърът на „Прометей“ могат да извършват тази функция. А сега, моля те...

— Добре, добре. — Тя се върна на работната си станция.

Сложи празна дискета и записа звуците, които се чуваха на сонарограмата преди загадъчната пауза, после незабелязано я пусна в ботуша си, излезе от мостика и се върна в каютата си.

[1] Батиметрия — клон от практическата хидрогеология, който се занимава с измерване на морските дълбочини. — Б.пр. ↑

НЕЛОВКИ МОМЕНТИ

На борда на „Уилям Бийб“

Джонас стоеше сам на носа и наблюдаваше как последните лъчи на слънцето потъмняват до червено и виолетово. Вятърът пръскаше ситни капчици в лицето му.

Движеха се на север по крайбрежието на Орегон. Джонас вдъхна соления въздух и избърса влагата от челото си. Вторачи се в океана, хипнотизиран от безмилостните вълни.

„Защо се страхувам от онова, което ми носи радост?“

Стресна се, като видя, че Селесте е застанала до него.

Вятърът развяваше платиненорусите ѝ коси и притискаше до тялото ѝ сивото яке. Тя мълчеше, уважавайки уединението му.

Изминаха няколко минути. Двамата наблюдаваха как хоризонтът посивява.

Селесте се приближи до Джонас и сложи глава на гърдите му.

— Студено ми е.

Той понечи да я прегърне, но размисли и дръпна ръката си.

— Ами влез вътре.

— Страхуваш ли се от мен, Джонас?

— Не ти вярвам.

— Вероятно не вярваш на себе си. — Тя застана пред него, с гръб към океана. — Ужасно е да живееш в страх, нали?

— Какво искаш да кажеш?

Селесте се доближи още до него.

— Само се опитвам да говоря откровено с теб, Джонас. Знам, че ме мислиш за зловна кучка, но аз имам и друга половина и честно казано, ми е нужен приятел.

Джонас се вгледа изпитателно в лисичите ѝ очи.

— Искам да ти кажа нещо много лично, което не съм споменавала на никого.

— Защо ще го споделяш с мен?

— Защото мисля, че имаш нещо общо с онова, което ще ти кажа. Как да ти обясня? Чувствал ли си се като обречен?

Той усети, че го облива студена пот.

— Защо? Ти така ли се чувстваш?

Тя отмести поглед от него.

— Няма значение. Това е глупаво. Забрави, че го споменах.

Селесте тръгна; бършеше очите си.

— Чакай, Селесте...

Тя махна с ръка, после хукна по палубата и се скри в кораба.

След петнайсет минути Джонас влезе в камбуза, взе поднос и прибори и застана на опашката от пет-шест души, които чакаха да ги обслужат.

Готвачът сложи в чинията му половин печено пиле и картофено пюре, а Джонас грабна газирана вода и ябълка и седна при Мак и Ричард Дифендорф.

— Къде беше? — попита Мак.

— Наслаждавах се на нощния въздух. Виждаш ли си Селесте?

— Не. Не знаех, че е мой ред да я наблюдавам. Хей, Диф работи за Сингър.

— Мислех, че си във Военноморския флот — каза Джонас.

— Шест години служих на „Южна Каролина“ — рече Диф и посочи белега на плешивата си глава. — Случи ми се малка злополука и ме уволниха по болест. После проектирах и изпробвах подводници за една частна компания в Санта Круз. След няколко месеца Бенедикт Сингър я купи от собствениците. Бях в проектантския екип, който създаде „Бентос“. Аз бях и навигаторът, който извърши плитководните проби на „Протей“.

— Подводницата, спуснала се в Марианската падина?

— Да.

— Какво мислиш, че се е случило с нея?

— „Гео-Тек Индъстрис“ твърдят, че експлозията е причинена от грешка на навигатора, но аз се съмнявам. Познавах го. И той служеше във флота. Беше изключително предпазлив, най-подходящият навигатор за маневриране на трийсет и пет хиляди фута дълбочина. Лично аз смятам, че „Гео-Тек Индъстрис“ крият нещо.

— Тогава защо работиш за тях?

— Как да ти кажа? — Диф се ухили. — Плащат добре, а парите ми трябват.

Хари Мун дойде и каза:

— Господа, след като приключите с вечерята, капитанът би искал да ви види на мостика.

Мостикът на „Уилям Бийб“ се намираше на най-горната палуба и беше разделен на две помещения. Малката рубка беше пред командния пулт с високотехнологичните компютри и електрониката.

Капитан Морган стоеше над флуоресцентната маса в средата на командния център и разглеждаше карта на северозападното крайбрежие.

— Професор Тейлър, господа, влезте. Току-що получихме сигнал от акулата ви. Изглежда, продължава да плува на север покрай брега.

— На какво разстояние сме от нея? — попита Джонас.

Капитанът погледна картата.

— Това е настоящото ни местоположение, на две мили югозападно от Нюпорт. Рибата ви се приближава към Кейп Лукаут, приблизително на четирийсет и пет морски мили на север.

В помещението влезе доктор Марън; шумно сърбаше капучино.

— Очевидно акулата преследва китовете, които мигрират към летните си територии за хранене — каза той. — Ако я оставим, ще ни заведе право в Берингово море.

Капитан Морган погледна Джонас.

— Какво мислите, професоре?

— Не знам. Преди четири години прогнозирах, че майката на това същество ще следва зимната миграционна схема. Но я изпуснахме за няколко седмици. Да не забравяме, че проследяването на женска, която е в еструс...

Марън завъртя очи.

— Проблем ли имаш? — попита Джонас; усети, че кръвното му се повишава.

— Не, не. Продължавай. Много е интересно — язвително отговори Марън. — Само не забравяй, че докато ни поучаваш, *Carcharodon megalodon* се движи в населени райони.

— Какво предлагате да направим, доктор Марън? — попита капитан Морган.

— Да заловим акулата сега, преди да е отишла още по на север, инак може да не оцелее по обратния път до лагуната. Прегледах предаванията на СПАН. Хищникът се храни веднъж на трийсет и шест до четирийсет и осем часа и почти винаги нощем. Ако се придържа към тази схема, мегалодонът ще се храни отново тази вечер. Това ни дава възможност да го настигнем до сутринта и да го хванем тук. — Марън посочи на картата устието на река Колумбия, която разделяше Орегон и Вашингтон.

— Това е нос Дизапойнтмънт^[1] — каза Джонас. — Не можем да изберем по-опасно място за залавянето ѝ.

— Джонас има право — обади се Мак. — Вълните там са...

— Извинете, но кой сте вие? — прекъсна го Марън, очевидно обезпокоен.

— Господин Маккрейдис е пилотът на хеликоптера ни — отговори капитанът.

— Е, пилоте, трябва да знаете, че не си падам по „игрите на гадаене“ като професор Тейлър. Препоръките ми се основават на информацията от СПАН и на усърдни изчисления, които отчитат всичко от обикновения ден на хищника до скоростта му на придвижване нощем, изминатото разстояние, схемите на хранене и средностатистическото време за дебнене, убиване и изяждане на плячката. Нямам интерес да се опитвам да хвана съществото, когато е гладно. Докато стигне до нос Дизапойнтмънт, което според изчисленията ми ще стане между седем и девет часа утре сутринта, *Carcharodon megalodon* ще е сита и мудна.

— Преследването на акулата в онези води може да се окаже трагична грешка — каза Джонас.

— Професор Тейлър може би има право — съгласи се капитанът. — Моряците наричат района „Гробницата на Тихия океан“, и с право. От запад се задава буря. Ще има четири-пет метрови вълни.

— Капитане, убеден съм, че „Уилям Бийб“ е достатъчно голям, за да се справи с няколко вълни.

Джонас почувства, че отново се ядосва.

— Слушай, приятелю, не взимаш предвид факта, че Диф ще е в „Абис Глайдер“ и се ще опита да улови в мрежата мегалодона в бурни

води.

— Достатъчно — каза Марън. — Капитане, „Гео-Тек Индъстрис“ ме наеха да организирам залавянето на акулата. Не ми трябва никакъв си палеонтолог каубой и приятелят му пилот да ми казват как да си върша работата.

Джонас застрашително направи крачка напред.

— Пак ли ме заплашваш? Хайде, юнако, удари ме. Кълна се в Бога, че ще те дам под съд.

Джонас го удари.

Марън падна по гръб и разля капучиното върху масата с картата. От носа му потече кръв.

— Стига, професоре — изрева капитанът. — Доктор Марън, добре ли сте?

— Вие сте свидетели — каза Марън, който се надигаше от пода.

— Съди ме, дрисльо...

Мак хвана Джонас за ръката и направи знак на Диф.

— Хайде, Джонас, ела да подишаме чист въздух.

Мак и Диф изведоха Джонас на главната палуба и се скриха от силния вятър зад една от спасителните лодки.

— Не съм те виждал толкова раздразнителен, Джонас. Престани да позволяваш на това лайно да те ядосва.

— Не става дума само за него, Мак. Имам чувството, че се побърквам.

— Изтощен си. Трябва да се напиш.

— Страхувам се да заспя...

Мак го хвана за раменете.

— Чуй ме. Знаеш какво трябва да направиш и ще го направиш. И тогава кошмарите ще свършат. А през това време остави великия специалист по рибите да си върши работата и да хване акулата. Ще я поднесе право на мерника ти и ще видим кой ще се смее...

— Не! — Джонас погледна Мак в очите. — Ти и Диф... Искам да слезете от този кораб.

— Чакай малко...

— Изслушай ме, Мак. Няма да хванем това чудовище, разбираш ли? Акулата е твърде голяма. Ще потопи кораба и ще убие всички на борда. Тази битка е моя, не ваша. Искам да си тръгнете. Вземете хеликоптера и...

— Той съвсем се побърка. Диф, хвани го и да го приберем вътре.

— Не ме слушате! — извика Джонас и блъсна Диф.

Мак прикова приятеля си към стената на надстройката.

— А сега ти ме изслушай. Капнал си от умора, не разбираш ли? Мозъкът ти е изключил и бръцоловиш несвързано като бебе. Давам ти две възможности за избор. Или идваш с мен и се напиваш, или ще се напия сам.

Джонас затвори очи.

— Мак, животът ми вече е съсипан. Не искам и вие да умрете, момчета.

— Колко благородно от твоя страна. — Мак го хвана за ръката и го поведе вътре. — Сега, след като официално кръсти експедицията „Пътуването на прокълнатите“, мисля, че е крайно време да се напием.

Селесте стоеше на по-горната палуба и съсредоточено слушаше разговора им. Изчака, докато влязоха вътре, и после се прибра в каютата си.

[1] Разочарование (англ.) — Б.пр. ↑

НОС ДИЗАПОЙНТМЪНТ

Нос Дизапойнтмънт

6:45 ч.

Спасителният катер „Чинук“ На Американската брегова охрана бързо пореше водите, преодолявайки петметровите вълни, които заливаха четиричленния екипаж.

Лейтенант Ерик Уиздъм или Татето се усмихна от наблюдателния си пост зад рубката, докато гледаше как кадетите Джиъри и Ричардсън са се вкопчили в перилата. Дватама се бяха записали в курса на Бреговата охрана по спасителни операции, който се провеждаше във водите край нос Дизапойнтмънт. Бяха със защитни каски и тежка екипировка и бяха завързани за стоманените перила зад откритата рубка. Днес беше посвещаването им в „предизвикателните води“, както ги наричаше Татето, и майката природа оказваше пълно съдействие, демонстрирайки суровия си нрав.

Уиздъм се наведе напред и извика:

— Дийкън, какво е положението?

— Вятър трийсет и един възела, вълнение трийсет и три мили в час. Около седем по скалата на Боуфорт.

— Идеално. Закарай ни малко по-навътре. Ще научим момчетата на покорност и после ще ги запознаем с Оскар.

Дийкън вдигна палец и изкрещя:

— Дръжте се!

Огромна вълна надигна „Чинук“ и Джиъри и Ричардсън се скриха зад лоцманската кабина.

— Еха! — изкрещя Татето, когато катерът се потопи с носа напред в океана.

После изскочи като коркова тапа в пяната.

— Дръжте се — извика Дийкън, когато към тях бързо се зададе поредната огромна вълна.

Мегалодонът лениво плуваше в термоклина. Пастта на акулата беше леко отворена и отпуснатата долна челюст инстинктивно потрепваше, докато морската вода нахлуваше през устата и хрилете. От пролуките между острите ѝ зъби висяха парчета тлъстини, останали от тритонния тюлен, който бе изяла преди няколко часа. Заситено за момента, чудовището продължаваше да се движи на север.

Под назъбената кожа на съществото, от главата до опашката от двете страни на мускулестия торс, минаваше сетивен канал, известен като странична линия. Каналът бе свързан с повърхността на кожата с малки тръбички и съдържаха специализирани клетки, наречени невромасти. Промените в налягането на околната среда стимулираха хиляди власинки в този невероятен чувствителен детектор за движение, който регистрираше и най-слабия сърдечен ритъм на животно, движещо се във водата на разстояние няколко километра.

Мегалодонът остана в канала, където отекваха вибрациите на хиляди мигриращи китове. Стадата усещаха, че ловецът е наблизо. Но китовете знаеха и че хищникът скоро се е нахранил и няма да атакува, освен ако не е предизвикан. Въпреки това плуваха на безопасно разстояние от мегалодона, който ги следваше на север по крайбрежието на Орегон.

Докато акулата минаваше край нос Дизапойнтмънт, страничната ѝ линия долови различен вид вибрации на повърхността — твърде силни, за да ги пренебрегне. Възбуден — тълкуваше вибрациите от „Чинук“ като пряко предизвикателство, мегалодонът се отклони от курса си.

— Остани на линията, капитане — извика доктор Марън от станцията на СПАН, намести слушалките на главата си и се заслуша внимателно.

Джонас видя капките пот на челото му.

— Акулата промени курса. Отправи се на изток. По дяволите, увеличи скоростта. Сигурно нещо я е уплашило.

— Или е привлякло вниманието ѝ — каза Джонас. — Капитане, какво е разстоянието?

— Приблизително пет мили, но ще трябва да променим курса, ако мегалодонът се движи към плитчините. Хари, заведи ни по-

навътре в океана. Ще заобиколим, ще се върнем и ще се приближим от запад.

Марън вдигна глава, очевидно обезпокоен.

— Необходимо ли е това, капитане? Толкова сме близо...

— Бреговата охрана съобщи, че има петметрови вълни. Не мога да рискувам.

Джонас излезе от контролното помещение, слезе по стълбите и отиде на главната палуба. Изтича до кърмата, където двама членове на екипажа подготвяха подводницата „Абис Глайдер-1“.

Мак и Диф стояха до огромно парче китова мас, окачено на голяма лебедка. Магнаха на Джонас да се присъедини към тях.

— Как ти е главата? — попита Мак.

— Адски ме цепа! Съжалявам, че снощи се напих.

— Забрави за това. Къде е рибата?

— Движи се към брега. Мисля, че е открила плячка, която я примамва към повърхността. Откъде намерихте кита?

— Уловихме го преди две нощи — отговори Диф и всмукна от цигарата си. — Останало е от някое от предишните й храненияя.

— Нервен ли си, Диф? — попита Джонас.

— Да, по дяволите. Искаш ли да ми дадеш някакъв последен съвет?

— Да. Не отивай.

— Много ти благодаря.

Мак потупа Диф по гърба.

— Всичко ще е наред. Само не влизай във водата, докато не се свържем с теб от хеликоптера. Джонас, ако нямаш нищо против, искам да излетим преди вълните да са започнали да подмятат „Уилям Бийб“.

— Дръжте се, момчета! — извика Татето.

Стената разпенена вода връхлетя върху носа със силата на бушуваща река.

— Хайде, кадет, хвърли Оскар!

Джиъри протегна ръка и откопча въжето на чучелото в естествен ръст.

— Човек зад борда — изкрещя той и хвърли Оскар в океана.

— Бъдете готови — изрева Дийкън. — Ще го хванем, когато поредната вълна се отдръпне.

— Дръжте се! — извика Татето. — Задава се вълна-убиец!

Носът на „Чинук“ се блъсна във водната бариера точно преди вълната да се разбие. Катерът катапултира над гребена и тежко тупна на лявата си страна. За част от секундата Дийкън изгуби контрол, после катерът възвърна равновесието си.

Забеляза следващата вълна, задаваща се от хоризонта.

— Дръжте се!

И насочи носа на изток, срещу прииждащата вълна.

— Ето го Оскар — изкрещя Джиъри и посочи вляво от носа.

— Ричардсън, пригответи куката — заповяда Татето. — По-бързо! Хайде!

Ричардсън протегна ръце над щирборда, закачи Оскар с куката и започна да го издърпва — и изведнъж петметровата вълна се разби над тях и го повали по гръб.

— По дяволите! — изруга Татето. — Какво стана с Оскар?

Той вдигна чучелото и огледа жалките остатъци от торса.

— Господи, лейтенант, изглежда, нещо го е прегризало на две.

— Всемогъщи Боже! — Татето си представи двайсет и два метровата бяла акула в лагуната на Танака. Бе завел семейството си да я видят само преди четири месеца. Обля го студена пот и го обзе страх. — Дийкън, веднага ни изкарай на брега!

В същия миг главата на мегалодона блъсна силно „Чинук“, разби четири от подпорните греди и наклони катера на една страна.

Дийкън се опитваше да си възвърне контрола над управлението.

Уиздъм погледна наляво, изруга и се наведе.

Разпенената четириметрова вълна се разби в лявата страна на катера, блъсна го и го преобърна.

Татето бе под водата. Тътенът на океана над главата му блокира сетивата му. Отвори очи и видя, че се е заплел в спасителното въже и мощна сила се опитва да го откъсне от палубата на преобърналия се „Чинук“.

Намери закопчалката, щракна я, освободи се и се показа на повърхността. Трепереше от студ.

След малко се появи и Дийкън.

— Лейтенант, зад теб...

Уиздъм се обърна и видя оранжева каска, която ту се показваше, ту се скриваше под водата. Заплува към Джиъри, който едва успяваше да запази съзнание и държеше главата си над повърхността благодарение на спасителната жилетка.

— Още е прикрепен за спасителното въже — извика Татето на Дийкън. — Ще го освободя. Ти намери Ричардсън.

Дийкън видя, че поредната вълна идва, и се гмурна.

Капитанът от Бреговата охрана трябваше да рита с всичка сила, за да стигне до катера. Студената вода сковаваше движенията му. Той се хвана за перилата на „Чинук“ и се изтегли на едно ниво с палубата.

И в същия миг забеляза Ричардсън.

Кадетът се бе заплел в спасителното въже. Дийкън се вторачи в изцъклените очи на трупа. Лицето представляваше застинала маска на ужас.

Странен блясък го накара да погледне надолу.

Опита се да изкрещи и завладян от първичен страх, трескаво размаха ръце и удари главата си в палубата.

Мегалодонът изплува отвесно и отвори уста да отскубне съпротивляващата се жертва от катера.

Дийкън имаше чувството, че в коленете му се забиват ками, които го дърпат от „Чинук“. Вкопчи се в перилата и опита да се задържи.

С агонизиращо хрущене краката му бяха прерязани в устата на демона.

Ангелът на смъртта се надигна, отвори широко бездънната си паст и погълна торса на Дийкън и метър от алуминиевите перила.

Татето разтърси Джиъри. Кадетът изстена.

— Събуди се, синко, и се дръж!

Уиздъм се издърпа по спасителното въже на Джиъри до стоманените перила на „Чинук“, сграбчи закопчалката с вкочанените си пръсти и се опита да я щракне.

Над преобърналия се катер се показа отвесно огромна бяла акула. Гигантската глава се разтресе, поглъщайки останките на Дийкън.

Татето запуши носа си и преглътна киселия жлъчен сок, който се надигна в стомаха му. Над него се появи нещо оранжево — удавеният Ричардсън. Още завързан за катера със спасителното въже, мъртвият кадет се блъскаше в борда.

Сърцето на Татето заби като бомба с часовников механизъм, готова да експлодира.

Неочаквано го погледна заплашително сиво око. Уиздъм сякаш чу демоничния глас на Ейнджъл, докато потръпващите ѝ челюсти се отваряха и затваряха. „Да, Тате, след миг ще бъда при теб...“

В далечината се чу оглушително бръмчене.

Мегалодонът се спусна към трупата на Ричардсън.

Татето се страхуваше дори да диша. Белите му дробове отчаяно се нуждаеха от кислород. Бръмченето заприлича на грохота на товарен влак. Уиздъм затвори очи, когато феноменалната паст се приближи до тялото на Ричардсън.

И после изведнъж му хрумна нещо. Той отвори очи и внимателно откопча от перилата предпазното въже на Джиъри.

Сивото око се завъртя, регистрирайки движение.

Татето бързо уви свободния край на въжето около рамото си и стисна зъби, когато окото отново го потърси.

Джиъри дойде в съзнание и хлъцна, като видя бучащата разпенена вълна, която се носеше към него. Пое въздух, гмурна се и почна да се издърпва по спасителното въже.

Татето се обърна. Движенията на Джиъри местеха и него.

Мегалодонът величествено се обърна към Уиздъм.

Парализиран от страх, той видя как устата на съществото се отвори като тунел.

Със замъгленото си зрение Джиъри видя бялата акула и ужасен заплува назад.

Поредната вълна го блъсна и го понесе във водовъртежа си.

Татето се стрелна нагоре, ужасен от огромните розови венци и горната челюст, които сякаш се протягаха към него. Сърцето му спря да бие, когато триметровата уста се затвори и зъбите изтракаха, захапвайки само вода — бе изтръгнат от челюстите на смъртта от друга невероятна сила на природата.

Вълната влачи Джиъри и Ерик Уиздъм цели двеста метра към сушата. Татето изплува на повърхността и се разкрещя. Потресеното му съзнание губеше връзка с реалността.

Нещо го сграбчи и той размаха ръце. Удари Джиъри по носа и го разкървави.

— Лейтенант, успокой се...

Кадетът намери връвта на спасителната жилетка на Уиздъм и я дръпна. Оранжевият елек се изпълни с въздух.

Татето престана да се мятта.

Джиъри видя ужаса в очите му преди възрастният мъж да изгуби съзнание.

— Мак, вляво... Виждам нещо да плава на повърхността. — Джонас фокусира бинокъла върху предмета, който ту се появяваше, ту изчезваше в океана, а Мак сниши хеликоптера. — По дяволите, това е преобърнал се катер. Не виждам оцелели.

— Ще се свържа с Бреговата охрана.

Корпусът на плавателния съд се скри под поредната вълна.

— Мак...

Вълната се отдръпна, разкривайки палубата, където имаше кървящ полуизяден човешки труп, завързан за перилата.

Мегалодонът се появи на повърхността и изви муцуната си встрани, опитвайки се да захапе останките.

— Господи! — Треперейки от гняв, Джонас се наведе от пилотската кабина и изкрещя: — Ще те убия, Ейнджъл, чуваш ли?

Мак го хвана за лакътя и го дръпна вътре, потресен от безумното изражение, изписано на лицето на приятеля му.

Джонас се обърна и видя как опашката плесна по повърхността на водата, когато съществото изостави катера.

— Къде отива? Отправи се към брега...

— Успокой се, Джонас.

— Мак, насочи се на изток! По-бързо! Там може да има някой друг.

Мак обърна хеликоптера към брега.

Джонас наблюдаваше сиво-зелените води, видя и как сянката на хеликоптера мина над бялото петно на акулата. После зърна и още

нещо и викна:

— Мак, там!

Посочи оранжева спасителна жилетка, плаваща на повърхността, и разбра, че мегалодонът плува натам.

Отиде в задната част на хеликоптера и отвори вратата на товарното отделение.

— Дръж се — извика Мак и увеличи скоростта, за да изпревари петметровата вълна.

Хеликоптерът застрашително се спусна над водата.

Мак рязко намали, като едва не изхвърли Джонас от товарното отделение, и зави срещу водната преграда.

— По-живо, Джонас!

Джонас се бе навел през вратата. Чу бученето отляво, сграбчи изпадналия в безсъзнание лейтенант за спасителната жилетка и го издърпа в хеликоптера. В същия миг от водата се показва друг мъж. Кадетът подскочи и се хвана за китката на Джонас с едната си ръка, а с другата — за шейната на хеликоптера. Под него се издигна бяло петно.

— Хайде! — изкрещя Джонас.

Мак дръпна дросела и хеликоптерът се устреми към небето. В същия миг главата на акулата се появи над водата. Челюстите ѝ бяха широко отворени, за да погълнат краката на висящия във въздуха кадет.

В тялото на мегалодона се разби вълна и го отнесе настрана. Пяната заля Джонас. Ръката на кадета започна да се изплъзва.

Младият мъж изкрещя, изпусна се от шейната и полетя надолу.

— Мак, изпуснахме го! Върни се...

Джонас грабна спасителното въже, нахлузи го и освободи предпазителя на макарата. Видя къде е оранжевата спасителна жилетка и скочи.

— По дяволите, Джонас! — изкрещя Мак.

Джонас се хвърли с главата надолу в студения океан, зарита усилено и изплува на повърхността. Мократа превръзка на ранения му крак го теглеше надолу.

Джиъри уви ръце около врата на Джонас в задушавача мечешка прегръдка.

Джонас видя как гръбната перка на Ейнджъл се появява зад кадета. Блестящата муцуна се показва над повърхността. Двете огромни

ноздри потрепваха, докато акулата душеше водата досущ като разярен бик.

Хеликоптерът издигна Джонас и младежа, но Мак не можеше да активира лебедката и само гледаше как двамата мъже безпомощно висят на стоманения кабел.

В полезрението на Джонас се мярна бяло петно.

Ейнджъл се показа на повърхността и се опита да захапе плячката, така както бе правила в лагуната. Джонас се вторачи в зейналата ѝ пасть. Младежът пак започна да се изплъзва.

Джонас вкопчи пръсти в спасителната му жилетка. Хеликоптерът се издигна.

Мегалодонът изчезна.

Леденостудени сълзи замъглиха зрението на Джонас. Вятърът плющеше в лицето му. Ръцете му бяха вкочанени. Той затвори очи, опитвайки се да задържи младежа.

Джиъри продължи да се изплъзва.

Джонас се наведе, ухапа спасителната му жилетка и уви здравия си крак около кръста му в отчаян опит да не му позволи да падне.

Студеният вятър свистеше в ушите му.

— Не мога... — прошепна кадетът.

И после по чудо под краката им се появи палубата на „Уилям Бийб“.

Отпуснатото тяло на Джиъри се изплъзна от Джонас и кадетът прелетя седем метра и се стовари на главната палуба. Джонас се измъкна от примката на спасителното въже и след секунда се строполи до него. Лежеше по гръб, без да има сили да помръдне, вторачен в сивото небе. Чу как хеликоптерът кацна някъде вляво от него.

По палубата отекнаха стъпки.

Пред очите му се появи красиво лице. Вятърът развяваше русите коси. Топли ръце докоснаха измръзналото му лице. Меки устни се разтвориха и се долепиха до неговите.

РАЗМИСЪЛ

Марианската падина

Тери се въртеше в койката и не можеше да се настани удобно. Прегъна възглавницата на две, облегна глава и се вторачи в заключената врата. Учестеното дишане, силните удари на сърцето и мислите ѝ не ѝ позволяваха да заспи.

Припомни си за хиляден път предупреждението на Хийт. „Бенедикт се смята над закона. И за да избегне неприятностите, може да те убие.“

Тя седна в леглото. Задушаваше се.

„Всичко ще е наред. Успокой се. Още три дни и ще бъдеш на брега. А след още четири ще си вкъщи. Ще прегърнеш Джонас и ще му кажеш, че съжаляваш и разбираш какво преживява.“

За пръв път Тери наистина разбра това. Съпругът ѝ живееше в постоянен страх и съзнанието му бе обсебено от предчувствия за насилствената му смърт. Онова, което тя безразсъдно мислеше за параноидни заблуди, за него беше реалност. Затворена на „Бентос“ и в ръцете на Бенедикт и руския му главорез, Тери едва сега осъзна колко завладяващ може да е страхът.

„Господи, колко ми липсва Джонас. Как можах да бъда толкова груба...“

На вратата се потропа и тя подскочи и сграбчи ножа.

— Кой е?

— Бенедикт.

Тери пхна ножа в ботуша си и отвори.

— Спеше ли, скъпа?

— Не...

— Добре. Тогава може ли да вляза? — Той се вмъкна в каютата, без да дочака отговор. Огледа малкото помещение, после се вторачи в очите ѝ. — Изглеждаш изтощена. Добре ли си?

— Уморена съм.

— И вероятно преживяваш лек стрес. Да, чух какво се е случило между теб и Сергей и ужасно съжалявам.

Тери усети, че по лицето ѝ се стичат горещи сълзи.

— Нарани ли те?

— Опита се да... — започна тя, но си спомни предупреждението на Хийт. — Всичко е наред. Забравено е.

— Забравено? Но ти изглеждаш ужасена.

— Предпочитам да забравя всичко. Може би той ще ме остави на мира.

— Глупости. Ще докладвам на властите, щом се върнем на...

— Не! — Тери сграбчи ръката му, после я пусна. — Остави нещата така. Моля те...

Бенедикт я погледна изпитателно.

— Както искаш. Кажете ми, как върви работата ти? Кога ще бъде готов докладът ти за ЯЦМНТ?

Тя се поколеба.

— Информацията от „Бентос“, изглежда, се потвърждава. Предполагам, че ще приключи след ден-два.

— Хубаво. А сега седни, защото трябва да ти кажа лоша новина. Белият ни Ангел на смъртта, както свикнах да я наричам, е избягала преди няколко дни от лагуната.

„Джонас!“ Тери почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Как?

— Разбила е портите като разярен бик. Безстрашният ти съпруг е наранил крака си по време на инцидента, но ще се оправи. За щастие, на звяра е било прикрепено проследяващо устройство. И сега Джонас и Селесте я преследват, за да я заловят...

— Джонас е със Селесте?

— И работят добре заедно, както разбирам. Станали са неразделни. Но съм убеден, че бракът ви е в безопасност, *n'est-ce pas*^[1]? — Бенедикт замълча, наслаждавайки се на измъченото ѝ изражение. — Добре ли си?

— Да. — Тери си представи как с хитрост и съблазни Селесте си проправя път към сърцето на съпруга ѝ. „Господи, как я мразя тази кучка!“

— Разбирам безпокойството ти — каза Бенедикт, прочел мислите ѝ. — Селесте притежава красота, която е опияняваща за всеки мъж.

— Имам доверие на Джонас.
— Той е добродетелен, нали? И все пак...
— Имаш ли да ми казваш още нещо?
— Само искам да те поканя да дойдеш с мен на борда на „Прометей“, след като завършиш доклада си за ЯЦМНТ.
— Добре.
— Тогава си почини. — Бенедикт тръгна към вратата, после спря. — О, щях да забравя. Ножът на руснака.
Сърцето на Тери трепна.
— Ножът?
Очите му я пронизаха като лазери.
— Да, мила моя, ножът. Би ли ми го дала?
Тери се колебаеше.
— Ножът! Веднага! — Очите му блеснаха.
Тя подскочи, после бръкна в ботуша и извади ножа.
— Мисля, че си взела и нож за хранене от камбуза.
Тери безпомощно наведе глава и се вторачи в краката си.
— Тери?
Чувстваше се като ученичка, мъмрена от учител. Тя отиде до бюрото, извади ножа от чекмеджето и му го даде.
— Благодаря. Ще го върна на мястото му. А сега се опитай да поспиш.
Излезе и затвори вратата.

Бенедикт тръгна по главния коридор на палуба Д и отиде в полуксозното крило, където бе настанен личният му персонал. Без да потропа, влезе в каютата на Сергей и хвърли ножа върху спящия руснак.

Сергей се надигна.
— Идиот. Казах ти да я сплашиш, а не да я убиваш.
Руснакът пребледня.
— Направих каквото искаше. Тя ме изненада. Не очаквах...
— Алкохолът те прави немощен и муден. Ти си виновен, че жената проникна в лабораторията ни на „Голиат“. И противно на заповедите ми, си я заплашил, че ще я убиеш.
— Ти ми каза, че тя е моя...

— Ако, и когато кажа! — изрева Бенедикт. Тонът му накара руснака да изтръпне. Бенедикт пое дълбоко въздух и прокара длани по обръснатата си глава. — Изслушай ме внимателно, Сергей. Свързките ни в Токио съобщиха, че корабът „Нисушима“ се готви да напусне пристанището. Видели са да товарят на борда му подводницата „Кайко“. Не мога да позволя на японците да дишат във врата ни. Жената ми трябва жива, за да даде на ЯЦМНТ доклада. Освен това тя може да се окаже безценен заложник, в случай че Селесте не успее да изтръгне от Джонас Тейлър необходимата информация.

Сергей усети, че коленете му се огъват от пронизителния поглед на Бенедикт.

— Разбирам.

— Добре, защото повече няма да обяснявам.

— Провервя ли ти днес? — попита руснакът, за да смени темата.

— Не. Още не сме на мястото — отговори Бенедикт, огледа каютата, отиде в банята, вдигна капака на тоалетното казанче, бръкна и извади две бутилки водка.

— *Нет, нет* — възрази Сергей. — Това е за нервите ми. Бенедикт, моля те, не издържам на дълбочините...

Бенедикт отвинти капачките и изля бутилките в тоалетната.

— Сергей, знам, че си скрил още от тази отрова някъде на „Бентос“. Вслушай се в предупреждението ми, приятелю мой, защото лично аз ще нахраня с теб Сатаната.

Бенедикт излезе, приближи се до двойните врати в дъното на коридора и влезе в каютата си. Седна зад махагоновото си бюро, запали цигара, вдигна телефонната слушалка и се обади на мостика.

— Капитане, моля те, обади се на „Голиат“ и им кажи да ме свържат с „Уилям Бийб“. Искам незабавно да говоря със Селесте.

[1] Нали (фр.). — Б.пр. ↑

ИСКРЕНИ ПРИЗНАНИЯ

— Джонас, събуди се!

— Тери! — Все още под влиянието на кошмара, Джонас скочи от леглото. Болката в ранения крак мигновено го разсъни. Той извика от болка, после залитайки се приближи до вратата на каютата, отвори я и видя Селесте.

— Джонас, добре ли си?

Задъхан, той се върна в леглото.

Селесте оправи белия си халат и коленичи до него, позволявайки му да надникне във вдлъбнатината между гърдите ѝ.

— Чух те да крещиш. Добре ли си? Искаш ли нещо за пиене? Вода?

— Не. — Джонас осъзна, че е само по слипове.

— Често ли се събуждаш с вик?

Той я погледна с кървясалите си очи.

— Напоследък почти всяка нощ.

— Сигурен ли си, че не искаш нещо за пиене? Аз бих пийнала малко алкохол.

— Не, благодаря. Научи ли нещо повече за оцелелите от Бреговата охрана?

— Изпадналият в шок мъж ще се оправи. Кадетът си е счупил крака при падането. Преди няколко часа Маккрейдис ги закара в най-близката болница.

— Къде е акулата?

— Движи се на север край брега. Марън каза, че увеличила скоростта. Двамата с капитана определят нов курс, за да я пресрещнат преди отново да е започнала да се храни.

— Да се храни отново? — Джонас потърка очи, опитвайки да си спомни. — Преобърналият се катер... Там имаше още някого...

— Още двама. Единият се е удавил. Ейнджъл е изяла другия.

— По дяволите... — Спомените се върнаха в съзнанието му. Догади му се.

— Добре ли си?

— Не! — троснато отговори той и стана. — А ти добре ли си? Не се ли притесняваш, че днес са загинали още двама души, защото Ейнджъл избяга? Чувстваш ли изобщо някаква отговорност? Замисли се — още две семейства са нещастни заради...

— Я си го начукай! — изкрещя Селесте. — Кой си ти, че да ме критикуваш, по дяволите? Плачът ми ще върне ли мъртвите? Или вината ми? Дойдох тук, защото съм в съседната стая и те чух да крещиш. Следващия път няма да си направя труда.

Тя тръгна към вратата, но Джонас я сграбчи за ръката.

— Чакай. Извинявай...

— Остави ме на мира.

— Селесте, моля те... Съзнанието ми е преуморено. Дай ми почивка.

Тя го погледна в очите.

— Онази нощ, когато бяхме сами на палубата, исках да ти се доверя. За пръв път помислих, че някой може да разбере какво преживявам.

— Какво щеше да кажеш?

— Не сега. Не ми се говори за това.

Джонас сложи ръка на рамото ѝ.

— Преживявам шок, Селесте. Искрено съжалявам. Онази нощ започна да ми казваш защо се чувстваш като обречена. Какво имаше предвид? Каж ми, наистина искам да знам.

Тя седна на канапето и вдигна краката си на възглавниците.

— Познаваш ли добре Бенедикт Сингър?

— Срецали сме се няколко пъти. — Джонас се настани срещу нея и подпря на леглото ранения си крак. — Останах с убеждението, че обича да контролира нещата.

— Да контролира, е меко казано. Бенедикт обича да се прави на Господ. Той търси отчаяни души, хора, които са стигнали до дъното, и после ги вербува и ги кара да работят в частното му общество. Бенедикт възстановява ценностната система, но своята. Той предлага спасение, но винаги на определена цена. Добродетелта, която Бенедикт иска, е лоялността. Ако не я намери, използва страха, за да я наложи. Вземеш ли те под крилото си, оставаш там до края на живота си.

— Това и за теб ли се отнася?

— И да, и не. Бенедикт знае, че няма да живее вечно. Преди петнайсет години е пострадал от инцидент, който не само е увредил очите му, но и го е направил стерилен. Аз съм най-близкият му човек и наследник. Съдбата ми е да поема бизнеса му.

— И се чувстваш обречена от това?

— Съвсем не. Всъщност обичам да имам власт. В това отношение съм като Бенедикт. Но имам и друго призвание. И мисля, че ти имаш връзка с това. Но повече от всичко на света искам да отмъстя за смъртта на майка ми.

— Знаеш ли кой я е убил?

— Да, и откакто се помня, съм обсебена от мисълта да убия това копеле.

— Но се въздържаш.

— Не ми се е предоставяла подходяща възможност. Не искам да объркам нещата с Бенедикт.

— Той не би го одобрил, така ли?

— Дали ще одобри? — Селесте се усмихна. — Той няма нищо против да убия някого, стига това да е хубаво за бизнеса му. Но в случая вероятно няма да е съгласен. Взаимоотношенията ни с Бенедикт са странни. Обичам го, но той ме плаши до смърт.

„Така както и ти ме плашиш до смърт“ — помисли Джонас.

Селесте сякаш прочете мисълта му.

— И ти не одобряваш идеята ми.

— Не мога да те съдя. Не са убили моята майка.

— Бенедикт би казал, че имам в душата си вечна рана. Изчаквам подходящ момент и държа врага си наблизо.

— Значи ще го направиш?

— Някой ден. — Тя се излегна в съблазнителна поза, като разголи краката си. — Това, което казах, те уплаши, нали? Е, аз поне се изправям лице в лице със страховете си, вместо да се будя с писъци всяка нощ.

Джонас усети, че гърбът му се обля в студена пот. Протегна ръка, взе фланелката си и я облече.

— А сега говори ти — рече Селесте. — Искам да знам какво точно те измъчва. Откога сънуваш кошмари?

— Започнаха преди две години, по време на процеса. Представи си какво е да седиш в съдебната зала седмица след седмица и да

гледаш родителите, съпрузите, съпругите и децата на невинни хора, загинали от ужасна смърт само защото се опитваш да хванеш някаква акула.

— Процесът беше скалъпен. Всеки знае, че съдията те осъди въз основа на фалшиво обвинение.

— Може би, но напрежението беше непоносимо. Прибирах се вкъщи и не мигвах по цяла нощ, измъчван от чувство за вина. Тери беше бременна. Бяхме много развълнувани, защото това щеше да е първото ни дете. Но напрежението и медийният шум ни се отразиха. Точно преди да произнесат присъдата бебето умря в утробата ѝ в осмия месец.

— Съжалявам.

— Кошмарите започнаха след това. Психиатърът го определи като посттравматично стресово разстройство, предизвикано от чувството ми за вина. Известно време лечението имаше резултат. Но наскоро кошмарите се върнаха, този път по-страшни от всякога, и тогава осъзнах какво всъщност става.

— Не разбирам.

Джонас пое дълбоко дъх.

— Още преди две години знаех, че детето на мегалодона расте и скоро ще стане неконтролируемо. Мисля, че кошмарите са гласът на подсъзнанието ми, който ми казва да направя нещо, преди да е станало късно.

— И защо не го направи?

— Опитах се, или по-скоро прехвърлих топката. Предупредих Масао, че някой ден рибата ще избяга и трябва да я затворим за постоянно в лагуната. Той се съгласи, но не намерихме необходимите средства. Съдията издаде заповед за запор на имуществото ни, затвори Института и замрази активите ни. Не можахме да направим нищо, освен да платим на адвокатите и да нахраним проклетата акула. Сякаш някой искаше да фалираме. — Джонас стана и накуцвайки се приближи до прозореца и го отвори, за да поеме чист въздух. — Три пъти се провалям, Селесте. Първо на борда на „Сийклиф“, после, залавяйки акулата, вместо да я убия, и сега, като позволих на детето ѝ да избяга. Как беше поговорката? Страхливият умира хиляда пъти, а смелият — само веднъж. Това се отнася и за мен. Трябваше да пресуша лагуната и да убия акулата преди две години.

— Да я убиеш? Да не си се побъркал?

— Уместен въпрос. И аз се питам същото.

Селесте стана и се приближи до него. Той долови уханието на жасминовия ѝ парфюм и се вторачи в нея, усещайки, че се възбужда, когато тя несприинудено разтвори халата си.

— Селесте, по-добре си отивай.

— Не е необходимо.

— Ти си красива жена, но аз съм женен. Щастливо.

— Не изглеждаш много щастлив.

— Имаш право, но обичам съпругата си. А сега, моля те...

— Добре, но не отговори на въпроса ми.

— За чувството, че съм обречен? — Той затвори прозореца и се отдалечи от Селесте. — Преди единайсет години измахих смъртта. Мисля, че трябваше да умра на борда на „Сийклиф“.

— Глупости. Защо смяташ така?

— Защото видях смъртта и тя временно ме отмина. В сънищата си се спускам с дълбоководния модел на „Абис Глайдер“. От мрака се появява Ейнджъл и този път не мога да избягам. Знам, че звучи налудничаво. Но съм убеден, че съдбата ми е да умра там, където преди единайсет години трябваше да срещна смъртта си — в тъмните дълбини на Марианската падина.

СРОДНИ ДУШИ

Тери се вторачи в компютърния екран и за четвърти път прочете доклада и техническата информация, които смяташе да изпрати по електронната поща на Японския център по морски науки и технологии.

ДО: Доктор Цукамото, директор ЯЦМНТ

ЗА: Доклад МТ-052201-023

Внимателният прочит на информацията за инцидента на 22 май в Марианската падина показва, че не са замесени други плавателни съдове и хищни форми на живот. Оценката ми за сонарограмите от „Бентос“ и от „Голиат“ не показват нищо необикновено преди пробиването на корпуса на подводницата „Протей“. По мое мнение причината за инцидента е грешка на навигатора, когато щирбордът се е блъснал в стълб от черен пушек.

„Гео-Тек Индъстрис“ вече са започнали процеса на обезщетение на семействата на четирите жертви. Молим да ни разрешите да продължим да монтираме на дъното роботите БПДИ и освен ако не е необходима допълнителна информация, институтът „Танака“ ще смята въпроса за приключен.

Тери Танака-Тейлър

Изпълнителен вицепрезидент на
Океанографски институт „Танака“

Направи копие на писмото за Бенедикт, после напечата електронния адрес на ЯЦМНТ.

„Това е лъжа — помисли тя, — но е единственият начин Бенедикт да ме пусне да слеза от този кораб.“

После изпрати доклада в централата на ЯЦМНТ.

Разнесе се звън. Шефът на охраната изтича до станцията си и грабна радиопредавателя.

— Докладвай, „Голиат“.

— Радарът е засякъл четири биологични форми, които се движат на юг в Падината. Координати нула-едно-осем. Скорост дванайсет възела. Разстояние до „Прометей“... четиринайсет километра и триста метра и се приближават бързо.

Сърцето на Тери заби като обезумяло. *В записите на сонара на „Бентос“ се бяха появили четири обекта, седем минути преди „Протей“ да се взриви. Но Джонас ѝ бе казал, че мегалодонът не ловува на глутници.*

— По дяволите! — изруга капитан Хоп и застана зад двамата оператори на сонара. — На какво разстояние е „Прометей“?

— Деветнайсет километра, сър.

— Шефе, свържи се с „Прометей“. Информирай ги за положението и им кажи веднага да тръгнат насам. Кормчия, пълен напред.

Тери усети как „Бентос“ се стрелна напред, постигайки максималната си скорост от пет възела.

— Капитане, „Голиат“ докладва, че обектите са увеличили скоростта си на осемнайсет възела.

— Господи!

— Сър, току-що се обади „Прометей“. Време до срещата с „Бентос“ четирийсет и шест минути. Този път ще се разминем на косъм, капитане.

„Този път?“ Тери видя, че операторът на сонара избърса потта от челото си.

Хоп грабна телефона от стената и включи радиоуредбата.

— Говори капитанът. Екипажът да се приготви за аварийно скачване. Това не е учение.

— Капитане, биологичните форми току-що влязоха в обхвата на сонара и се появиха на екрана ми.

Хоп се приближи до сонарната станция и тихо изруга.

— По дяволите, предупредих Бенедикт да не се отдалечава твърде много...

Тери видя, че на лицето му се изписа страх, и се обърна.

Зад нея стоеше Сергей. Очите му блестяха от гняв.

— Тя защо е тук? — попита той.

Тери се вцепени.

— Помага ни със сонара — излъга капитанът.

Сергей го напсува на руски.

— Сергей, необходим си в дока за скачване — заповяда Хоп. Тери усети, че губи равновесие. Изведнъж руснакът я сграбчи за косите и се наведе над нея. Тя се задави от миризмата на алкохол в дъха му; мустаците му издраскаха лицето ѝ.

— Довечера ще довършим нашата работа, нали?

Тери се дръпна и падна на пода. Капитанът се приближи до тях.

— Махай се от мостика, Сергей! Веднага!

Руснакът се ухили на Тери, после сви устни, изпращайки ѝ въздушна целувка, и излезе.

— Добре ли сте, госпожо? — попита Хоп и ѝ помогна да стане. Тя кимна. Не беше в състояние да говори. Положи усилия да остане няколко минути на работната си станция, после прекоси мостика и се заключи в една от тоалетните.

Когато след трийсет минути се върна в сонарната станция, ръцете ѝ бяха престанали да треперят. Никой от техническите специалисти не вдигна глава да я погледне.

— Капитане, двете биологични форми се отдалечиха — докладва операторът на сонара.

Хоп се приближи до него.

— Може би са усетили „Бентос“ и са решили, че е твърде голям, за да се закачат с него — предположи шефът на сонарната станция.

— На какво разстояние бяха от „Прометей“ преди да изчезнат?

— На по-малко от километър, сър, но последната им регистрирана скорост беше двайсет и два възела. Искали са да стигнат до „Прометей“ преди нас.

— Уведоми ме, когато подводницата влезе в дока. — Капитанът се обърна към Тери. — Госпожо Тейлър, защо не дойдете с мен в стаята за наблюдение? Ще гледаме завръщането на „Прометей“.

Още разтреперана, Тери тръгна след Хоп и се качи на палуба А. Той затвори люка и се приближи до бара.

— Питие?

Тя кимна.

Капитанът ѝ наля шотландско уиски и активира механизма за отваряне на титаниевия купол.

Тери пресуши чашата си. Пред очите ѝ се появиха дълбините на Марианската падина.

Невидими хидротермални отвори бълваха синьо-черни гъбовидни облаци от вряла минерална вода. Огромни гроздове от подобни на спагети червеи се поклащаха в горещите вълни. Отпред океанът блесна в луминесцентно синьо — дълбоководна биофлуоресцираща медуза си проправи път в каньона.

Тери стоеше като хипнотизирана от изобилието от оранжеви, червени и алени обекти във всякакви размери, минаващи пред прозореца.

Капитанът посочи някакъв призрачен прозрачносин силует, който приличаше по-скоро на предпазен щит за компютърен екран, отколкото на форма на живот.

— Наричат се *kiyohimea*. Казаха ми, че са кръстени на митична японска принцеса. Странни са, нали?

— Красиви са. А онези? — попита Тери и посочи едно блещукащо яркооранжево петно.

— Дълбокоокеански тревопасни същества. Всъщност са прозрачни, но червените светлини на подводницата придават на слузестите им филтри оранжев блясък.

— Прекрасни са.

— И опасни — добави Хоп и отново напълни чашата ѝ. — Трябва да стоите далеч от Сергей, особено когато е пиян. Ще бъдете в безопасност на мостика и в каютата си, но не слизайте по-надолу от палуба Д. Съжалявам. Бих искал да мога да направя нещо повече, за да ви защита. Може и да съм капитанът, но корабът е на Бенедикт. Тук живеем по неговите правила.

Той се вторачи в бездната.

— Погледнете. „Прометей“ идва.

Блеснаха светлини и после се появи подводницата във формата на пура — движеше се сюрреалистично през гъстите облаци издигащ се пушек. Плавателният съд се спусна под „Бентос“ и се скри от погледа им. След няколко мига в кораба отекна звън на метал и подводницата се скачи с кораба.

— Капитане, обектите, които преследват „Прометей“ ли нападнаха „Протей“?

— Не знам. Възможно е.

— Възможно? — Тери застана пред него и го принуди да я погледне.

— Не знам какви са били, но ловуват на глутница.

— Защо Бенедикт бърза да рискува живота на екипажа и своя? Не е само за да използва роботите БПДИ. Каква е истинската му цел? Какво толкова важно има, по дяволите?

„Той се чувства неловко. Иска да говори, но се страхува“ — помисли тя.

— Не ми е работа да обсъждам...

— Плашите гостенката ни, а, капитане?

Обърнаха се и видяха Бенедикт.

— Само обменяме мнения.

Изумруденозелените очи блеснаха предупредително.

— *Quot homines, tot sententiae* — колкото са хората, толкова са и мненията. Не позволявай мнението на капитана ни да те отклони от научната цел, мила моя.

— Какво търсеше „Прометей“, Бенедикт?

Той не ѝ обърна внимание и застана пред илюминатора, с гръб към тях. Появи се двуметрово черно същество, подобно на змиорка, което изви дългото си тяло край купола, точно над главата му. Тери се вторачи в създаването, на чиято долна челюст имаше дълга антена, завършваща с пъстроцветна крушка.

— Черен дракон — отбеляза Бенедикт и потропа с пръсти по прозрачната пластмаса.

Съществуто се вторачи в ръката му с прозрачното си око, после отвори челюстите си почти на сто и осемдесет градуса и се опита да захапне пластмасата с редиците си игловидни зъби.

Бенедикт явно се наслаждаваше на гледката.

— Прекрасен е, нали? Още ли сме на Земята, или сме се пренесли в извънземен свят? Има ли значение? Досуц футуристични астронавти, ние пътуваме във враждебна околна среда и запазваме живота си само в крехките очертания на плавателния ни съд. Ние сме истински изследователи на нашия век, спускаме се в неизвестността и непрекъснато гледаме смъртта в очите. Седемте мили вода над главите

ни все едно са седем светлинни години, мила моя, защото кой би могъл да ни се притече на помощ? — Бенедикт се обърна към Тери. — Попита ме какво има там. Отговорът ми е: неизвестността. Знаем повече за другите планети, отколкото за този океан, който е останал непроменен в продължение на стотици милиони години. Да, Тери Тейлър, в тази адска дупка има непознати форми на живот. Някои са красиви, други страшни, както капитанът ще ни каже, но всички са оцелели през опустошенията на времето и са останали затворени в това величествено чистилице. Не мога да ти кажа какво има там, но като учените и изследователите, знам, че дългът и мисията ни е да разберем.

— Колко човешки живота ще бъдат жертвани в тази мисия? — попита Тери.

— Предполагам, че имаш предвид четиримата загинали на „Протей“. В доклада ти до ЯЦМНТ вероятно пише, че подводницата се е взривила поради грешка на навигатора.

— А формите на живот, преследващи „Прометей“?

— Какво за тях?

— Не си играй с мен, Бенедикт. Очевидно е, че онова, което преследваше „Прометей“, е унищожило „Протей“.

— Можеш ли да го докажеш?

Въпросът я завари неподготвена.

— Не, но ако знаех...

— Какво? Че в бездната съществуват непознати биологични форми, които може да застрашат живота ни? Съпругът ти не доказва ли това преди години?

— Да, и точно затова САЩ и Япония се колебаят дали да позволят на други експедиции да изследват Марианската падина. Ако ЯЦМНТ се усъмнят, че екипажът на „Протей“ е бил убит...

— Ще бъдат длъжни да информират американците, които ще разпоредят разследване и ще забавят мисията ни с месеци — довърши мисълта й Бенедикт. — Сега, след като знаеш повече, желаш ли да промениш доклада си?

— Аз... Не, не към казала, че...

— Тогава какво искаш да кажеш?

Тя потърка чело.

— Не искам да ме лъжат повече.

— Да те лъжат? Обвиняваш ме, че лъжа?

— Според мен всички на борда на „Голиат“ и „Бентос“ знаят, че тези същества са атакували „Протей“. Променил си данните от сонара, за да предадем на ЯЦМНТ доклад, в който липсва нещастен случай.

— Тогава ти си излъгала.

— Какви ги говориш?

— Хайде, миля моя, кой с кого си играе сега? — Бенедикт се обърна към нея. Блестящите му очи я хипнотизираха. — Щом си заподозряла, че записите на сонара са манипулирани, тогава си излъгала ЯЦМНТ. И знаеш ли защо?

— Не — прошепна Тери.

— Защото целта оправдава средствата. Независимо дали ти харесва, или не, и двамата сме замесени от едно и също тесто. Изследователи, слезли в ада, за да изпълнят мисията си. Твоята мисия. Попита ме колко човешки живота ще бъдат пожертвани и аз отговарям — колкото е необходимо. Би ли попитала някой генерал преди битката колко души ще загинат, за да постигне победа? Рискът на войната е несигурен. Да, четирима добри войници умряха, но не сме ли дошли тук, рискувайки живота си, за да оцелеят хиляди? *Pro bono publico*, за благото на обществото. Не беше ли това целта за създаването на мрежата от работи БПДИ?

— Има разлика между приемлив риск и безразсъдна смелост — обади се капитан Хоп.

Бенедикт го изгледа изпитателно.

— И ти ли се съмняваш в преценката ми, Брестън?

— Съмнявам се в необходимостта да изпълниш мисия за шест месеца в шейсет дни. И възразявам срещу готовността ти да изложиш на опасност живота на екипажа.

Бенедикт се обърна към Тери и сви рамене.

— Те осъждат онова, което не разбират.

— Може и да цитираш латински сентенции, но аз продължавам да смятам, че поемаш излишен риск.

— А ти, капитане, си страхливец. Позволяваш на емоциите си да подронят устоите на характера ти, докато не остане нищо друго, освен страх. Отложи ли Колумб пътешествието си? Върна ли се в Испания, когато чу, че екипажът му подготвя бунт? Отмениха ли Луис и Кларк експедицията си, след като видяха първата мечка гризли? Прекрати ли

НАСА космическата си програма, когато на борда на „Челинджър“ загинаха седем души? — Бенедикт се обърна към Тери. — Ние с теб сме изследователи. Стигаме до крайности и отказваме да се предадем пред несполуките, защото знаем, че късметът е на страната на смелите. Не можем да съживим мъртвите, но можем да почетем паметта им с победите си. Знам, че чувстваш това дълбоко в сърцето си, защото брат ти загина тук, нали?

— Да — промълви Тери.

— Ако беше жив, щеше ли този благороден изследовател да се върне от страх при първия признак на опасност, или да продължи да преследва целите си, дори още по-решително?

— Той продължи — прошепна тя. Очите ѝ се напълниха с горещи сълзи.

— И аз бих постъпил така. Няма да позволя смъртта на съотечествениците ни да бъде напразна. Ние ще продължим в неизвестността, подготвени психически и духом да посрещнем предизвикателствата, които ни чакат. С мен ли си, мила моя?

— Да...

— Тогава веднага ела с мен. Капитане, заповядай на екипажа на „Прометей“ незабавно да се качи на борда на подводницата.

— Толкова скоро? Нека поне да изчакаме формите на живот да освободят района.

— Не, капитане. Няма да позволя на никого — човек или звяр — да диктува графика на делата ми. Онзи, който не напредва, губи почва под краката си. Трябва да свършим много работа, а вече изоставаме.

— Но...

Бенедикт се приближи до Хоп. Носовете им почти се допряха.

— Имаш заповед, капитане. — Изумруденозелените очи блеснаха заплашително. — Усъмниш ли се пак в мен, ще те освободя от задълженията ти.

— Слушам, сър.

Бенедикт се обърна към Тери и сложи ръка на раменете ѝ.

— Ела, моя сродна душа — каза той и я поведе към стълбата. — Неизвестността чака.

УЖАС В ДЪЛБИНИТЕ

Океанографски институт „Танака“

Масао Танака стоеше пред прозорците на кабинета си и усещаше как нещо стяга гърлото му. В юмрука му бе смачкан факсът, който току-що бе получил от „Голиат“, уведомяващ го, че преди седмица дъщеря му се е спуснала в Марианската падина.

„Как можах да я оставя с Бенедикт?“

Той започна да масажира врата си. Гледаше тъмносините води на канала. В края, между двата бетонни вълнолома, плаваше огромен шлеп, на който бе монтиран кран, извисяващ се на трийсет метра във въздуха. От стрелата му излизаше дебел стоманен кабел, изчезващ в океана.

На вълнолома и пейките на запад се бяха събрали десетина местни репортери и снимачните им екипи. Над главите им шумно кръжаха новинарски хеликоптери.

От канала излязоха шестима водолази и се качиха на шлепа. След няколко минути кабелът се опъна и хидравличната лебедка започна да го изтегля от океана. За миг сякаш обектът под водата щеше да спечели битката. После на повърхността величествено се издигна масивна стена от стомана. Долната ѝ част бе огъната до неузнаваемост.

Масао се вторачи в разбитата врата на канала и се опита да си представи безмилостните удари, които съществото бе нанесло, за да причини такива щети.

Почувства, че му се завива свят, и се отпусна на стола. Лявата му ръка започна да се схваща. Масао се задъха.

И после сякаш менгеме стегна гърдите му и той се строполи на пода.

Марианската падина

С треперещи от нервност крака и свито сърце, Тери мина през херметически затварящата се камера на дока на „Бентос“, после

внимателно слезе по стълбата и се озова в „Прометей“. Бенедикт я последва и бащински сложи ръка на рамото ѝ.

— Успокой се, мила моя, всичко ще е наред. Ела, ще ти намерим място в станцията, където има прозорец. Бих те поканил да седнеш в капсулата за наблюдение, но Иван Крон, експертът ни по роботите, трябва да оперира механичните ръце, за да подготви бразда в морското дъно за следващата система на БПДИ.

Той я поведе през тесния мостик към компютърната станция, разположена в средата на щирборда на подводницата. Вдясно имаше илюминатор.

— Наблюдавай оттук, но не пипай нищо — предупреди я Бенедикт.

После я остави и отиде да разговаря с капитана на подводницата.

Тери имаше чувството, че над главата ѝ е надвиснал дамоклев меч. Вгледа се в лицата на членовете на екипажа на „Прометей“ и се стъписа, като видя толкова много изразения на страх. Осъзна, че също като нея, мнозина от тези мъже са доведени на борда да вършат работа. Те не бяха войници и не бяха подписали договор с „Гео-Тек Индъстрис“, за да рискуват безразсъдно живота си. И сега се намираха на седем мили под повърхността на Тихия океан, безпомощни като овце, водени на заколение. Отвън ги чакаше нещо, достатъчно голямо, за да унищожи „Протей“. Но въпреки очевидната опасност и факта, че четирима от другарите им вече бяха мъртви, никой не би се осмелил да оспори решението на Бенедикт.

Тери сподави писъка си, когато подводницата се отдели от дока. Притисна лице до илюминатора и се вторачи в бездната. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Защо отново бе позволила да бъде манипулирана от Бенедикт?

Подводницата се стрелна напред. Тери се вкопчи в облегалките за ръце на стола. В съзнанието ѝ започнаха да нахлуват спомени. Тя затвори очи и си спомни времето, когато беше ученичка и пътуваше сама в пътнически самолет в буря. Самолетът летеше на височина десет хиляди метра, тресеше се и не можеше да се издигне над буреносните облаци. Всяко подскачане и пропадане я караше да затваря очи и да се вкопчва в облегалките. Чувстваше се безпомощна, самотна и уязвима. И тя, и останалите пътници се молеха на бога самолетът да устои на стихията на Майката природа. Изведнъж

мълния удари самолета. Захранването бе прекъснато и светлините угаснаха. За един ужасяващ, сюрреалистичен миг настъпи абсолютна тишина. И после самолетът започна да пада с носа надолу. Тери и другите пътници пищяха и чакаха да умрат като безпомощни овце, докато не се намеси висша сила и моторите по чудо не заработиха отново. Тери се качи пак на самолет чак след много години. И после, когато беше на двайсет и една, Масао я накара да взема уроци по пилотиране. Тя разбра, че преживяването ще прогони страха ѝ, и стана отличен пилот.

Отвори очи. По лицето ѝ се стичаха капки пот. Споменът я стряскаше дори след двайсет години. Спомни си уханието на одеколona на баща ѝ, когато той я прегърна на летището. Пътниците плачеха, докато близките им ги посрещаха. Но най-ясно от всичко си спомняше изразенията на отчаяние и ужас, изписани на лицата им, когато самолетът бе започнал да пада.

Сега същото изражение бе изписано и на лицата на членовете на екипажа на „Прометей“.

Що се отнасяше до океана, тя никога не бе изпитвала страх. Също като брат си, Тери обичаше възбудата, докато управляваше подводница. Дълбините я примамваха. Веднъж дори се скара с баща си, защото не ѝ позволи да се спусне с „Абис Глайдер-2“ в Марианската падина.

Но сега всичко се бе променило. Имаше чувството, че се е върнала двайсет години назад. Отново се чувстваше безпомощна и уязвима, този път на дълбочина десет хиляди метра.

— Извинете, може ли да седна тук?

Тери отвори очи. Над компютърната станция пред нея се бе навел мършав мъж на около трийсет години.

— Извинете. — Тя стана.

— Няма да се бавя повече от минута-две — каза той и включи компютъра.

Екранът светна и Тери го погледна. Под символа на „Гео-Тек Индъстрис“ се появи меню. Тери прочете списъка...

Токамак!

Операторът подаде няколко команди и менюто изчезна. На мястото му се появи навигационна карта. Младият мъж записа няколко координати в малка папка и изключи компютъра.

— Благодаря — каза той и се върна на работната си станция.

Тери отново седна на стола и се вторачи в компютъра. Страхът ѝ мигновено отстъпи пред любопитството. Хрумна ѝ безумна идея. Тя я отхвърли и я запази за по-късно.

Подводницата увеличи скоростта, движеше се безшумно край стената на каньона. За разлика от „Бентос“, фаровете на „Прометей“ едва пронизваха завесата от мрак около плавателния съд. Лъчът от долната част на подводницата осветяваше океанското дъно, разкривайки пейзаж в тъмносиво. Минаха над гроздове снежнобели миди, наредени в линии на дъното. От време на време пробягваше някой бял рак, който изглеждаше почти прозрачен в светлината на лъча.

Но всички други посоки тънеха в непрогледен мрак.

Тери изпита странното чувство, че бездната се затваря около нея. Тялото ѝ се обля в студена пот и ръцете ѝ започнаха да треперят. Тя се задъха и отвори уста да изпищи. После отмести поглед от илюминатора и се обърна към климатичната инсталация над главата си.

— Изпитваш клаустрофобия, нали? — попита Бенедикт зад нея.

Тери поклати глава.

— Аз... Не мога да повярвам, че позволихме на Джонас и на брат ми да се спуснат на тази дълбочина в едноместни подводници.

— А, да, великият Джонас Тейлър. Някога съпругът ти беше страхотен навигатор. Уви, напрежението, свързано с бездната, може да разбие нервите и на най-волевия мъж на света.

— Опитай се да си представиш, че срещаш двайсетметрова бяла акула в тези води, и ще видим дали ще искаш отново да се спуснеш...

Бенедикт се усмихна.

— Изглежда, засегнах болезнена струна. Уверявам те, че много уважавам професор Тейлър, особено в светлината на наскоро появилия му се интерес към протежето ми.

— Какво каза? — Тери почувства, че кръвта ѝ кипна. — Нарочно ли ме дразниш?

— Не разбирам — престорено невинно отговори той. — Селесте ми каза, че бракът ви е приключил.

— Любовницата ти е зле информирана. Джонас и аз може и да имаме проблеми, но ще ги решим.

— Разбира се. Убеден съм, че приятелството ѝ със съпруга ти е платонично.

— Имам доверие на Джонас. Той ме обича.

— Не е необходимо да ме убеждаваш. Бракът е трудно нещо, особено когато се сблъска със стрес, какъвто двамата преживявате. Последните няколко години несъмнено са били трудни. Доколкото си спомням, бебето ти се роди мъртво. Мисля, че това е трагично преживяване, което се отразява и на най-щастливия брак. Подобна болка не преминава, нали, мила моя?

Тери се вкопчи в перилата над главата си така, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Спомни си лицето на лекаря, който четири седмици преди термина ѝ каза, че бебето е умряло в утробата ѝ. Джонас страдаше и се обвиняваше за емоционалното бреме, което е стоварил върху нея. И Тери не направи нищо, за да облекчи болката му.

Тя се съсредоточи върху изумруденозелените очи на Бенедикт и с усилие потисна чувствата си.

Той се наведе към нея.

— Някои жени не са създадени да раждат. Майка ми например е умряла, докато ме е раждала. Истинско чудо е, че е издържала толкова дълго. Убеден съм, че Джонас е бил сломен от неспособността ти да родиш дете. Но Селесте, от друга страна, притежава душевната сила...

— Престани. Моля те...

— Сигурен съм, че един ден тя ще роди деца.

Тери почувства, че не издържа. Умората надделя. По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Завиждам на мъжа, на когото ще принадлежи. Селесте е награда. Не прилича на никоя жена, която съм...

— Млъкни, да ти го начукам! — изкрещя Тери.

Всички се обърнаха и се вторачиха в нея, сякаш стоеше гола пред тях.

В очите на Бенедикт се появи победоносно изражение. Той едва сдържа усмивката си.

— Сър — намеси се капитанът, — стигнахме до мястото, което по-рано бяхме принудени да напуснем.

Очите на Бенедикт не се откъснаха от Тери, пречупваха волята ѝ.

— Е, ще продължим ли да копаем, за да монтираме следващия робот БПДИ? — попита я той, сякаш нищо не се беше случило.

„Бъди проклет, Бенедикт.“

— Екипажът на „Прометей“ чака заповедите ти, *Тейлър-сама*.

— Направете го — троснато каза тя, излезе и се заключи в тоалетната.

Минаха десет минути, докато се успокои. Тя се вторачи в отражението си в малкото огледало. Очите ѝ бяха подпухнали от сълзи, гарвановочерните ѝ коси бяха разрошени и полепнали по изпотеното чело.

Усети, че „Прометей“ започна да вибрира — пробиваха дупка в океанското дъно.

— Добре, приятелко — каза тя на глас. — Време е да се стегнеш. Отсега нататък си сама. Вече нищо не може да ти повлияе. Бенедикт и руският му приятел могат да си го начукат.

Изми лицето си и прибра косите си в стегнат кок. Вляво имаше голям алуминиев шкаф. Тери го отвори, извади хартиени кърпи и се избърса. После излезе от банята, но вместо да се върне на мястото си, тръгна към капсулата за наблюдение.

Иван Крон, служителят от личния състав на Бенедикт, седеше в сферичното помещение и оперираше ръцете на работа. Тери видя дълга титаниева тръба, която излизаше някъде от долната част на подводницата и се простираше към океанското дъно, намиращо се на три метра под нея.

— Какво е това? Вакуум? — попита тя.

Техническият специалист не ѝ обърна внимание.

— Хей, приятелю, да не си глух?

Мъжът я погледна. В очите му блестеше гняв.

Бенедикт се приближи до Тери.

— Проблем ли има?

— Човекът ти не иска да отговаря на въпросите ми. Тъй като още съм вицепрезидент на института „Танака“, мисля, че имам право да знам какво става.

Бенедикт се усмихна на внезапната ѝ проява на душевна сила.

— Разбира се. Какво искаш да знаеш?

— Струва ми се, че тръбата всмуква седимент от дъното.

— Точно така. Както знаеш, всеки робот БПДИ трябва да бъде заровен в дъното на Марианската падина, за да следи сеизмичната активност. Вакуумът е много по-ефективен за извършването на тази задача от механичните ръце на подводницата...

Изведнъж се разнесе стържене на метал и „Прометей“ се наклони на една страна.

— Докладвай — заповяда капитанът.

— Сонарът не засича нищо...

— Двигателите са в изправност, капитане...

— Това беше вакуумът — обади се Иван. — Закачихме се за нещо, заровено под пясъка. Тежко е.

— Можеш ли да ни измъкнеш? — попита капитанът.

— Не и без да наруша вакуума.

— А това не е приемлив вариант — рече Бенедикт. — Ако се приближим, можеш ли да извадиш обекта с помощта на механичните ръце?

— Ще се опитам.

„Прометей“ се спусна на метър от океанското дъно. Двете роботизирани ръце се подадоха от подводницата и ноктите им се впиха в дъното.

Плавателният съд се разтърси. Вибрациите отекнаха от стените на каньона.

Четиринайсетметровото влечуго се изви над тъмното океанско дъно, докато детето му гонеше плячката към него. Долавяйки движение, голямата женска затвори светлите си очи, за да прикрие присъствието си.

Гигантската сепия доплува в обхвата ѝ. Силните ѝ пипала се протягаха във всички посоки, сякаш си проправяше път в мрака.

Със синхронизиран замах на четирите израстъка, голямата женска се стрелна напред и ухапа стреловидната мантия на жертвата. Пипалата на двутонната сепия се увиха около нападаателя и смукалата и с подобните на зъби краища разкъсаха люспестата кожа на влечугото. Започна борба на живот и смърт. Двата титана се вкопчиха един в друг.

Но *architeuthis* не беше достоен съперник на голямата женска, чиито зъби с размерите на тези на тиранозавър изтръгнаха живота на

гигантската сепия в смазваща прегръдка.

Появиха се три по-малки същества, които унищожиха остатъците на трупа.

Голямата женска спря да дъвче. Примамиха я познати вибрации, идващи от мрака пред нея.

Чудовището с тегло петнайсет тона налага пипалото, което висеше от устата му, и се плъзна начело на глутницата. Детето му се нареди зад него.

След трийсетина минути Иван очерта бразда с размери два на един метър около загадъчния обект. Още не беше ясно на каква дълбочина е заровен.

Тери видя, че радистът подскочи и лицето му пребледня.

— Капитане, от „Бентос“ докладват, че са засекли неидентифицирани биологични форми, които се движат към нас.

Всички спряха да работят и погледнаха Бенедикт.

— На какво разстояние са? — попита капитанът.

— Пет километра на запад и се приближават бързо. Време до срещата... деветнайсет минути. „Бентос“ е на тринайсет минути югоизточно...

— Продължавайте да копаете — заповяда Бенедикт. — Не можем и няма да нарушаваме вакуума.

Екипажът погледна капитана.

— Чухте заповедта на господин Сингър — изкрещя капитанът. — Операторът на сонара, кажи ни, когато формите на живот се появят на екрана. Предупредете „Бентос“, че...

— Капитане, четирите обекта се появиха на екрана — извика операторът на сонара. — Компютърът показва, че са... *Господи*, те са на половината на „Прометей“. Увеличават скоростта. Време до срещата четиринайсет минути.

Капитанът се обърна към Бенедикт.

— Трябва да изоставим вакуума...

— Да не си оглушал, капитане?

— Не, сър.

— Тогава нервите ти не издържат?

— Не, сър. Безпокоя се не за себе си, а за екипажа...

— Ще остана тук, докато не изпълня задачата.

— Време до срещата десет минути — съобщи операторът на сонара.

— „Бентос“ все още е на дванайсет минути — докладва радистът.

Тери седна до компютърната станция. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. „Да те вземат дяволите, Бенедикт! Защо правиш това? Показваш мъжественост, за да видим колко си непреклонен, или изпитваш удоволствие да си играеш с чувствата на всички?“

Тя се вкопчи в облегалките за ръце, отчаяна, че животът ѝ отново зависи от него.

— Под обекта съм — докладва Иван.

— Можеш ли да го вдигнеш? — попита Бенедикт.

— Ще опитам. — Иван започна да изважда хидравличните ръце.

Тери долепи лице до прозрачната пластмаса и видя огромен черен обект, който разпръскваше седимент, докато се издигаше от дъното.

Минаха няколко минути, докато механичните ръце се бореха да измъкнат плячката.

— Една минута, капитане!

— Вакуумът е освободен, Бенедикт — докладва Иван. — Да пусна ли обекта?

— Да — отговори капитанът.

— Не — изкрещя Бенедикт. — Прикрепи обекта под подводницата.

Тери изпита клаустрофобия. Стените на подводницата сякаш се затваряха около нея. Тя се замисли за „Протей“ и как и най-малкият пробив в корпуса може да е предизвикал експлозията.

— Обектът е прикрепен — съобщи Иван.

— Закарай ни на „Бентос“, капитане — заповяда Бенедикт.

Подводницата се насочи към дока.

— По дяволите! — Капитанът си проправи път до контролните уреди за баласта. — Какво е това нещо? Сигурно тежи над двеста и петдесет килограма.

Капитан Хоп изхвърли баласта и подводницата възвърна равновесието си.

— Сър, две форми на живот са до лявата ни страна, другите обикалят около подводницата. Разстояние петдесет метра. Мисля, че искат да ни отделят от „Бентос“.

Тери отново допря лице до прозореца, но не видя нищо, освен непрогледен мрак.

— „Бентос“ се вижда, капитане.

— Формите на живот се отдалечават.

Капитан Хоп се усмихна нервно.

— „Бентос“ е твърде голям, за да се преборят с него. Поискайте да отворят вратите на хангара. Маневрирайте „Прометей“ в позиция да разтовари обекта, който извадихме, после подгответе подводницата за скачване.

Тери въздъхна облекчено, пусна облегалките и прошепна благодарствена молитва.

И после си спомни, че на борда я чака Сергей.

КЛОПКА

„Морски свят“

Сиатъл, Вашингтон

Пит Содърблом, директорът на природозащитната организация „Морски свят“, погледна през завесите на аудиторията събиращата се тълпа.

— Господи, Анди, какво става? Сякаш има медийна сензация.

Зоологът Андрю Фърман му даде вестник.

— Погледни първата страница.

Пит прегледа заглавията в „Сиатъл Таймс“.

ИЗБЯГАЛИЯТ МЕГАЛОДОН Е ЗАБЕЛЯЗАН КРАЙ ЛЕДБЕТЪР ПОЙНТ ОЙСТЪРВИЛ,
ВАШИНГТОН

Sarcharodon megalodon двайсет и два метровата чудовищна акула, която само преди няколко дни нападна катер на Бреговата охрана и уби двама души, е забелязана от рибари край Ледбетър Пойнт рано вчера вечерта.

„Връщахме се от океана, когато огромна гръбна перка започна да обикаля около яхтата — каза Кал Камбрън, местен рибар. — Проклетото нещо ни проследи до залива и после се върна. Уплаши ни до смърт. Яхтата ни е само петнайсет метра.“

Във връзка с това учените от природозащитната организация „Морски свят“ съобщават, че Тути, деветтонният сив кит, пуснат преди няколко седмици в океана, изглежда, се е отказал от опитите си да мигрира на север към Берингово море. Малкият кит, който преди няколко месеца попадна в плитчините на океана, бе забелязан да се храни в Грейс Харбър вчера от наблюдатели на китовете. Биолозите в „Морски свят“,

които следят движенията му с радиопредавател, потвърди, че Тути се намира на по-малко от двайсет и пет мили от мястото, където за последен път е бил забелязан мегалодонът.

Активистът за правата на животните Гей Гордън изрази загриженост, че малкият кит е в опасност. „Макар да похвалихме «Морски свят» за спасяването на живота на Тути, ние смятаме, че отговорните лица трябваше да отложат завръщането ѝ в океана, докато акулата не бъде заловена.“

Не можахме да открием за коментар Пит Содърблом, директора на „Морски свят“.

— Глупости! — извика Пит. — Цяла нощ бях в кабинета. Никой не се обади. И този репортер дори не споменава факта, че пуснахме в океана Тути най-малко седмица преди мегалодонът да избяга. Откъде да знаем...

— Остави това, Пит. Имаме по-големи проблеми. Преди час говорих с Джонас Тейлър. Той следи мегалодона от борда на „Уилям Бийб“ и потвърди, че съществото ще стигне до Грейс Харбър след три часа. Трябва да приемем реалността, че акулата ще влезе в залива и ще убие Тути.

Пит избърса потта от челото си.

— Господи, грози ни катастрофа в очите на обществото.

— Сутринта ми се обадиха от „Анхаузер-Буш“. Казаха, че не са доволни. Очевидно асоциацията между бирата и безпомощен малък кит, изяден от двайсет и два метрова акула, не е представата им за новата им кампания „Назад към природата“. Пит, трябва да отидем в Грейс Харбър с влекач и да я разкараме оттам.

— Сигурен ли си, че Тути още е в залива?

— Да. Такава е последната информация от радиопредавателя. Защо?

Пит се усмихна.

— Ако мегалодонът влезе в Грейс Харбър и започне да преследва Тути, може да използваме плътни мрежи, за да затворим изхода и да го

хванем в капан в залива. Всъщност може да съчетаем залавянето на мегалодона и спасяването на Тути.

— Искаш да използваш Тути за стръв?

— За съжаление, присъствието ѝ около мегалодона я прави стръв. Но само си представи — Тути е в безопасност на влекача, мегалодонът е заловен благодарение на „Морски свят“ и всички празнуваме със студена бира. Мислиш ли, че „Анхаузер-Буш“ ще се хванат на това?

— Знам ли. Какво искаш да направя?

— Уреди да се срещнем с контейнера в пристанище Уестпорт. Влекачът трябва да тръгне до час. Ще организирам конферентна връзка между Джонас Тейлър, мен и шефа на пристанището. Трябва да ограничим до минимум движението на плавателни съдове и да проверим дали имат здрави мрежи, за да преградим устието на залива.

— А Тути?

— Когато се свържеш с Уестпорт, наеми риболовен траулер с мрежи. Ще намерим Тути и ще я завлечем в плитчините преди чудовището да е стигнало до нея. Щом китът бъде в безопасност, или ще изчакаме, или ще го върнем в „Морски свят“. Зависи какво ще стане с акулата.

— Тогава ще ни трябва кран. — Андрю посочи към аудиторията. — И не забравяй медите.

— Ще се оправя с тях. Всъщност ще ги уведомя за намеренията ни. И после искам да говоря с Джонас Тейлър.

Хеликоптерът кацна на площадката за приземяване на „Уилям Бийб“ и Мак слезе и огледа Джонас от главата до петите.

— Възстановил си се. Предполагам, че имаш лична медицинска сестра, на която да благодариш.

— Това пък какво означава? — попита Джонас.

— Трябва да поговорим, приятелю, но не тук. Помогни ми. Нося екипировката, която поиска.

Мак го поведе към товарното отделение и отвори плъзгащата се врата. Вътре имаше два дървени сандъка с надпис ОКЕАНОГРАФСКИ ИНСТИТУТ „ТАНАКА“.

Мак отвори първия и извади странно на вид оръжие.

— Това е гранатомет. Използва всички гранати, отговарящи на стандартите на НАТО.

— Да, но ще може ли да убие такава голяма риба?

— Разбира се. Зарядът пробива броня, дебела 400 милиметра от разстояние двеста и петдесет метра. Един изстрел и акулата ти ще стане на фрикасе.

— Какво има в другия сандък?

— Преносим акустичен предавател, касетофон и подводни микрофони.

— Смяташ да правиш дълбоководен концерт?

— По-скоро нещо като звънец за вечеря. Да оставим вътре гранатомета. Ще складираме акустичната апаратура на кърмата.

Пренесоха единия сандък в задната част на кораба и го заключиха в едно от товарните отделения.

— Е, говори, Мак. Какво си намислил?

Мак се вторачи в крайбрежието на Вашингтон.

— Обясни ми защо имаш желание да умреш.

— Желание да умра?

— Не се прави на глупак.

— Защото скочих след онзи кадет ли? Какво трябваше да направя? Да стоя със скръстени ръце и да гледам как акулата го изяжда?

— Направи го безразсъдно и без да се замисляш, сякаш не ти пука дали ще живееш, или ще умреш.

Джонас се изплю в океана.

— Познавам симптомите, Джонас. И аз съм го преживял. Страдаш от класически случай на вината на оцелелия.

— Вече имам психиатър.

— Сега имаш двама. Забравяш, че преживях същото във Виетнам.

— Защо мислиш, че е същото?

— Никой не отива доброволец за трети път, освен ако мозъкът му не е сериозно прецакан. През третата седмица, докато бях в джунглата, вкарах взвода си право във вражеска засада. Загубих повече от половината си хора. Обвинявах се, също като теб. По дяволите, сигурно съм преживявал хиляди пъти онази нощ в сънищата си.

Още ли имаш кошмари?

— Понякога, но вече не са толкова образни. Не се събуждам с вик. — Мак сложи ръка на рамото на Джонас. — Преживяваш същото като мен, само че си обявил война на това същество. Разбира се, рибата не го знае, но ти си обсебен като капитан Ахав от „Моби Дик“. Обвиняваш чудовището за последните единайсет години от живота си и за всичко, което си загубил, и няма да бъдеш удовлетворен, докато не го убиеш.

— Не знаех, че си научил толкова много по време на сеансите в лудницата.

— Шегувай се, щом искаш, само не бързай да се простиш с живота си. Само защото в момента не можеш да видиш гората заради дърветата, не означава, че няма да намериш пътя. Аз го направих, а бях загазил здраво.

— Знам пътя. Видях как свършва животът...

— Това са само кошмари, Джонас. И аз сънувах, че ме убиват. Не ги превръщай в осъществяващо се предсказание.

— Не се опитвам, повярвай.

— И още как. — Мак го плесна закачливо по главата. — Само как скочи да спасяваш онзи кадет. За какъв се мислиш? За Батман?

Джонас се усмихна.

— Съгласен съм, че беше малко рисковано.

— Да, малко. Кажете ми, как умираш в кошмарите си?

Джонас го погледна в очите.

— Спускам се с „Абис Глайдер“ в Марианската падина и неизвестно защо, търся Тери.

— Тери е в Марианската падина?

— Да. И умира заедно с мен веднага щом я намирам.

Мак седна на палубата и се облегна на перилата.

— Какво има?

— Чаках подходящ момент да ти кажа нещо. Когато се отбих в Института да взема нещата ти, ми казаха, че Масао е получил сърдечен удар.

Джонас пребледня.

— Кога?

— Вчера следобед. Садиа го намерила в безсъзнание в кабинета му. Закарали са го в болница Вали Мемориъл. Лекарят каза, че

състоянието му е стабилно, но още беше в безсъзнание, когато отидох да го видя. Изглеждаше много зле.

— Трябва да се обадя в болницата... Някой казал ли е на Тери?

Мак отбягваше погледа му.

— Сега пък какво има?

Мак пребледня.

— Има и още нещо. Току-що били съобщили на Масао, че съпругата ти се е спуснала с Бенедикт Сингър в Марианската падина на борда на „Бентос“.

Джонас имаше чувството, че някой го удари в стомаха. Той затвори очи и силите напуснаха тялото му.

— Джонас, всичко ще бъде наред.

Джонас поклати глава.

— Кошмарът ми се превръща в реалност, Мак. Тери и аз ще свършим в Марианската падина. Съществува ще се появи и...

— Успокой се, приятелю.

Джонас се ядоса.

— Помолих Тери да не отива там. По дяволите...

Мак се изправи и го хвана за ръката.

— Чуй ме, Джонас. След няколко дни Тери ще се върне на борда на „Голиат“. Пък и мегалодонът е на хиляди мили от Марианската падина. Не позволявай чувството за вина да помрачи разсъдъка ти. Спускането на Тери в Падината е случайност. Казвам ти, в края на седмицата тя ще е на брега.

— Вече не знам нищо. Не мога да разсъждавам трезво. Може би това наистина да е случайност, но няма да рискувам. Трябва да убия тая шибана акула и да премахна всякакви съмнения.

— Съгласен съм. Щом акулата умре, ти и Тери ще бъдете щастливи.

Джонас въздъхна дълбоко.

— При положение че тя още ме иска.

— Разбира се, че ще те иска. Вие сте родени един за друг. — Мак вдигна глава и видя, че към тях се приближава Селесте. — Само стой далеч от съблазните на лошата кралица.

— Защо не ни направиш услуга и не върнеш тази таратайка във Виетнам? — каза Селесте.

Мак й се усмихна.

— Да летиш с хеликоптер е много по-добре, отколкото с метла...

— Няма ли да престанете вие двамата? — Селесте се обърна към Джонас. — Дойдох да ти кажа, че се обади директорът на „Морски свят“. Твърди, че знае как да хванем мегалодона.

Джонас разгъна на масата картата на северозападната част на Тихия океан и огради с червен маркер Грейс Харбър.

— Според „Морски свят“ малкият кит, който са освободили, се намира тук, в Грейс Харбър. Ако поддържа сегашния си курс, мегалодонът ще открие кита и ще се насочи към него. Планът на „Морски свят“ е ние да последваме мегалодона в залива. Щом влезе вътре, хората от пристанището ще хвърлят здрави мрежи, които ще се спуснат като гигантски завеси. Дълбочината там е само петнайсет-двайсет метра и протокът е широк три мили. Мегалодонът ще бъде като в капан.

— Звучи добре — каза Селесте.

— Няма да е лесно. Трябва да вземем предвид и финансовата страна на въпроса. Преди да поставят в позиция риболовните си кораби, за да хвърлят мрежите, властите в Уестпорт искат „Гео-Тек Индъстрис“ да гарантират, че ще платят за всички нанесени щети, плюс десет хиляди долара допълнително за разходи по заплащането на труда.

Селесте се усмихна подигравателно.

— Те трябва да ни платят за рекламата, която ще осигурим на проклетото им пристанище. Какво мислиш, Марън?

— Аз казвам да го направим. Няма да ни се предостави друг такъв шанс. Цената е ниска в сравнение с онова, което Институтът губи всеки ден.

Селесте погледна Джонас.

— Съгласен ли си?

— Планът може и да успее, но е адски рискован. Не даваме много време на пристанищните власти да разчистят движението в залива.

— Не съм съгласен — възрази Марън. — СПАН показва, че мегалодонът има преднина по-малко от две мили и се движи на север

само с три възела. С тази скорост ще пристигне в устието на залива след деветдесет и четири минути.

Джонас се изсмя подигравателно.

— Нека да ти кажа нещо, Марън. Усети ли кита, Ейнджъл ще се стрелне като ракета. Максималната ѝ скорост е шейсет и осем мили в час. Затова извади калкулатора си и обмисли отново целия си план. Аз предлагам битката да се състои в океана. Залавянето на всяко животно, още повече на двайсет и два метрова бяла акула, е опасно начинание. Ейнджъл е прекарала целия си живот в пленничество и няма да е доволна, ако пак се опитат да я хванат.

— Спомням си, когато първата акула обезумя край брега на Монтерей — рече Мак. — В онзи следобед потънаха много яхти. И много хора загинаха.

Марън възмутено завъртя очи.

— Губим си времето. Шефът на пристанището чака да му се обадим.

— Цялото това обсъждане изглежда безсмислено — каза Селесте. — Независимо дали ви харесва, или не, има голям шанс съществото да открие китчето и да го преследва. Ако влезе в залива, ще бъде глупаво от наша страна да не се опитаме да я хванем там.

— Най-последно едно разумно мнение. — Марън грабна радиопредавателя, за да се свърже с шефа на пристанището.

Капитан Морган разгледа картата.

— Протокът може и да е тесен, но пристанище Грейс Харбър е огромно. Няма да е лесно да хванем акулата, щом влезе там. Пък и още не сме я намерили. СПАН ще е безполезен, докато сме в залива.

— Заливът е плитък — каза Джонас. — Мак и аз ще я забележим от хеликоптера.

— Намерете китчето. Ейнджъл ще бъде след него — рече Селесте.

— Току-що се обади от природозащитната организация „Морски свят“ — каза Марън. — Спасителният им екип е пристигнал на мястото. До двайсет минути ще влязат в залива на борда на риболовен траулер.

Селесте се обърна към него.

— Кажете им да не взимат кита, докато акулата не се появи.

— Главната задача на „Морски свят“ е да спасят кита — рече Джонас. — Според мен те вече се приближават към него. Пак повтарям, че щом подуши кита, Ейнджъл бързо ще влезе в залива.

— И тогава *ариведерчи*, Тути — отбеляза Селесте.

— Все едно — каза Марън. — Щом вълкът влезе в кошарата, на кого му пука дали ще изяде овцете?

Мак поклати глава.

— Можеш да се обзаложиш, че на овцете им пука.

Сивият кит, известен като Тути, плуваше по калното дъно на Грейс Харбър. Тути не можеше да настигне останалите китове и потърси убежище в залива, привлечена от огромните количества храна на дъното. Всмуквайки мътната вода през устата си, китът пресяваше живите организми от пясъка и ги поглъщаше. След няколко минути щеше да се издигне на повърхността, за да издиша въздуха, да поеме дъх и после пак да се гмурне да се храни на дъното.

Хищникът се движеше безшумно по океанското дъно. Биолуминесцентната му кожа хвърляше отблясъци в тъмнината. Злите очи претърсваха водата. Праисторическите сетива подсказваха на акулата, че обектът е някъде напред.

Гигантът размаха опашката си и увеличи скоростта. Обърна се на една страна, отвори челюсти и погълна в огромната си паст двуметров октопод.

Мегалодонът се обърна по корем и заплува без усилия близо до дъното. После пак намали скоростта. Сетивата му проследяваха дирята на мигриращите стада китове.

На двеста метра на юг седем хищници с дължина, варираща от четири до седем метра, едновременно намалиха скоростта. Възбудени от силната миризма на праисторическата си братовчедка, мъжките акули преследваха гигантската женска, движеща се на север, и се хранеха с остатъците от жертвите ѝ, като спазваха безопасно разстояние.

Мегалодонът се движеше съвсем бавно, изпаднал в състояние на почивка, граничещо със сън, доколкото позволяваше природата му. Акулата знаеше, че мъжкарите я следват, защото усещаше присъствието им, откакто бе напуснала лагуната. Плячката беше наблизно и мегалодонът търпеше акулите, освен ако, разбира се, не се приближаваха.

Далечни вибрации, минаващи по океанското дъно, започнаха да стимулират нервните окончания по страничните линии на съществото. Към мозъка се отправиха бързи сигнали, които активираха първична тревога. Акулата се събуди от унеса и позата ѝ се промени. Бързите движения на главата задействаха зрителните възприятия.

Чудовището всмукна вода и определи посоката, от която идваше миризмата на бебето кит.

Досуц изстреляна ракета, най-свирепият хищник на планетата се устреми по океанското дъно, разпръсквайки облаци от пясък.

Пит Содърблом последва специалиста по акустика по дългия дървен пристан край пристанище Уестпорт, където се намиреше една от най-големите риболовни флотилии в района. Оттам се виждаше цялото пристанище. Отпред, на трийсет метра, се извисяваше фарът на Грейс Харбър. Вляво беше Тихият океан, свързан със залива с широк три мили проток. Грейс Харбър бе огромно пространство от плитка вода и се простиреше на север и на изток, докъдето стигаше погледът. На бреговете му бяха разположени девет града и четири модерни терминала, които можеха да обслужат и най-големите товарни кораби на света.

Полицейският ескорт им помогна да минат през тълпата. Полицаяте инструктираха рибарите да приберат въдиците. Хиляди зрители се блъскаха, за да намерят по-добро място на пешеходната алея. Стотици други стояха на платформите, а някои късметлии дори си бяха запазили места на триетажната обсерватория на пристанището. На пилоните бяха накацали кафяви пеликани, а до водата се разхождаха бекаси и сини чапли. Басът на музиката в ритъм калипсо се

смесваше с крясъците на морските птици и уханието на храна. Атмосферата беше карнавална.

Полицайте поведоха Пит и специалиста по дълъг кей, където бяха закотвени стотици празни яхти и лодки. Сребрилата повърхност на океана искреше и ги принуди да присвият очи. Обикновено в залива кипеше трескава дейност, но сега там плаваха само катерите на пристанищната охрана и два риболовни траулера, които заемаха позиции в средата на протока.

Пит забеляза още един траулер, завързан в края на кея. На шест метра над палубата се издигаха три метални подпори, крепящи два стоманени кабела, които продължаваха към двете хидравлични лебедки, монтирани зад рубката. Щом мрежите хванеха жертвата, кабелите щяха да я издърпат право в трюма на траулера.

Пит се качи на борда и видя Андрю Фърман — разговаряше с висок четирийсетинагодишен мъж с тъмен слънчев загар.

— Пит, това е Грег Дечиаро, капитанът на траулера. Каза, че са видели Тути на около миля в залива.

— Чудесно. Кога ще тръгнем?

— Екипажът ми ще е готов след десет минути. Колко тежи китът?

— Десет тона — отговори Пит. — Ще издържат ли мрежите?

— Стига да не се мята много. Ще използваме специална мрежа, която ще се разтвори като гигантски парашут, когато я хвърлим. Ще уловим кита ви и ще го издърпаме на сушата.

Андрю посочи към брега, където от огромния кран висеше десетметрово въже.

— Ще я сложим там. Контейнерът е докаран и пълен с морска вода.

Пит погледна нарастващата тълпа.

— Имам чувството, че тези хора не са дошли само да гледат спасяването на кита. — Той нервно погледна часовника си. — Е, хайде да прибираме Тути.

Джонас наблюдаваше как доктор Марън за четвърти път от пет минути преглежда последните координати от СПАН.

— Какво има? — попита той.

Марън вдигна глава и го погледна. Лицето му беше преbledняло.

— М-мисля, че ти имаше право.

И недоверчиво поклати глава.

— Къде е акулата?

— Според координатите току-що е влязла в залива.

— По дяволите! — Джонас грабна радиопредавателя. — Анди, обади се...

— Кажи, Джонас — чу се глас, заглушаван от атмосферни смущения.

— Анди, мегалодонът току-що е влязъл в залива. Уловихте ли Тути?

— Джонас, моля те, повтори. Казваш, че акулата вече е в залива, така ли?

— Да. Уловихте ли кита?

— Не... Още не, но сме на двеста метра от него.

Пит стоеше в лоцманската кабина и оглеждаше залива с бинокъл. Специалистът по акустиката беше вдясно от него и слушаше сигналите от предавателите, прикрепени на Тути.

— Би трябвало да е някъде пред нас. Сигналите са силни и ясни.

Пит видя оловносива глава, която се показва от водата.

— Ето я! Точно отпред!

Капитанът даде знак да хвърлят трала. След няколко секунди мрежата започна да се спуска зад кораба.

Тути подаде глава над повърхността, засмука водорасли и пресея множеството дребни морски същества, полепнали по дългите листа. Преглътна ги, пое въздух и отново се потопи.

Спускайки се грациозно в мрака, Тути изведнъж регистрира присъствието на друго същество, което бързо се приближаваше, и спря да плува.

Близо до океанското дъно се стрелна луминесцентно петно. Младият кит усети опасност и се върна на повърхността.

Пит наблюдаваше как радиооператорът трескаво настройва акустичния приемник.

— По дяволите, единият предавател току-що спря да излъчва. Другият работи, но силата на сигнала намаля наполовина. Тути се отдалечава от дъното. В момента е на стотина метра вдясно от нас.

— Пит, Джонас каза, че мегалодонът е влязъл в залива — съобщи Анди. — Трябва веднага да извадим Тути от водата!

— Дайте ми точните координати на кита — заповяда капитанът.

— Съвсем близо е — рече специалистът по акустика. — Това е хубаво. Тути още е в дълбоки води. Ще минем над нея. Сега!

Капитанът коригира курса и намали скоростта наполовина.

— Хванахме я — извика специалистът по акустика и плесна дланта на Пит.

След няколко секунди корабът се разтресе — тралът бе уловил плячката.

— Изтеглете я на борда, момчета! — заповяда капитанът на екипажа си.

Двете хидравлични лебедки започнаха да издърпват товара.

„Уилям Бийб“ влезе в Грейс Харбър, когато спускането на мрежите в протока привършваше.

Джонас се наведе под въртящите се перки на хеликоптера и се качи.

— Готово ли е оръжието?

— Да — отговори Мак. — Дръж се...

Хеликоптерът излетя от палубата и се извиси пред кораба.

Джонас намери гранатомета, който беше скрит под купчина одеяла. Увери се, че в цевта има граната, и се върна на мястото си с оръжието.

Мак му даде радиопредавателя.

— Обаждат се от „Морски свят“.

— Анди?

— Джонас, току-що уловихме Тути. В момента я изтегляме, но китът ожесточено се съпротивлява, а мегалодонът обикаля наоколо.

— Не прекъсвай връзката, Анди...

Хеликоптерът полетя над траулера и закръжи на шейсет метра височина. Джонас видя хвърлената във водата мрежа и беззникавите очертания на нещо, което приличаше на битка, бушуваща под повърхността.

— Анди, мегалодонът е точно зад теб. Вдигнете кита!

Пит застана до капитана и десетината членове на екипажа, които наблюдаваха как мрежата бавно се вдига от залива и се прибира към кърмата на траулера.

Корабът се разтресе. Стръмната платформа се потопи по-надълбоко във водата.

— По дяволите! — изруга капитанът. — Подпорните греди се огъват.

Задъхан, Анди се приближи до тях.

— Джонас каза, че мегалодонът е точно зад нас. Трябва да изтеглим Тути на борда...

Капитанът го хвана за ръката и посочи над главите им.

— Виждаш ли? Ако дръпнем по-силно, гредите ще паднат.

Палубата се обви в черен пушек.

— Сега пък какво става? — изкрещя капитанът. — Струва ми се, че проклетите подпори горят.

Траулерът спря да се тресе. Моторите не бяха в състояние да го тласкат напред. Пронизително стържене на метал раздра въздуха.

— Изключете моторите — заповяда капитанът.

Кърмата започна да потъва във водата.

Пит се вторачи в стръмната платформа — молеше се на бога Тути да се покаже от океана. Китът ожесточено се бореше.

Изведнъж кърмата се изправи. Кабелите мигновено се отпуснаха. Мрежата започна да се издига.

— Ето я — съобщи Пит и тръгна надолу по рампата, сякаш да посрещне Тути.

От залива отвесно се издигна призрачната бяла муцуна на Ейнджъл. Устата ѝ беше широко отворена, сякаш съществото пищеше. Челюстите ѝ бяха очертани като с размазано червило с алената кръв на

Тути. От смъртоносните зъби висяха парчета месо. Горната част на тялото на Ейнджъл се бе заплела в мрежата и висеше над водата.

Пит изцъкли очи. Беше ужасен и в същото време хипнотизиран от размерите на чудовището. Прикована към напречната греда и твърде тежка, за да бъде вдигната на борда, за миг акулата застана неподвижно. Едното от сивите ѝ очи се бе вторачило в траулера.

После мегалодонът започна да се мятта, затягайки мрежата около тялото си. Чудовището се ядоса и съпротивата му стана още по-ожесточена. Всяко движение на гигантската глава предизвикваше вълни във всички посоки. Траулерът се тресеше.

Пит се държеше за перилата, докато върху главата му се сипеха тонове разпенена вода и късове от рибарската мрежа. Чу противно стържене на стомана, последвано от вик на човек. Предните греди се срутиха на палубата.

Джонас и Мак се вторачиха в сюрреалистичната сцена долу.

— Господи, какво чудовище! — прошепна Мак.

— Ейнджъл разрушава кораба. — Джонас намести гранатомета на рамото си. — Приближи се, Мак. Време е да сложим край на този кошмар.

Хеликоптерът се спусна над траулера.

Джонас се прицели.

— По дяволите, акулата се мятта и не мога да се прицеля добре!

В същия миг един от стоманените кабели се откъсна от хидравличната лебедка. Свободният край се залюля във въздуха, удари задната част на хеликоптера и разби въртящите се перки на опашката.

— Какво стана, по дяволите? — извика Мак. — Губя контрол.

Хеликоптерът започна да се върти.

Остатъкът от кабела се скъса и падна на палубата, като удари по лакътя един моряк, срязва ръката му на две и после се уви около подпората на кърмата.

Хеликоптерът неконтролируемо се стрелна надолу, към палубата на траулера. Джонас затаи дъх. Шейната се стовари върху останките от стоманените подпори, хеликоптерът едва не се преобърна, после спря сред купчина метални отломки.

Анди хвана ръката на Пит.

— Къде е Тути?

— Това чудовище сигурно я е изяло.

— Мамка му...

— Корабът ми! — извика капитанът. — По дяволите, кой ще плати за това...

Траулерът се наклони напред. Хората на борда загубиха равновесие.

— Господи, какво става? — изкрещя Андрю.

Пит се вторачи в кърмата. Вълните се разбиваха в платформата. Акулата дърпаше траулера към залива.

— Не мога да повярвам — каза Пит. — Мегалодонът ни влечи.

Капитанът забеляза края на кабела, увит около подпората на кърмата, изтича до лоцманската кабина и грабна брадва. В мига, в който замахна да го отсече, кабелът изведнъж се скъса и разярената акула се освободи от мрежата.

„Уилям Бийб“ бавно обикаляше залива, преграден с плътни мрежи от океана. На дванайсет метра след кораба плаваше тристакилограмов полузамразен къс китово месо, закачен със стоманен кабел за голямата лебедка на кърмата.

Хари Мун стискаше харпуна-пушка и гледаше месото. С едната си ръка нервно галеше спусъка на оръжието, а с другата държеше до ухото си предавател.

— Диф, какво става?

Ричард Дифендорф стоеше на тънка стоманена решетка на централната мачта над палубата и фокусираше бинокъла си.

— Изглежда, акулата се е освободила от траулера. Не виждам... Чакай, ето я гръбната перка. Хари, пригответи се. Идва насам. Капитане, трябва да се преместим двеста метра на юг.

— Селесте, доктор Марън, Диф каза, че мегалодонът идва — докладва Хари.

Селесте и доктор Марън огледаха залива, очаквайки бялата като алабастър кожа на Ейнджъл да се появи.

Диф я забеляза пръв.

— Капитане, акулата е на шейсет метра от носа и бързо се приближава. Чакай, идва към кърмата!

— Нека да позволим на Мун да се прицели добре — каза капитанът. — Угасете моторите!

Ейнджъл се влачеше по калното дъно. Беше изтощена. Макар че дебелият ѝ грапава кожа бе свела до минимум щетите, нанесени от мрежата, по лъскавата ѝ бяла повърхност се стичаха струйки кръв.

Сега самосъхранението беше преобладаващият ѝ инстинкт. Уязвима в плитчините, акулата се отправи към по-дълбоките води на потока.

Мегалодонът откри нещо на повърхността и се долепи до океанското дъно, за да го избегне. Някъде отпред в тъмните води се гърчеха в предсмъртна агония две мъжки акули, заплели се в мрежата. Мегалодонът усети опасното препятствие, извърна глава и се издигна нагоре, покрай мрежата, търсейки начин да се измъкне.

— Акулата се движи на юг покрай мрежата и иска да избяга — докладва Диф.

— Не обръща внимание на стръвта — рече Хари — и е твърде надълбоко, за да стрелям.

Диф проследи през бинокъла бялото петно, докато чудовището се скри от погледа му.

— Невъзможно — каза той. — Трябва ни хеликоптерът. Какво прави Мак, по дяволите?

Хеликоптерът на Бреговата охрана кацна на палубата на траулера. Раненият член на екипажа бързо бе качен на борда, а отрязаната му ръка бе сложена в найлонова торба, пълна с лед.

— Веднага щом можем, ще изпратим друг хеликоптер за вас, момчета — извика помощник-пилотът, докато излитаха.

Капитанът на траулера изчака шумът на перките да утихне и отново се вторачи в Джонас и Пит Содърблом.

— Мрежата ще ви струва сто хиляди долара! — изкрещя той. — Да не говоря за моторите на траулера...

— Успокой се, капитане — каза Мак. — Аз съм свидетел. Чух, че Селесте Сингър се съгласи да плати щетите. „Гео-Тек Индъстрис“ имат

пари. Дори не знаят какво да ги правят. Ако бях на твое място, щях да ги съдя.

Джонас гледаше през бинокъла.

— Капитане, какво е онова? — попита той и посочи на север.

Към тях се приближаваше висок дървен кораб с платна.

Капитанът се вторачи в него през бинокъла си.

— Това е „Лейди Вашингтон“, копие на бригантина от осемнайсети век.

— Да, но какво прави в залива? Анди, свържи се с шефа на пристанището.

— Мегалодонът се е насочил към нас — извика Диф. — Хари, виждам върха на опашката му. Точно под повърхността. Капитане, акулата ще мине под нас до трийсет секунди. Да й оставим място.

Доктор Марън се втурна към Хари Мун.

— Стреляй! Може да нямаш друга възможност.

Хари вдигна пушката, вторачи се през мерника и зачака Ейнджъл да се появи.

Диф затаи дъх, наблюдавайки бледата сянка, която се носеше точно под повърхността.

— По дяволите, тя сякаш...

— Ето я — извика Марън и посочи, развълнуван от размерите на съществото.

Хари видя белезникавия обект и стреля.

Харпунът изскочи със силен трясък, влачейки стоманения кабел сред облак от сребриста мъгла, и се заби в основата на гръбната перка на мегалодона. Забавена от водата, стрелата нямаше достатъчно сила, за да проникне дълбоко в дебелата кожа на акулата.

Ейнджъл се изви и изтръска харпуна от тялото си преди упойката да е подействала.

Хваната натясно и ранена, акулата обезумя.

НЕКАНЕН ГОСТ

Капитан Джеймс Лок стоеше на палубата на „Лейди Вашингтон“ и кимаше на гостите на младоженците, докато домакините ги настаняваха на местата им. Хладният пролетен ветрец появяваше в гърба му и издуваше платната на кораба.

„Лейди Вашингтон“ беше копие на първата американска бригантина, минала покрай нос Хорн през осемнайсети век. Дължината ѝ беше трийсет и три метра и двете мачти с по три платна се извисяваха на двацет и шест метра над главната палуба. Обикновено по това време на деня корабът беше в пристанището и предлагаше екскурзии на туристите. Но този следобед бригантината бе наета за сватбена церемония — факт, за който шефът на пристанището не бе уведомен.

Три звънчета известиха, че часът е 13:30. Гостите се умълчаха.

Джеймс Лок чакаше и слушаше успокояващите звуци на океана и плющенето на платната. Погледна младоженеца — мъж с атлетично телосложение на около трийсет и пет години и облечен в сив смокинг.

— Готов ли си?

Младоженецът кимна и нервно се усмихна.

Капитанът даде знак на екипажа. Разнесе се сватбена музика. Хората станаха и се обърнаха да видят булката и родителите ѝ, които я придружаваха.

— Идеален следобед за сватба — отбеляза Лок, като в същото време се запита защо в залива няма плавателни съдове.

Като размахваше яростно опашка, мегалодонът плуваше, криволичейки по мътното дъно, и претърсваше залива за път за бягство. Хваната в лабиринт, обезумялата акула се стрелна към сушата като разярен бик — беше принудена да се върне в плитчините. После рязко зави и се отправи към протока, като се отклони в последния момент и разпръсна петте останали мъжки акули.

Джонас, Мак и екипажът на разбития риболовен траулер наблюдаваха със страх и изумление как двуметровата вълна, създадена от дирята на мегалодона, продължава да се носи по повърхността на плиткия залив.

— Ейнджъл е хваната в капан и го знае — каза Мак.

Джонас погледна „Лейди Вашингтон“, която вече беше на петстотин метра от траулера и величествено се носеше по гладката като стъкло повърхност на водата, и прошепна:

— Мегалодонът ще атакува бригантината.

— Защо? — попита Мак. — „Уилям Бийб“ е със същите размери, но акулата не го нападна.

— „Уилям Бийб“ е от стомана и има въртящи се витла. „Лейди Вашингтон“ се движи като голям кит. Ейнджъл е изпаднала в паника. В момента сетивната ѝ система е претоварена и инстинктите ѝ подсказват да атакува всичко, което се изпречи на пътя ѝ.

Мегалодонът се приближи до кея на пристанище Уестпорт, после рязко свърна към по-дълбоките води край протока и бързо заплува край плътната мрежа, стиснал в челюстите си хилядакилограмова бяла акула. Зъбите на Ейнджъл прегризаха на три далечния ѝ братовчед и опашката и главата на мъжкаря се устремиха към дъното. Без да намалява скоростта, хищникът отново зави, привлечен от друг източник на вибрации, идващи от по-голям противник, движещ се на повърхността.

— Тогава, по силата на пълномощията, дадени ми от щата Вашингтон, Бреговата охрана на САЩ и като капитан на „Лейди Вашингтон“, ви обявявам за съпруг и съпруга. Можете да целунете булката.

Фотографът направи пет-шест снимки, докато младоженците се целуваха. Двойката тръгна към приемната на главната палуба. Капитанът се обърна наляво — някакво движение в залива привлече погледа му.

— Какво е това, по дяволите?

Към тях се задаваше голяма вълна.

Джеймс Лок видя белезникавия обект, който се носеше под повърхността, секунди преди бригантината да бъде ударена отстрани. Преди капитанът да реагира, вълната заля главната палуба и се чуха звуци на разцепващо се дърво. Корабът се наклони.

Въздухът се изпълни с писъци. Стъписаните гости нападаха върху дървената палуба. Масите се стовариха върху тях, една газова горелка запали малък пожар, но бдителен гост го угаси.

Един член на екипажа и домакинът дотичаха до Лок.

— Капитане, какво ни удари?

— Не знам. Успокойте пътниците. Отивам долу да видя какви са пораженията.

Лок слезе на средната палуба.

През малки дупки точно над пода пръскаше вода. Той взе фенерче и тръгна към долната палуба.

— Господи...

Там вече имаше два метра вода. Капитанът се гмурна, насочи лъча на фенерчето към отсрещната страна и бързо откри повредата — триметрова дупка.

Лок излезе от водата, потресен от гледката. Какво ги бе блъснало? Осъзна, че веднага трябва да затвори горните люкове, защото иначе след няколко минути корабът щеше да потъне, и тръгна нагоре по стълбата.

Неочаквано нещо блъсна отстрани „Лейди Вашингтон“ със силата на локомотив и той падна по гръб във водата. Отвори очи и стъписан видя в стената втора дупка. Доплува до отвора и надникна навън.

Сърцето му подскочи, когато видя луминесцентна, бяла като слонова кост муцуна. Съществуващото разтърси глава, после отплува в мътните води.

Лок повлече крака нагоре по стълбата и тръшна капака. Остана няколко секунди неподвижен, превит на две. От дрехите му капеше вода, съзнанието му се опитваше да проумее размерите на чудовището, което атакуваше кораба.

— Капитане, какво ни удря? — викна одевешният моряк.

— Не е за разправяне! Корабът ще потъне много бързо. Затворете всички люкове, върнете се на палубата и натоварете хората на спасителните лодки.

— Напускаме кораба? — изумен попита домакинът, доброволец, който работеше срещу подслон и храна.

— Не, синко, корабът ни напуска. След по-малко от пет минути ще е на дъното. Действайте!

Екипажът на траулера безпомощно наблюдаваше как гръбната перка обикаля около пробитата бригантина.

Джонас седна в кабината на хеликоптера и изкрещя по радиопредавателя.

— По дяволите, Марън, казах, че искам да говоря със Селесте!

— Зарежи това, Тейлър. Няма да събираме мрежите. Мегалодонът е изтощен и ще го упоим с харпуна. Ще приберем колкото пътници можем, но няма да...

Диф влезе в рубката и грабна предавателя от ръцете на Марън.

— Джонас, обажда се Диф. Какво става, по дяволите?

— Опашката на хеликоптера е счупена. Диф, бригантината потъва бързо. На борда има поне петдесет пътници. Трябва да извадиш мрежите. Мегалодонът обезумя.

— Добре.

Джонас отиде на палубата при Мак. „Лейди Вашингтон“ се намираще на двеста метра и бе успяла да се обърне откъм подветрената си страна. Носът ѝ се опитваше да стигне до разбития риболовен траулер.

— Няма да успеят — каза Мак. — По дяволите, акулата пак напада!

Джонас изтръпна, когато вълната блъсна „Лейди Вашингтон“. Корабът се разтресе. Той чу писъците на пътниците.

Главната мачта се наклони напред. Ужасените пътници вдигнаха глави и видяха, че ще бъдат премазани. За тяхно облекчение, падащите платна удариха предната мачта и главната мачта се изкриви и се сгромоляса в залива.

Седемдесет и осем годишната Емили Уийлър, бабата на булката, се изправи на колене, опитвайки да се освободи от едно платно, което я приковаваше към палубата.

— Помогнете ми, моля...

— Мамо, къде си? — Хю Уийлър, бащата на булката, вдигна възрастната жена.

Уийлър видя, че капитанът тича към двете спасителни лодки, и го пресрещна.

— Капитане, настоявам да знам какво става, по дяволите?

— Какво става ли? В залива има огромна акула, която не харесва кораба ни.

— Акула? Не вярвам, че акула може да...

Лок видя, че от няколко люка блика вода.

— Господин Уийлър, няма време да обсъждаме въпроса. Трябва да помогна на гостите ви да се качат на спасителните лодки.

Уийлър хвана под ръка майка си и я поведе по наводнената палуба. Съпругата и дъщеря му махнаха от една от двете надуваеми спасителни лодки, които вече бяха пълни с изпаднали в истерия пътници.

Джеймс Лок наду свирката с всички сили.

— Слушайте! „Лейди Вашингтон“ ще потъне всеки момент. Искам за трийсет секунди всички да са в спасителните лодки. Изключително важно е да запазите спокойствие и да пазите тишина, доколкото е възможно. Във водата има една огромна акула и не трябва да издаваме къде сме.

„Уилям Бийб“ пореше водите на залива и бързо се приближаваше към бригантината. Хари Мун и доктор Марън заредиха харпуна с транквиланти, а Диф и Селесте контролираха аварийното спускане във водата на „Абис Глайдер“.

Диф отвори задния люк на малката подводница и се обърна към Селесте и капитан Морган.

— Ще примамя мегалодона и ще ви дам възможност да спасите онези хора, после ще го доведе насам, за да се прицелите добре.

Качи се в капсулата от прозрачна пластмаса и затвори люка.

Джонас фокусира бинокъла си върху бялата гръбна перка, която се показва зад „Лейди Вашингтон“. Водата вече бе заляла главната палуба. Пътниците и екипажът седяха в двете спасителни лодки, завързани за главната мачта.

Мак хвана ръката на Джонас и посочи научноизследователския кораб, който плаваше към потъващата бригантина.

— Джонас, погледни кърмата на „Уилям Бийб“. Нима пускат „Абис Глайдер“?

Джонас насочи бинокъла и видя как подводницата се потопи във водата.

Пълни догоре, двете спасителни лодки останаха завързани за главната мачта, носейки се над потъващата палуба на „Лейди Вашингтон“. Джеймс Лок и пътниците се бяха вторачили във вълната, задаваща се зад тях, ужасени от размерите ѝ. От движещата се водна маса се появи перленобяла перка. Сетне се показва муцуната.

Разнесоха се писъци, когато чудовището блъсна потопената палуба. Ударът разби кила и втората мачта рухна като отсечено дърво. Капитанът гледаше как сърповидната опашка пляска сред плаващите отломки — чудовището претърсваше периметъра на потъващия кораб, който започна да се върти, повлечен в бавно движещия се водовъртеж.

От спасителите им ги деляха трийсетина метра вода.

— „Лейди Вашингтон“ ще ни завлече на дъното — изкрещя капитанът. — Развържете въжетата и гребете към спасителния кораб.

Хари Мун остави харпуна и помогна на екипажа да разположи мрежата над лявата страна на кораба, докато двете претърпени лодки се приближаваха към тях.

— По дяволите! — измърмори той.

Гръбната перка се бе обърнала, привлечена от вибрациите.

Диф хвана двата лоста и включи двигателя на подводницата. Потопи се под остър ъгъл, бързо се спусна към дъното и се приближи

до корпуса на потъващия дървен кораб.

— Господи...

Дупката в кила беше толкова голяма, че можеше да вкара вътре подводницата.

— Е, акуло, къде си... Мамка му...

Видя белия блясък и рязко дръпна лоста наляво, когато от развалината се появи глава с размерите на малка къща. За миг Диф изпадна в паника и увеличи скоростта, като едва не заби носа в калното пясъчно дъно.

Акулата не обърна внимание на подводницата и се устреми нагоре.

Диф трескаво търсеше чудовището в тъмните води. Вдигна глава и видя страховит силует, който се носеше като огромен реактивен самолет по осветената от слънцето повърхност към жълтата спасителна лодка.

Бригантината се завъртя по посока обратна на часовниковата стрелка, увличайки падналите платна.

Емили Уийлър седеше и трепереше в задната част на спасителната лодка. Новата ѝ рокля беше мокра. Хю съблече самото си и го наметна на раменете на майка си.

— Добре ли си, мамо?

Тя кимна. Устните ѝ бяха посинели.

— Дръж се. Скоро ще стигнем до спасителния кораб и...

Неочаквано муцуната на мегалодона се появи на повърхността и повдигна лодката.

Двайсет и осем души изпищяха и отчаяно се вкопчиха един в друг. Лодката се преобърна и ги изхвърли в залива.

Студената вода вцепени тялото на Емили. Поддържана от спасителната жилетка, тя бързо изплува на повърхността и се опита да поеме въздух.

— Кари не може да плува! — викна Хю.

Гмурна се под водата и видя, че дъщеря му размахва ръце и няма спасителна жилетка. Дългата ѝ булчинска рокля се бе разперила като парашут и тежестта я влачеше към дъното.

Диф вдигна глава и видя, че мегалодонът захапва гумената лодка и разтърсва глава, разкъсвайки я на парчета.

Хората във водата пред хищника ритаха и размахваха ръце. Диф хлъцна от ужас, като видя как булката потъва. Сватбената ѝ рокля и воалът се бяха заплели около краката ѝ в смъртоносна хватка.

Хю зарита с всички сили, опитвайки се да стигне до дъщеря си, която вече беше на шест-седем метра дълбочина. Не можа да хване ръката ѝ, но сграбчи дългите ѝ коси и я спря. Успя да я прегърне през кръста и я задържа към повърхността, като се бореше с дрехите ѝ, които го теглеха надолу като котва.

Подаде глава над водата и с облекчение чу, че дъщеря му кашля, опитвайки се да поеме въздух. Повлече я към спасителния кораб и в същия миг видя гръбната перка на акулата.

— Господи! Мамо! Мамо!

И изкрещя в агония, когато адското същество се издигна зад майка му.

Диф насочи подводницата между муцуната на мегалодона и възрастната жена, извика и се отправи към долната челюст на съществото.

Странно течение подхвана Емили и я завъртя в тъмната вода. Кратък вик — и животът ѝ свърши. Крехкото ѝ тяло бе разкъсано в устата на акулата.

Секунда по-късно носът на „Абис Глайдер“ се блъсна силно в потрепващото гърло на мегалодона. Привличайки вниманието на чудовището, Диф превключи на заден ход, отдалечи се и бързо се спусна надолу. Страховитото същество погълна храната, обърна се и заплува след него.

Блъскайки се, пътниците на „Лейди Вашингтон“ се качиха на борда на „Уилям Бийб“.

Хю Уийлър стигна до кораба последен и докато наблюдаваше как членовете на екипажа поемат дъщеря му, ридаше за загубата на майка си.

Диф криволичеше близо до дъното и поглеждаше през рамо, за да се увери, че акулата го следва.

Мегалодонът блъсна подводницата и Диф се отправи към повърхността.

Джонас и Мак видяха как „Абис Глайдер–1“ изскочи от водата като коркова тапа. След няколко секунди се появи главата на чудовището. Отворените челюсти ухапах въздуха, а подводницата се устреми надолу, обърната на една страна. Джонас хукна към пилотската кабина на хеликоптера и грабна радиопредавателя.

— Селесте, капитане! Обадете се!

— Джонас, Селесте е...

— Трябва да заповядаш да извадят мрежите преди Диф да бъде убит...

— Марън е готов с харпуна...

— По дяволите! Заливът е твърде плитък и Диф няма пространство да маневрира. Извадете мрежите, преди да е загинал.

— Добре, добре.

Марън видя, че един от риболовните траулери започна да прибира мрежата в южния край на залива.

— Селесте, не!

— Стреляй, Майкъл! И побързай.

Диф обърна подводницата на триста и шейсет градуса, но когато мегалодонът ухапа лявото крило и откъсна бронирания придатък, разбра, че няма да се измъкне от по-бързата акула и заобиколи, търсейки убежище зад „Лейди Вашингтон“.

Радиопредавателят изпраща.

- Диф?
- Побързай, Селесте...
- Мрежата в южния край е вдигната.
- Слава богу.

Диф се насочи на юг, към океана.

Над главата му премина сянка. Той погледна нагоре и изкрещя. Страховитата челюст захвапа конусовидния нос на подводницата.

Капсулата се взриви. Силната струя вода блъсна Диф в лицето и изкара въздуха от гърдите му. В рамото му се заби парче от строшения нос.

Мегалодонът пусна подводницата и започна да обикаля около плячката, очаквайки я да умре.

Диф се мятеше в предпазния колан и не можеше да се освободи от смазващата прегръдка на преобърнатия ковчег. Протегна ръка, взе малката кислородна бутилка, лапна дихателната тръба и вдъхна животоспасяващ кислород.

Белият блясък се появи вляво. Гигантската глава се приближи. Муцуната се провря в разбитата подводница и се допря до гърдите на Диф. Той се опита да я избута с ръце, но напразно. Изумително силно течение засмука лявата му ръка в огромната ноздра.

Грамадната паст се разтвори пред него и закри слънчевата светлина.

Ричард Дифендорф набързо каза молитвата си. После изплю дихателната тръба и позволи на солената вода да изпълни белите му дробове преди Ангела на смъртта да е дошъл за него.

Майкъл Марън изруга на глас, когато бялото като алабастър туловище се отправи към южния край на протока.

Чудовището направи два кръга и усети, че бариерата вече не е там. След няколко секунди мегалодонът излезе от залива.

РИСКОВАНА РАБОТА

Марианската падина

Тери избърса потта от челото си и продължи да изкривява желязната тръба. Петнайсет минути по-късно най-после успя да изкърти единия край на рамката на леглото си. Другият бързо го последва.

Тя се изправи и претегли тежестта на шейсетсантиметровата куха тръба. Не беше като ловджийския нож на руснака, но поне нямаше да е невъоръжена.

Погледна часовника си. 2:10. Открехна вратата на каютата, чу само бръмченето на генераторите на „Бентос“ и излезе боса в коридора, стиснала желязната тръба. Сърцето ѝ биеше като обезумяло.

„Кое да избира — стълбата или отвесната шахта? Руснакът предпочита шахтата...“

Приближи се на пръсти до стълбата и се послуша. Членовете на екипажа разговаряха в камбуза — обсъждаха праисторическата вкаменелост, която преди няколко часа „Прометей“ бе извадил от океанското дъно. Тери отвори херметизирания люк и тихо заслиза по стълбата.

„Ниво Е. Складовете, помещенията с техниката и ядрения реактор. Продължавай...“

Отвори следващия люк и се заслуша съсредоточено, после тръгна надолу към палуба Ж, единственото ниво, разрешено само за личния персонал на Бенедикт. Затаи дъх и отново чу само бръмченето на генераторите. Хукна по коридора, водещ към входа на дока за подводниците.

Долепи ухо до херметизираната врата. После осъзна безполезността на това действие, отвори, влезе в камерата и забърза към купола на „Прометей“, извисяващ се в центъра на дока за скачване. Отвори външния люк, слезе по стълбата и се качи в подводницата.

Вътре беше тъмно. Светеха само десетките лампи на командните пултове. Ослушвайки се, Тери тръгна напред, ужасена, че е сама в подводницата.

Намери компютъра, седна пред екрана и активира системата. През целия ден Бенедикт я бе ядосвал, като си играеше с чувствата ѝ и я манипулираше като кукла на конците.

Сега беше нейният ред.

На екрана се появи менюто на „Гео-Тек Индъстрис“. Тери освети думата ТОКАМАК и тъкмо да натисне ENTER, чу шум.

Стъпки!

Сърцето ѝ заби лудо. Тери отчаяно потърси място да се скрие. Завтече се към задната част на подводницата, удари крака си в друг команден пулт и се вмъкна в банята.

Някой започна да слиза по стълбата.

Тери бе убедена, че това е руснакът. Избърса потните си длани, стисна по-здраво желязната тръба и я вдигна над главата си.

Стъпките отекнаха в подводницата. Човекът спря пред компютърната станция, после тръгна към банята.

„Прицели се в главата му и не спирай да удряш, докато не го убиеш...“

Вратата се откряна.

Тери замахна с желязната тръба към главата на силуета.

Човекът отстъпи встрани, после сграбчи ръката ѝ и я изви зад гърба ѝ. Тери понечи да изпищи, но нападателят беше бърз и запуши с ръка устата и носа ѝ.

— Тери, аз съм, Хийт!

Той я пусна. Тя се преви на две, опитвайки се да си поеме въздух.

— Добре ли си? — попита Хийт.

Тери кимна, все още задъхана.

Той разгледа желязната тръба.

— Да, щеше да е болезнено. — Хийт ѝ я върна. — По-добре я запази за Сергей.

— Какво правиш тук?

— Видях те да излизаш от каютата си и реших, че ще дойдеш тук. Много опасна постъпка. Ела, искам да ти покажа нещо.

Хийт я хвана за ръката и я заведе до компютърната станция.

— Файлт на „Гео-Тек Индъстрис“, който се готвеше да отвориш, изисква парола. Ако до шейсет секунди не успееш да получиш достъп, ще се задействат всички алармени системи.

Тери се вторачи в монитора. По лицето ѝ се стичаше пот.

— Защо ме проследи? От руснака ли се опитваш да ме предпазиш?

Хийт се усмихна.

— Тази нощ Сергей няма да те безпокои. Сложих му нещо в чая. В момента спи дълбоко. Кажи ми, защо искаш да проникнеш във файла Токамак?

Тя седна до компютъра.

— Откакто се качихме на борда на „Бентос“, Бенедикт си играе с мен и това ми омръзна. Днес следобед беше особено злобен. Не знам дали смята да ме пусне жива, или да ме убие, но реших, че е мой ред да го прецакам.

— Какво знаеш за Токамак?

— Нищо.

— Не мога да ти помогна, ако ме лъжеш.

— Не лъжа. Кой си ти? Наистина ли познаваш Джонас?

Хийт избърса потта от челото си.

— Не го познавам лично, но преди единайсет години работихме заедно по проект на Военноморския флот.

— Преди единайсет години? Спускането в Марианската падина?

Хийт кимна.

— Задачата беше свръхсекретна. И до ден-днешен Джонас няма представа каква беше истинската цел. Шафър и Престис, двамата мъже, които загинаха, когато Джонас се паникьоса в Падината, ми бяха колеги.

— Значи работиш във Военноморския флот?

— Вече не съм там.

— Но не си палеобиолог...

— Кажи ми какво знаеш за Токамак.

— ЦРУ?

— Тери, не мога да ти помогна, ако не ми съдействаш.

— От ЦРУ си, нали?

— Достатъчно, Тери. В момента застрашаваш живота и на двамата ни.

— Вече ти казах, не знам нищо за Токамак. Когато бях на борда на „Голиат“... — Тя се усмихна смутено. — Може да се каже, че извърших малка операция под прикритие. Открих свръхмодерна лаборатория и...

— В „Голиат“? Къде? — Хийт изглеждаше развълнуван. — Как влезе? Какво имаше там?

Тери му разказа за тайната стълба в ракетния силовик и после описа лабораторията.

— Голямата машина приличаше ли на гигантска тороидална камера... искам да кажа, на поничка? — попита той.

— Да. Откъде знаеш?

— Господи... — Хийт отново избърса потта от лицето си. — Какво знаеш за ядрения синтез?

— Като в атомните бомби ли?

— Не, това се нарича ядрен разпад. Ядреният синтез е процесът, който зарежда с енергия слънцето и звездите. Осъществява се, когато два атома водород, обикновено от изотопите деутерий и тритий, се нагряят до свръхвисока температура, докато не се слепят, освобождавайки невероятно количество енергия. Когато това стане, материята се превръща в друго състояние — плазма. — Хийт изключи компютъра. — Предстоят ни вероятно двайсет и пет години, докато направим реактор за ядрен синтез, но потенциалната полза е огромна. Представи си енергиен източник, който практически е неизчерпаем, не замърсява околната среда и не произвежда вредни отпадъци, газове, предизвикващи парников ефект, и странични продукти, които може да бъдат превърнати в оръжия.

— Звучи твърде хубаво, за да е истина.

— Някои бюрократи биха се съгласили. Още сме в експерименталния етап и проектът е много скъп, но има напредък. За да се осъществи ядрен синтез, атомите на деутерия и трития трябва да бъдат нагряти до температури, надвишаващи сто милиона градуса, и после да бъдат съхранени достатъчно дълго, за да се извърши синтезът. Слънцето прави това, използвайки гравитацията. На Земята трябва да използваме магнитно поле, за да задържим газовете.

— И какво е Токамак?

— Токамак е съкращение на руски, което означава тороидална камера с магнитно поле. Или още се нарича тип тороидален магнитен

„капан“. Кабелите, увити около тороидала или поничката, създават магнитно поле в камерата, което на свой ред стабилизира плазмата от ядрения синтез...

— Обърка ме. Какво общо има Бенедикт с това?

— Изслушай ме. Главното предизвикателство на ядрения синтез е да може да се задържи плазмата гореща достатъчно дълго време. Това се отнася за проблемите на горивото, особено трития, който е радиоактивен. Преди няколко години израелското разузнаване научи за тайна среща между Бенедикт Сингър и Осама бен Ладен, саудитският милионер и финансист на Националния ислямски фронт, терористичната организация, свързана с атаките срещу Световния търговски център и с няколко други бомбени атентата, сред които на посолствата ни в Кения и Найроби. На срещата Бенедикт е демонстрирал прототип на горивото, предизвикващ реакция на ядрен синтез извън скалата на всяка енергийна реакция, осъществена досега. Бен Ладен и арабските му съдружници били толкова смаяни, че предложили да финансират работата на „Гео-Тек Индъстрис“ в замяна на частичен контрол върху технологията. С тяхната подкрепа и влияние Бенедикт е привлякъл някои от най-големите умове в Русия и Близкия изток, за да му помогнат да направи първия в света реактор за ядрен синтез в тороидална камера с магнитно поле.

— Какво ще стане, ако успее?

— Ще промени баланса на силите за десетилетия напред. Досега постигането на ядрен синтез беше обща технология между страните в света, обединено усилие с общи ресурси за доброто на всички. Ядреният синтез ще легитимира влиянието на Осама бен Ладен върху глобалната икономика. Все едно Хитлер да бе разработил атомната бомба преди Съединените щати. Изключително важно е да разберем какъв е загадъчният източник на гориво за ядрения синтез на Бенедикт и дали е стабилен. ЦРУ го следи от години и се опитва да се внедри в организацията му. Направихме първия си пробив, когато Бенедикт се свърза със „Скрипс“, за да търси палеобиолог.

— Ти очевидно не си палеобиолог. Не се ли страхуваш, че Бенедикт може да те разкрие?

— Имам достатъчно познания в тази област. Засега нещата вървят добре, макар че се появи първото сериозно предизвикателство.

— Онази вкаменелост?

— Да. Обектът е невероятен екземпляр на праисторическо влечуго, каквото не съм виждал. Бенедикт иска да отговоря на въпросите за произхода му, при това бързо.

— Възможно ли е да е родственик на съществата, които ни преследваха днес?

— Твърде рано е да се каже. Но трябва да дам информацията на Бенедикт скоро, преди да е заподозрял нещо.

— Какво да направя, за да ти помогна?

— Преди всичко стой далеч от тези компютри. ЦРУ смята, че горивото за ядрения синтез на Бенедикт може да е на борда на „Бентос“. На палуба Ж има склад, до който имат достъп само Бенедикт и пираните му. Ако мога да надникна там, ще разбера какво е намислил.

— Бих искала да ти помогна, но в момента правя всичко възможно да не ме убият. — Тери се усмихна нервно. — Може да ликвидираш Сергей по линия на служебните си задължения.

— Ще се намесвам, доколкото мога, без да излагам на риск прикритието си, но не мога да ти помогна, ако не стоиш в каютата си. Постъпката ти тази нощ е много безразсъдна. Предлагам да говориш с Бенедикт отново, да отидеш с него на борда на „Прометей“. Поласкай себичността му, говори му на латински и така нататък. Ако ти провърви, след няколко дни ще бъдеш на брега. И не рискувай повече.

— Добре.

Излязоха от подводницата и Хийт изпрати Тери до каютата ѝ. Агентът на ЦРУ ѝ пожела лека нощ, без да съзнава, че микрокамерата, скрита в тавана, е записала всяко тяхно движение.

СМЕСЕНИ ЧУВСТВА

Утринното слънце напичаше задната палуба и принуждаваше пътниците и екипажа на „Уилям Бийб“ да присвиват очи.

Джонас почувства болка в гърдите и в гърлото му заседна буца, когато капитан Морган затвори молитвеника, приключвайки церемонията в чест на убития им колега.

Мак хвана Джонас за ръката и го дръпна настрана. В очите му напиреха сълзи на гняв.

— „Гео-Тек Индъстрис“ уредиха да взема друг хеликоптер, но първо трябва да подам доклад до Федералната агенция по въздухоплаване за вчерашния инцидент. Когато се върна, искам да ми кажеш как ще убием проклетата ти акула.

Джонас кимна и Мак тръгна.

Приблужи се Селесте. На голото ѝ рамо висеше бежова чанта. Дълбоко изрязаното деколте на широката ѝ блуза разкриваше съблазнителната вдлъбнатина между гърдите ѝ. Тя беше боса и държеше сандалите си в ръка.

Джонас се улови, че се е вторачил в нея. Тя, изглежда, нямаше нищо против.

— Отиваш ли някъде? — попита той.

— След десет минути ще се събираме в камбуза. Тъй като по всичко личи, че ще останем в залива най-малко петнайсет часа, помислих, че може да ми помогнеш да купя запаси от града.

— Не смятам, че ще бъда приятна компания.

Тя го погледна. Сините ѝ очи блеснаха.

— И аз съм разстроена. Затова искам да слеза от кораба за няколко часа.

— Ще си помисля — отговори Джонас и тръгна след нея към камбуза.

Джонас кимна на капитана и на Хари Мун, после сложи подноса със закуската си на масата и седна на свободното място срещу доктор Марън. Селесте остави подноса си до него.

— Накарах представител на „Гео-Тек Индъстрис“ да се срещне със семейството на Диф — каза тя. — Компанията ще се погрижи за погребението и за другите финансови потребности.

— Селесте, обадиха се от института „Танака“ — рече Морган. — Казаха, че пратката ти ще пристигне тази вечер.

— Каква пратка?

— Уредих да изпратят друга „Абис Глайдер“. Знаем, че всички мислят за смъртта на Диф, но подводницата ни трябва, за да разположим мрежата под акулата, след като я намерим.

— И кой ще е навигаторът? — попита Джонас.

— Аз — отговори Марън.

— „Абис Глайдер“ не е като „Алвин“ — рече Джонас. — Щом мегалодонът изпадне в безсъзнание, ще трябва да се спуснеш на деветстотин-хиляда метра, за да нагласиш мрежата отдолу.

— Знаем какво трябва да направя, Тейлър. Селесте, може ли да си спестим този незначителен разговор и да започнем съвещанието? За разлика от някои от вас, аз имам много работа.

Селесте кимна.

— Започни, като съобщиш новините на Джонас.

Марън потърка очи. Изглеждаше препил.

— Накратко, изгубихме СПАН.

— Какво означава това? — попита Джонас.

— Вече не получаваме сигнал. Предавателят сигурно е паднал от кожата на акулата, докато се е опитвала да се освободи от трала. Но ще я намерим.

— И как ще стане това? — попита Джонас.

— Ще се движим по крайбрежието на Ванкувър и Аляска, докато я проследим до Берингово море.

— Мислиш, че Берингово море е шибано езеро? Как очакваш да...

— Ако е необходимо, ще уредя хеликоптери... — прекъсна го Селесте.

— Може да повикаш и Военновъздушните сили. Господи, Селесте, това пътуване ще продължи месеци.

— Да, заради теб — каза Марън.

— Обвиняваш мен?

— Планът вървеше идеално. Бяхме я заградили в пристанището. Акулата беше уморена. Още пет минути и щях да я упоя с харпуна. Ако не беше наредил на Селесте да приберат мрежата...

— Акулата атакуваше спасителните лодки — прекъсна го Джонас. — Ако не беше Диф, щяха да загинат много повече хора.

— Не съм съгласен — възрази Марън. — Акулата се беше нахранила. Не беше гладна и нападна бригантината, защото усети заплахата. Не знам какво си казал на Дифендорф, но е било достатъчно, за да го изпрати с подводницата в залива. „Абис Глайдер“ може да е уплашила акулата.

— Това пък какво означава?

— Означава, че си изпаднал в паника, Тейлър. Ако не беше казал нищо на Диф, „Уилям Бийб“ щеше да спаси пътниците, без акулата да се разяри. И щяхме да я упоим, да не говорим, че Дифендорф щеше да е жив...

Селесте видя как лицето на Джонас се зачерви от гняв.

— Но ти винаги се паникьосваш, когато видиш мегалодона — продължи Марън. — И за съжаление, в резултат на това винаги някой умира.

Джонас се пресегна над масата, сграбчи за ризата младия учен и го дръпна. Капитан Морган и Хари Мун се намесиха и откопчиха пръстите му от Марън.

Очевидно раздразнен, Марън се обърна към Селесте.

— Омръзнаха ми тъпотииите на този човек. Ако искаш да си върша работата, дръж го настрана от мен.

После се вторачи гневно в Джонас, оправи скъсаната си яка и излезе от камбуза.

Джонас хукна към главната палуба. Ръцете му трепереха от гняв.

Селесте тръгна към каютата на доктор Марън и без да си прави труда да потропа, отвори вратата.

Той стоеше до леглото и събличаше скъсаната си риза.

Тя протегна ръка и докосна нараненото му гърло.

Марън се ухили хлапашки.

— С тази скорост ще се нуждаеш от нов гардероб. Е, добре ли го направих?

— Някой ден ще спечелиш „Оскар“.

— А какво ще стане, когато той ми разбие черепа?

— Няма да го направи. Поне когато наоколо има хора. Гледай да не оставаш насаме с него.

— Не се страхувам от Тейлър. Притеснява ме приятелят му психопат Маккрейдис.

— Остави това на мен. А що се отнася до Джонас, ще ти кажа кога искам отново да го ядосаш.

Марън плъзна ръце по талията ѝ и я придърпа към себе си.

— А ние двамата? Снощи трябваше да дойдеш в каютата ми. Какво се случи?

Тя закачливо стисна пениса му.

— Обичам да измъчвам плячката, преди да я изям — прошепна Селесте, прокарвайки език по наранения му врат. — Предполагам, че снощи не бях гладна. *Varium et mutabile semper femina*.

— Някоя от сентенциите на наставника ти?

— Жената е непостоянна и променлива. Бъди търпелив с мен, скъпи Майкъл. Заслужавам си чакането. А в това време пренасочи либидото си и ми помогни да заловя рибата.

Тълпата телевизионни и вестникарски репортери, чакаща на кея, изведнъж се обърна и едновременно хукна към Джонас, който излезе на главната палуба. Всички започнаха да задават въпроси и да щракат с фотоапаратите си.

Джонас влезе в кораба.

— На брега ли ще слизаш, Тейлър?

Джонас се обърна, стреснат от Хари Мун.

— Селесте ме помоли да ѝ помогна в пазаруването.

— Тогава по-добре вземи това. — Мун му даде клетъчен телефон. — През последните няколко часа си създаде още врагове. Номерът на кораба е програмиран. Само натисни ЕДНО и после SEND. Обаждай ни се от време на време, за да знаем дали всичко е наред.

Джонас сложи телефона в джоба си.

— Благодаря.

Хари тръгна. От другия край на коридора се приближи Селесте.

— Ела с мен в града — каза тя. — Всичко е за предпочитане, отколкото да имаш работа с медиите.

Джонас кимна.

Селесте го хвана за ръката и го поведе към моторницата, спряла от лявата страна на „Уилям Бийб“. Качиха се и се скриха под брезента. Кормчията включи моторите. След пет минути незабелязано пристигнаха на отсрещната страна на пристанище Уестпорт.

През следващите шест часа посетиха търговци на едро, поръчаха запаси и наредиха да ги закарат на борда на кораба. Късно следобед седнаха да си починат в един парк срещу океана. Слънцето обливаше кея в златиста светлина и хвърляше топли отблясъци върху кехлибарената кожа на Селесте, която хранеше чайките с пуканки.

— Наистина трябва да се махна от кораба — каза тя. — Може ли да те помоля за една последна услуга? Преди няколко пресечки минахме покрай един ресторант на Уест Хейвън Драйв...

— „Айландър“?

— Да. Нека да вечеряме там. — Селесте се усмихна. — За сметка на компанията.

— Добре.

— Изглеждаш уморен. Още е рано. Защо не затвориш очи за няколко минути и не се отпуснеш?

Джонас облегна глава назад и затвори очи. Звуците на океана го успокоиха. След няколко секунди заспа.

Когато се събуди, слънцето се бе превърнало в тъмнорвено кълбо и бързо залязваше на хоризонта. Селесте се бе сгушила на рамото му.

— Подремна ли добре?

Джонас се изправи и се протегна. Чувстваше се освежен.

— Господи, колко е хубаво да заспиш, без да сънуваш кошмари.

— Виждаш какво става, когато се грижа за теб.

Изчакаха, докато залезът стана виолетов, после тръгнаха към ресторанта. Управителят ги заведе в осветено от свещи сепаре с изглед към океана.

Селесте се наведе напред.

— Джонас, трябва да ти кажа нещо. Ти ме предразполагаш. Мога да споделя всичко с теб. Никога не съм имала такива взаимоотношения с мъж. Освен това знаеш, че ме привличаш.

— Аз съм женен...

— Да, но бъди откровен. Щастлив ли си? Тери щастлива ли е?

— В момента не е необходимо да обсъждаме това.

— Защо? Разказах ти лични неща за живота ми.

— Селесте, обичам съпругата си. Толкова ли е трудно да го разбереш?

— Не, но за *теб* е трудно да разбереш, че Тери иска да те напусне.

Джонас се почувства неудобно и взе менюто.

— Днес прекарах добре. Защо да разваляме всичко?

— Опитвам се да ти помогна...

— Не. Опитваш се да ме манипулираш да повярвам, че Тери иска развод.

Селесте се усмихна.

— Добре, признавам. Наистина имам таен мотив. Но мисля, че ти и аз можем да бъдем много щастливи заедно. — Тя плъзна пръстите си над пламъка на свещта. — Джонас, нека за миг да забравим за мен. Само ми отговори честно. Как приключи първият ти брак?

— Първият ми брак? Защо искаш да знаеш?

— Само отговори на въпроса. Ти ли я напусна, или тя те напусна?

— Щом искаш да знаеш, тя ме напусна. Имаше връзка с един от най-добрите ми приятели.

— И защо мислиш, е станало така?

— За какво намекваш?

Селесте хвана ръката му.

— Онова, което ще кажа, може и да ти се стори грубо, но искам да помислиш върху думите ми. Любовта на жената към мъжа угасва, когато партньорът ѝ престане да ѝ обръща внимание. Жените като Тери постоянно се нуждаят от внимание. Ако не им го дадеш, накрая го намират от някой друг. Не знам какво се е случило с първия ти брак, но мисля, че бракът ти с Тери се е провалил, защото се чувстваш виновен за случилото се преди единайсет години.

Джонас дръпна ръката си.

— Чувствам се виновен за много неща.

— Но инцидентът преди единайсет години е бил съдбовен момент в живота ти — денят, в който е започнала обсебеността ти от

смъртта. Двама души са загинали под твоето командване. Познавам те и бих казала, че вероятно се обвиняваш за смъртта им и затова си съсипал първия си брак. И после, преди четири години, си превърнал вината си в омраза, обвинявайки за нещастията си акулите.

Джонас се вторачи през прозореца.

— Тя почина.

— Кой?

— Маги, първата ми съпруга. Мегалодонът я уби преди четири години.

— Съжалявам.

Сервитьорът прекъсна разговора им. Селесте поръча и за двамата, а Джонас продължи да гледа тъмното си отражение в стъклото.

— Джонас, добре ли си?

— Може ли да говорим за нещо друго?

— Добре. — Селесте се наведе напред. — Марън те ядоса, нали?

— Той е задник.

— Да, но интелигентен задник. Необходим ми е, докато хванем акулата.

— А аз защо съм ти?

Тя се усмихна.

— Марън е момче. Ти си мъж.

Джонас усети, че тя гали прасеца му с пръстите на краката си.

— Селесте...

— Извинявай. — Тя пресуши чашата си. — Как е Масао Танака?

— Не е добре.

— Вероятно стресът от бягството на мегалодона му е дошъл твърде много. Може би трябва да се оттегли.

— Според мен новината, че дъщеря му се е спуснала в Марианската падина, е предизвикала сърдечния пристъп, а не бягството на акулата.

— Защо ще се притеснява за Тери? Танака знае, че „Бентос“ е съвсем безопасен.

— Не става дума за „Бентос“. Синът му загина в Марианската падина преди четири години.

— *Простите*. Бях забравила. — Селесте ровеше с вилицата в салатата си. — Каж ми, Джонас, колко още от онези акули може да

има там долу?

— Не знам. Сигурно са поне няколко.

— А „Бентос“ уязвим ли е на атаките им?

— Не мога да кажа. Знам, че Бенедикт го е проектирал да издържа на нападенията, но никой не знае какво може да има в Марианската падина.

— Сега пък ти ме разтревожи. Марианската падина е толкова огромна... — Селесте замълча и се вторачи в чашата си. — Джонас, къде за пръв път видя мегалодона?

— Преди четири години ли?

— Не, преди единайсет, когато управляваше „Сийклиф“.

— На едно отдалечено място. Нарекохме го Дяволското чистилище.

Очите ѝ блеснаха.

— Дяволското чистилище. Спомняш ли си точните координати?

— Да, но не мога да обсъждам този въпрос. Задачата беше секретна и военните вече са ми достатъчно ядосани.

— Интересувам се само защото се безпокоя за Бенедикт и за екипажа на „Бентос“. Те са ми като семейство, всичко, което ми е останало. Ами ако „Бентос“ изследва същия район на Марианската падина — Дяволското чистилище?

— Какво от това?

— Не мислиш ли, че шансовете да попаднат на друг мегалодон са големи? Не трябва ли да ги предупредим да стоят настрана от онова място?

— Няма причина онзи район да се смята за по-опасен от другите. Пък и вече ти казах, че не мога да съобщя координатите.

— Но ако там долу има същество с размерите на Ейнджъл...

— В Марианската падина няма нищо по-голямо от Ейнджъл. Мога да те уверя в това.

— Но нали спомена, че може да има и други акули. Обещавам, че няма да кажа на никого, Джонас. Тревожа се, това е всичко. Не ми ли вярваш?

— Тук не става дума за доверие, Селесте. Това е тайна. Масао ми е като баща, но и на него не съм съобщил координатите.

— Чудесно. — Тя тресна вилицата си. — Забрави, че те попитах.

— Не се ядосвай.

— Ядосана съм и разочарована. Мислех, че сме приятели.
— Приятели сме.
— Ако Маккрейдис те попита за координатите, ще му ги кажеш ли?
— Селесте...
— Не разбирам как някаква незначителна информация отпреди единайсет години може да навреди на Военноморския флот.
— Защото не знаеш каква беше задачата ни.
— Не искам да знам каква е била. Не ме интересува. Тревожа се единствено за хората на борда на „Бентос“.
— Тери, да сменим темата.
Селесте се намръщи.
— Току-що ме нарече Тери.
— Така ли? — Джонас потърка очи. — Съжалявам. Уморен съм. Може ли да разговаряме за нещо друго?
— Имам по-добра идея. Изобщо да не говорим.

На „Уилям Бийб“ ги посрещна Хари Мун.
— Къде са репортерите? — попита Джонас.
— Доктор Марън им каза две-три думи. Радвам се, че се върнахте. Готови сме да отплаваме. Марън побърка капитана, откакто преди два часа пристигна новата „Абис Глайдер“. Искаше да изпрати хора да ви търсят. Опасява се, че акулата се е отдалечила твърде много от нас.
— Плащам му, за да се тревожи — каза Селесте.
Джонас бръкна в джоба си и извади клетъчния телефон, който му бе дал Хари.
— Задръж го до края на експедицията — каза Мун.
— Изтощена съм, Джонас — рече Селесте. — Би ли ме изпратил до каютата ми?
Тръгнаха по палубата. Селесте спря да се възхити на новата „Абис Глайдер“, която бе сглобена и монтирана върху шейната си на кърмата.
Джонас се вторачи в едноместната подводница и лицето му преbledня.
— Какво прави това нещо на борда, по дяволите?

— Какво имаш предвид?

— Не се занасяй с мен, Селесте. Много добре знаеш за какво говоря. Това е „Абис Глайдер–2“, дълбоководният модел. Какво прави тук? Ти ли заповяда да я докарат?

— Успокой се, Джонас. Това беше единствената свободна подводница в Института. Може и да не е бърза като „Абис Глайдер–1“, но ще свърши работа. Проблем ли има?

— Да, има голям, шибан проблем! По дяволите, Селесте, казах ти за кошмарите ми, а ти си докарала „Абис Глайдер–2“ на борда? Играеш ли си с мен?

— Джонас...

— Тази подводница е шибаният ми ковчег!

Тя го хвана за ръката.

— Престани с тези глупости. Това не е ковчегът ти. Дори няма да я управляваш.

Джонас влезе вътре. В същия миг двигателите на „Уилям Бийб“ забръмчаха. Селесте го последва.

— Джонас, чакай. Съжалявам. Добре ли си?

— Не. Направи ми услуга и ме остави на мира. Не мога да разсъждавам трезво.

— Ела с мен. Знам от какво се нуждаеш. — Тя го заведе до вратата на каютата си. — Ела да пийнеш нещо и ще се успокоиш.

— Не тази вечер.

— Джонас, още е рано. Позволи ми да се извиня по подходящ начин. — Тя го прегърна през кръста и притисна слабините си в него.

Джонас я блъсна.

— Недей. Казах ти, че обичам Тери.

— Обичаше ли и първата си съпруга, след като тя престана да те обича? Остани с мен тази нощ, Джонас. Не е необходимо да ме любиш, ако не си готов. Само ми позволи да бдя над съня ти. Ще прогоня кошмарите ти.

Той се вторачи в нея. Гърдите ѝ се повдигаха. Прелъстителността ѝ беше опияняваща. „Колко е красива... и опасна“ — помисли Джонас. Селесте разкопча ризата си.

— Никоя не може да те люби по-добре от мен — прошепна тя и протегна ръка към ципа на панталона му.

Джонас я сграбчи за китките и усети, че ръцете му треперят от страст.

— Откажи се, Селесте. Нищо няма да стане.

— Знам, че ме желаеш, Джонас...

— Лека нощ, Селесте.

Той тръгна по коридора.

— Джонас, обзалагам се, че ще мислиш за мен тази нощ, когато си сам.

Джонас не ѝ обърна внимание. Отвори вратата на каютата си, без да забележи, че доктор Марън наблюдава сцената от дъното на коридора.

ПАЯКЪТ И МУХАТА

Марианската падина

Хийт Уилямс претърсваше компютърните файлове, отчаян от липсата на информация за праисторическите морски влечуги. Поне знаеше към кой праисторически вид принадлежи огромната част от черепа на вкаменелостта. За съжаление съзнаваше, че това няма да е достатъчно за Бенедикт. Уилямс написа няколко команди, за да получи достъп до теориите на Джонас Тейлър за *Carcharodon megalodon*.

Вдигна глава и видя, че в лабораторията влиза Сергей.

— Ела, Сергей. — Хийт го заведе в задната стая и затвори вратата.

Тери се измъкна от килера със запасите на лабораторията и тръгна към мостика, за да намери Бенедикт.

— Искаш да разговаряме? — попита Сергей и погледна Хийт подозрително.

— Да. Датирах вкаменелостта и завърших работата си по таксономията^[1]. Въз основа на мерките на черепа бих казал, че размерите на съществото са като онези на формите на живот, които преследваха „Прометей“. Почти съм сигурен, че животните около подводницата имат същия произход като вкаменелостта. Бенедикт трябва да знае, че имаме работа с глутница ловци, които вероятно са по-бързи и хитри от *Carcharodon megalodon* — и може би по-опасни. Препоръчвам всички бъдещи експедиции с подводници в Марианската падина да бъдат отложени, докато не измислим начин да се справим с тези същества.

Сергей се усмихна подигравателно, защото знаеше какъв ще е отговорът на Бенедикт.

— Искаш да се качиш на борда на „Прометей“? — Изумруденозелените очи на Бенедикт се превърнаха в лазерни лъчи, опитващи се да проникнат в най-съкровените ѝ мисли.

Тери отмести поглед от него и се обърна към прозореца. Биолуминесцентните същества в бездната блещукаха в тъмната вода, досущ звезди в причудливо нощно небе.

— Знам, че желанието ми е странно, като се има предвид случилото се вчера. Но имам чувството, че трябва да го направя. Да не се предаваме пред несполуките. Нали така каза?

Той се почеса по главата.

— Не те ли безпокои вече присъствието на загадъчните форми на живот?

— Разбира се, че ме безпокои. Страхувам се като всеки друг на борда на „Прометей“. Но няма да позволя страхът да попречи на задълженията ми. Готова съм да се изправя лице в лице със страховете си.

— Късметът е на страната на смелите, а?

— Щом твоите хора могат да го направят, и аз мога. Разбира се, аз не участвам в експедицията за пари.

— Смяташ, че екипажът ми рискува живота си заради парите?

— Предполагам. Повечето не приличат на учени, затова мисля, че са добре платени наемници.

— Да, добре са платени, но каква полза има от парите, ако човек умре? Ти и аз рискуваме живота си, защото вярваме в хуманността на мисията ни. Онези хора са различни. Те са наети заради таланта им и са избрани и обучени от мен, защото животът им отдавна е станал безсмислен и му липсва цел и посока. Те бяха изгубени души — нещо, което изобщо не можеш да си представиш. Изгубили са всичко в живота и окаяното им съществуване няма смисъл и стойност. Аз им дадох онова, от което отчаяно се нуждаеха — причина да живеят. — Очите му се отвориха широко. — Присъствието ми изпълва празнотата, изразявана години наред с употреба на наркотици, алкохол и насилие върху деца. Аз им показах, че достойната смърт е по-добра от позорния живот. Така станах техният Дявол и Бог, защото те се страхуват от мен и същевременно ме обичат. А това, мила моя, е истинската власт.

— Значи разчиташ на страха им?

Бенедикт замислено погали козята си брадичка.

— Дали разчитам на страховете им? Може би. В края на краищата, човекът е хищник по природа. След два милиона години

съществуване ние продължаваме да се избиваме в името на завоевания, религии или някакви други оправдания, всяко от които се корени във властта на страха.

— Тези хора нямат ли семейства?

— Аз съм семейството им. Те ще останат при мен, докато умрат.

— А Селесте?

Бенедикт се усмихна злобно.

— Селесте е съвсем различно животно.

— Ами ако тези хора поискат да заминат?

— Могат да го сторят, ако желаят. Някои го направиха и бързо се върнаха към наркотиците, алкохола или другите лични причини, които ми бяха дали основание да ги завербувам. Опитай се да разбереш. Трагедията, сполетяла тези хора, им е отнела самодисциплината. Аз дадох на всеки нов шанс. В замяна те отстъпиха свободата си на висша сила.

— И това си ти?

— Да. Аз съм като паяк. Оплетва ли обречената муха в паяжината си, предлагам спасение, но само в границите на паяжината ми.

— Мухите не намират спасение в паяжината, а само страх и смърт. Ако питаш мен, организацията ти прилича по-скоро на секта, а ти си поредният мегаломан.

— Моля те, ако искаш да разговаряме, бъди така любезна и блокирай емоционалната половина на мозъка си, за да беседваме като интелектуалци. Като всички истински водачи, аз съм предимно изследовател на човешката природа. — Бенедикт се приближи до огромния илюминатор от прозрачна пластмаса и се вторачи в бездната. — Питала ли си се как някои хора с течение на годините, въпреки всевъзможните трудности, са успели да се издигнат над себеподобните си и да променят света? Чингис хан, Наполеон, Ленин, Хитлер, Пол Пот, Саддам Хюсеин — всички те са разбирали страха — състояние на духа толкова силно, че може да премества планини и да кара човека да отива на Луната и със същата лекота да преодолява съпротивата му с една-единствена негативна мисъл.

Той се обърна към Тери.

— От какво всъщност се страхува човек? Бедност, критика, болести, загуба на любим, остаряване и, разбира се, да не забравяме крайния страх — смъртта. Без страха нямаше да се нуждаем от

религия или от войни. Страхът е най-силната мотивация, нали? Ако човек не изпитва страх, нямаше да се развием като вид.

— А ти не се ли страхуваш?

Бенедикт поклати глава.

— Овладях страха си, но той никога няма да ме напусне. Смелост и разбиране — това е ключът. Страхът е само тъмната страна на мисълта и съществува единствено в съзнанието. Ние го създаваме и само ние можем да го унищожим. Но тъй като не овладяват страха си, повечето хора живеят в хватката му. Членовете на екипажа ми ме следват в дълбините на ада, защото се страхуват от гнева ми повече от всичко друго.

„Какво прави Бенедикт, за да внуши такъв страх, по дяволите?“ Тери се усмихна нервно.

— Дойдох да те питам дали може да прекарам последния ми ден в Падината на борда на „Прометей“. Ако има проблем...

— Страхът ни кара да вършим неща, които никога не бихме се съгласили да направим, нали, мила моя?

— Не знам за какво говориш.

— О, мисля, че знаеш — каза Бенедикт и се приближи до нея. — Усещам страха ти. Той парализира мислите и способността ти да разсъждаваш.

Бенедикт се изправи над Тери. Пронизващият му поглед пречупваше волята ѝ.

— Страхуваш се, нали? Боиш се какво може да ти направи Сергей, когато останете насаме.

— Да — призна тя. — Не можеш ли да го държиш настрана от мен?

— Сергей е животно. Предупредих го, но той черпи сили от страха ти. Опиянява го като алкохол. Трябва да се научиш да фокусираш енергията си върху решенията, а не върху проблема.

— Решения? Дай ми пистолет и ще му пръсна черепа. Харесва ли ти това като решение?

— И да прекараш остатъка от живота си в затвора? Не. Сергей не е истинският ти враг, Тери, а страхът. Той подронва волята ти, намалява силите ти и демобилизира отбраната ти. За да го контролираш, първо трябва да го разбереш, да опознаеш особеностите му и да разкриеш слабото му място.

— Не разбирам.

Бенедикт хвана ръката ѝ и изтри потта от дланта ѝ с палеца си.

— Страхът поражда стрес, който на свой ред предизвиква поредица физиологични промени. Сърдечният ритъм и дишането се ускоряват, увеличава се притокът на кислород и се изпомпва повече кръв в мускулите. Кръвната захар се повишава, както и енергията. Зениците се разширяват, изостряйки зрението, а потокът от невротрансмисионни секрети се увеличава, за да подобри скоростта на реакциите. Природата е предназначила тези физиологични промени, за да може примитивният човек да оцелее в джунглата и да отвърща на удара, когато го предизвикат. Но еволюцията на нашия вид се е състояла едва когато сме се научили да разсъждаваме. Предизвикателствата пред съвременния човек са по-скоро емоционални, отколкото физически. Когато срещне препятствия, обществото ни от слабаци предпочита да избяга, а не да се бори. Вместо да се съсредоточи върху решенията, съвременният човек предпочита да избяга от реалността и битката е изгубена, преди да е започнала. Бягството се превръща в страх. Наркотиците и алкохолът потискат физиологичните промени, породени от страха, но в същото време притъпяват мисловния процес. Предавайки се на страховете си, ние се лишаваме от единственото оръжие, което може да ни доведе до победата — процесът, необходим за взимането на решения и измъкнал нашия вид от джунглата. Истинската битка е тук, в ума. — Бенедикт пусна ръката ѝ и посочи слепоочието си. — Накарай ума си да измисли решения. Изправи се пред страха си и го победи.

Той тръгна надолу по отвесната шахта, после спря.

— И двамата знаем каква е истинската причина за желанието да се присъединиш към нас на борда на „Прометей“. Избирането на помалката от двете злини невинаги е най-добрият начин да изкараш живота си докрай, но при дадените обстоятелства може би е най-доброто ти решение. Ето защо съм съгласен. Тръгваме след петнайсет минути.

След десет минути Тери слезе на палуба Ж. Още не беше сигурна дали смята да се качи на „Прометей“, или не. Тръгна по дългия бял коридор към дока, после спря.

Сергей слагаше магнитната си карта в ключалката на склада вдясно и видя Тери точно когато щеше да влезе.

„Изправи се пред страховете си...“

Тя се насили да продължи да върви.

Сергей я чакаше и я гледаше похотливо.

— Избърши си лайнарската усмивка от мутрата — каза Тери. — Закачаш ли се с мен, ще имаш работа с Бенедикт.

Сергей престана да се хили.

Тя мина покрай него, опитвайки се да изглежда колкото е възможно по-самоуверена, после бързо влезе в дока. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Пое няколко пъти дълбоко въздух и слезе в „Прометей“.

Бенедикт вдигна глава.

— Капитане, последният ни пътник пристигна. Изкарай ни оттук.

— Слушам, сър. Подгответе подводницата за спускане.

Бенедикт продължи да гледа Тери. Очите му блестяха. Вероятно се дължеше на изумрудензелените му очи или на устните, увиснали в застинала усмивка, но за миг обръснатата му глава заприлича на главата на змия, готова да атакува.

— Добре дошла в паяжината ми, казал паякът на мухата.

— Не съм тук, защото се страхувам — излъга Тери. — След като утре се връщам на брега, това ще е последният ми ден в Марианската падина и последният ми шанс да я изследвам.

— Разбира се. Ти си тук, защото така искаш, макар че смъртта може да настъпи без предупреждение. Безумието на един човек подлудява мнозина.

— Имаш ли нещо против?

— Съвсем не. Вече ти казах, че присъствието ти е добре дошло. — Той ѝ се усмихна загадъчно. — *Morituri te salutamus*, отиващите на смърт те поздравяват.

Без да чака разрешение, Тери седна пред компютърната станция. След няколко минути подводницата излезе от дока и се спусна в Марианската падина.

През следващите няколко часа „Прометей“ се движеше в мрака, спускайки се на дъното на всеки километър, за да вземе мостри от седимент и скали.

— Всяка мостра ще бъде изследвана на борда на „Бентос“ от геолозите ни — обясни Бенедикт. — Резултатите от анализа ще ни помогнат да направим карта на Марианската падина и да определим кои райони са най-добре пригодени за монтирането на следващата серия работи.

Борейки се с дрямката, Тери се протегна, после отиде в банята и се вторачи в отражението си в огледалото.

— Дръж се, момиче — каза на глас. — Утре по това време ще бъдеш на борда на „Голиат“ и после — на път за вкъщи, при Джонас.

Неочаквано подводницата рязко се наклони надясно и Тери се блъсна в алуминиевото шкафче. Бързо излезе от банята. Подводницата се люшна още веднъж.

Бенедикт стоеше между радиста и оператора на сонара. На лицето му бе изписано напрежение. Другите членове на екипажа го наблюдаваха.

— Какво стана? — попита Тери.

— „Голиат“ е засякъл съществата. Вместо да ни подгонят, те са се насочили към района между нас и „Бентос“. Изглежда, най-последно са измислили начин да ни изолират.

„Страхува ли се Бенедикт от смъртта?“

Тя се вторачи в него. Изражението му изразяваше безпокойство.

— Сонарът засече два обекта, сър. На два километра са и се приближават от север. „Бентос“ е на пет километра зад тях. Ще ни нападнат, сър.

— Съсредоточете се, господа — рече Бенедикт.

Изминаха няколко минути в мълчание. В кабината стана топло. Въздухът натежа от парливата миризма на пот.

— На седемдесет метра отдясно се приближават форми на живот. Сър, три от четирите току-що се откъснаха от глутницата и бързо се приближават. Четвъртата обикаля зад нас.

— Интелигентни същества — измърмори Бенедикт. — Кормчия, поддържай същия курс.

— Слушам, сър.

Очите на Тери се напрягаха да прозрат в мрака. Тя се съсредоточи върху лъча светлина, насочен към океанското дъно.

След няколко секунди се стресна, като видя феноменалното туловище, което се появи под подводницата.

Първо се показва сплесканата кафява горна част на главата. Черепът беше голям колкото кърмата на „Прометей“. Тялото имаше аеродинамична форма и завършваше с два плавника и къса, но мускулеста опашка.

— Мина под подводницата! — изкрещя Тери.

— Видя ли го? — попита един от членовете на екипажа. — Колко е голямо...

— Беше широко колкото подводницата и почти толкова дълго. Движеше се като гигантски крокодил.

Нещо блъсна „Прометей“ отстрани.

Тери връхлетя върху илюминатора и удари лакътя си.

— „Бентос“ е на три километра на юг. Време до срещата седем минути.

Подводницата се стрелна напред, блъсната отзад.

— Капитане, едно от съществата атакува витлото. Губя контрол върху щурвала...

В кабината се разнесе стържене на метал. Подводницата се наклони на лявата си страна, после се разтресе и осветлението угасна. Тери запуши ушите си. Пронизителното стържене на повреденото витло беше оглушително.

Шумът спря.

Подводницата се устреми надолу. Тери се вкопчи в облегалките за ръце, като едва не ги изтръгна от стола. Лицето ѝ се обля в пот. Кожата ѝ настръхна.

— Витлото е извън строя, сър — извика един от членовете на екипажа. — Неуправляеми сме.

— Изхвърлете баласта...

— Не! — изкрещя Бенедикт. — Ще сме в по-голяма безопасност на дъното.

Подводницата мина между два стълба черен пушек и се заби с носа напред в океанското дъно.

Тери започна да се задушава. „Прометей“ застана неподвижно в тишината и мрака на дълбочина седем мили в Марианската падина.

Резервният генератор се включи и кабината се обля в червена светлина.

Тери усети, че необикновена сила бута външните плоскости. Погледна през илюминатора и едва сподави писъка си...

Гледаше я ярко тъмночервено око с размерите на грейпфрут.

— Господин Сингър, температурата на корпуса надвишава двеста и осемдесет градуса и бързо се повишава. Ще се сварим в тази дупка...

— „Бентос“ идва! — извика операторът на сонара. — Сър, съществата се разпръскват.

Тери избърса сълзите от очите си и въздъхна облекчено.

— Капитане, информирай „Бентос“, че вече нямаме тяга — заповяда Бенедикт. — Щом разположат дока за скачване над нас, ще изхвърлим баласта и ще се издигнем право към скобите. Уверете се механичните ръце да са протегнати докрай. За тази маневра ще ни е необходима цялата мощност, която можем да съберем, а имаме само един опит.

— Слушам, сър.

След няколко минути Тери усети как „Прометей“ се издига отвесно от океанското дъно и благодари на бога, когато хидравличните ръце на „Бентос“ насочиха подводницата към дока.

[1] Раздел от биологията, който се занимава с всестранното описание на видовете животни, растения и микроорганизми, с обясняване на родствените връзки между тях и с класификацията им. — Б.пр. ↑

ТИГРИ НА ДЪЛБИНИТЕ

Марианската падина

— Не е останало нищо за ремонт — каза капитан Хоп. — Съществото, което е атакувало „Прометей“, е откъснало витлото.

Бенедикт поглади козята си брадичка, потънал в размисъл.

— Свържи се с „Голиат“. Информирай ги, че искам да извърша смяната на подводницата и на екипажа дванайсет часа преди определеното време. След час очаквам „Епиметей“ да бъде във водата и да се спусне. Капитан Уорън, събери екипажа на борда на „Прометей“. Дежурството ви свърши. Тъй като липсва тяга, ще трябва да оставите подводницата да освободи дока. Изчакайте „Бентос“ да излезе, после изхвърлете баласта и отидете на брега за ремонт.

— Слушам, сър — отговори капитан Уорън. — А жената? Тя очаква да отиде на брега.

— Засега ще остане на борда на „Бентос“.

— Бенедикт, какво ще ти стане, ако я пуснеш? — попита капитан Хоп. — Тя не знае нищо...

Погледът на Бенедикт беше изпепеляващ.

— Пак ли се съмняваш в мен, капитан Хоп?

— Аз само... — Хоп се отказа от възраженията си, като видя очите на Бенедикт. — Не, сър.

— Сър, а съществата? — попита капитан Уорън.

— Къде е палеобиологът?

— Би трябвало да е в лабораторията — тихо отговори Хоп.

— Ще бъда там. Господа, изпълнете заповедите. Капитан Хоп, кажи на Сергей да дойде при мен в лабораторията.

Агентът на ЦРУ Хийт Уилямс пхна микрокасетата в тайно отделение на брезентовата си чанта, после продължи да събира багажа си.

— Отиваш ли някъде, професоре? — попита Бенедикт от вратата на лабораторията.

— Стресна ме, Сингър. Да, чух, че „Прометей“ ще изплува по-рано от определеното време. Както ти казах, когато ме нае, тази седмица трябва да се върна в института „Скрипс“ за лекциите по разпространение и разнообразие на *Creataceous chelonoid*. Но ще се върна след седмица. Частта от вкаменелия скелет, която извади от дъното, е невероятна.

— Нима?

— Да. Оставил съм ти подробен доклад за този вид...

— Мразя да чета доклади, професоре. Предпочитам да чуя словесно описание направо от източника. Затова, ако нямаш нищо против...

— Не, разбира се, но ако имах време. Кога ще тръгне „Прометей“?

— Не и докато ние с теб не довършим дискусиата си, така че не е необходимо да бързаш.

Хийт го заведе в задната стая. Огромният сиво-черен обект бе сложен върху четири стоманени маси, доближени една до друга, и осветен от мощни прожектори. Беше дълъг три метра, широк два метра и половина и в най-високата си точка се издигаше на метър и половина.

— Гледаме разрез на череп на изчезнал вид морски влечуги, известен като плезиозавър. Има два главни подвида плезиозаври, които се различават по дължината на врата и по навиците на хранене. Този екземпляр е член на семейство *pliosauroidea*, месояден вид с къс врат. Палеобиолозите смятат, че през мезозойската ера тези същества са били тигрите на моретата. Както виждаш, тези чудовища са имали изключително големи глави и къси вратове, които им придават аеродинамична форма за плуване. Мускулите на челюстта са доста силни, а зъбите — остри като бръснач конуси, леко извити и подаващи се от устата като на сегашните крокодили. Ето, погледни. — Хийт посочи тесния край на черепа. — Трудно е да се видят, защото челюстите са строшени от хищника, който го е убил, но тук се забелязват части от десетсантиметрови зъби.

— И наричаш това плиозавър? — попита Бенедикт, разглеждайки челюстта.

— Всъщност идентифицирах това животно като кронозавър, най-големият от известните плиозаври. Този вид датира от началото на кредната ера, отпреди повече от сто милиона години. До появата на *Carcharodon megalodon* тези чудовища са били истинските господари на океаните. Кронозаврите са преобладавали в топлите плитки морета край сушата, която впоследствие става Австралия. Вкаменелостите показват, че дължината на съществото е достигала дванайсет метра. Това животно е тежало четири-пет пъти повече от тиранозавър рекс и вероятно го е хапвало на закуска.

— И това е черепът на съществото?

— Само част от него — около челюстта и до горните ребра. Виждаш ли тези две дупки? — Хийт посочи горната част на черепа. — Трудно е да се каже, защото е строшен, но това са очните кухини на чудовището. Главата на кронозавъра е сплескана и мощните челюсти са по-големи и опасни от онези на тиранозавъра рекс. Горната и долната челюст имат от двайсет до двайсет и пет зъба. Останалата част на тялото е елипсовидна и има аеродинамична форма и четири удължени крайника, които служат като плавници с формата на крила. Торсът се изостря към края и завършва с къса мускулеста опашка. Големите плавници, които намерихме в други вкаменелости, показват, че съществата са били хищни преследвачи, способни да плуват много бързо.

Бенедикт се вторачи със страхопочитание във фосила.

— На колко години е екземплярът?

— Това е най-невероятното. Животното, което гледаме, е обитавало тези води преди по-малко от две хиляди години. Нещо повече, това същество показва ясни анатомични приспособления към околната среда. — Хийт посочи строшените ребра до широкия край на черепа. — Трудно е да се определи заради огромното нанесено поражение, но тези бразди от двете страни на гастралното ребро, изглежда, са хриле.

— Хриле? Мислех, че това е влечуго.

— Да. В момента виждаш праисторическо влечуго, което се е приспособило към дълбоките води, като е развило хриле. Този екземпляр очевидно е еволюирал сто милиона години, за да съществува в уникалните условия на Марианската падина.

— Тогава мислиш ли, че „Прометей“ беше нападната от кронозаври?

— Колкото и невероятно да звучи, да. Знаем, че повечето динозаври са изчезнали в края на мезозойската ера, преди около шейсет и пет милиона години. Праисторическите морски влечуги са изчезнали по същото време, но измирането им е станало постепенно, поради равномерното спадане на температурата в океаните. Тъй като са студенокръвни, влечугите разчитат на слънцето като главен източник на енергия и топлина. Учените винаги са смятали, че без слънцето на Земята не би съществувал живот. Откриването на хидротермалните отвори през 1977 година промени този възглед. Сега знаем, че бактериите и останалите морски същества в Марианската падина са успели да използват сярата и другите химични вещества, извиращи от хидротермалните дупки. Вместо фотосинтеза тези същества разчитат на хемосинтеза.

— Не ми казваш нищо ново, професоре.

— Съзнавам това, но всичко, което казах, води до невероятната ми теория за Марианската падина.

Хийт извади карта на геологията на западната част на Тихия океан. Марианските острови бяха оградени с червена линия. Падината се намираше на изток от тях.

— Знаем, че Марианската падина, хребетът и островите са се образували при продължителното потъване на Тихоокеанския земен пласт под Филипинския. Този тектоничен процес вероятно е продължил милиарди години. По някое време Марианските острови, които са класически пример на активна верига от наземни вулкани, са били под водата. Преди сто милиона години пространството отгук до Австралия е било топло тропическо море, гъмжащо от всякакви праисторически видове риби и влечуги. И кронозаврите са били на върха на хранителната верига. Преди шейсет и пет милиона години сблъсък с астероид е станал причина за масово измиране на животинските видове. Тъй като били влечуги, кронозаврите изведнъж установили, че слънцето вече не е в състояние да поддържа телесната им температура. Много от тези влечуги трябва да са отишли в топлите дълбини на Марианската падина, където свръхнагретите води, извиращи от хидротермалните отвори, играещи ролята на нещо като пещ, са им позволили да запазят телесната си температура.

— Интересно — отбеляза Бенедикт, поглаждайки козята си брадичка. — И Марианската падина е станала оазис за някои праисторически видове на морски живот?

— Точно така.

— Какво е убило това животно, професоре?

— Единственият естествен враг на кронозавъра е *Carcharodon megalodon*. Макар че е еволюирала много по-късно през кредната ера, акулата е по-голяма и свирепа и по-добре пригодена да издържа на промените в температурата на водата. Вкаменелостите на зъби на мегалодона показват, че акулите са продължили да живеят в океаните в целия свят, преди около сто хиляди до два милиона години. — Хийт погледна часовника си. — Прочетох теориите на Джонас Тейлър как *Carcharodon megalodon* е успяла да оцелее след последния ледников период, обитавайки топлите води на дъното на Марианската падина. Винаги съм се питал как тези огромни акули са успели да оцелеят, изолирани в Падината, и с ограничен хранителен запас. Оказва се, че хранителните запаси съвсем не са били ограничени. Кронозаврите са изобилствали в Падината в продължение на десет милиона години, много преди първият мегалодон да потърси убежище там. Разбира се, след като мегалодонът се заселил в Падината, ловците станали плячка.

Уилямс посочи редица дупки в ребрата на фосила.

— Виждаш ли тези дупки? Това са следи от ухапвания. Този кронозавър е бил убит от мегалодон. Акулата е ухапала главата и горната част на торса и зъбите ѝ са пробили дупки в костта, като не само са прекършили гръбнака на влечугото, но и са го срязали на две. Смятам, че сега кронозаврите ловуват на глутници, за да се отбраняват от атаките на мегалодона.

— Тогава *mysterrium tremendum*^[1] най-после е разкрита. И как предлагаш да се отбраняваме срещу глутниците кронозаври?

— В Марианската падина размерите са от значение. Кронозаврите са големи почти колкото „Прометей“, затова ще продължат да я атакуват. Но дори четири от онези чудовища не могат да се мерят с „Бентос“, най-голямото движещо се нещо в Падината. Съветът ми е елементарен — непрекъснато се придържайте близо до „Бентос“, дори това да означава забавяне на акцията ти.

— Разбирам.

В лабораторията влезе Сергей и Хийт се обърна.

— Сергей, изчакай в коридора, ако обичаш — каза Бенедикт. — Ей сега ще дойда.

Хийт се усмихна и стисна ръката на Бенедикт.

Сингър задържа пръстите му и сложи лявата си ръка на китката му, имитирайки жест на приятелство.

— Един последен въпрос, преди да тръгнеш — рече Бенедикт и допря пръсти до пулсиращата му вена. — Чувал ли си за Дяволското чистилице?

Хийт се вторачи в очите му. Пулсът му се учести.

— Дяволското чистилице? Не, не съм чувал за такова нещо. Защо питаш?

Бенедикт се усмихна и пусна ръката му.

— Просто така. Благодаря ти още веднъж и ти желая безопасно пътуване. Информацията ти ми помогна да видя нещата по-ясно.

Тери набързо нахвърля вещите си в пътническата чанта. Новината за преждевременното заминаване на „Прометей“ се бе разпространила бързо и тя бе решила да е първата, която ще се качи на борда.

Потрепването на вратата я стресна.

— Кой е?

— Сергей. Трябва да те придружа до подводницата.

Обля я студена пот.

— Не е необходимо. Ще се оправя сама. Благодаря.

— Чакам те.

Тя седна на леглото. Трепереше. Вторачи се в пътническата си чанта. В очите ѝ бликнаха сълзи. Знаеше, че руснакът няма намерение да я придружи до подводницата.

Посланието беше предадено и значението беше пределно ясно. Тери беше муха в паяжината на Бенедикт и нямаше да ѝ бъде позволено да напусне жива „Бентос“.

[1] Огромната загадка (лат.). — Б.пр. ↑

МОРСКА ХРАНА

На борда на „Уилям Бийб“

7:35 ч.

Джонас отвори вратата на каютата. Мак влезе и го погледна намръщено.

— Не си ли спал през нощта? — укорително попита той.

— Какво искаш да кажеш?

— Да си по-навит да отмъстиш за смъртта на Диф, отколкото да чукаш Селесте.

— Говориш глупости. Със Селесте отидохме в града, за да купим запаси, и вечеряхме, това е всичко. Между нас не се е случило нищо и никога няма да се случи.

Мак вдигна ръце.

— Добре. Извинявай.

— А що се отнася до убиването на мегалодона, не е необходимо да ме назидаваш да се съсредоточа. Забрави ли, че съм капитан Ахав?

— Измисли ли план?

— Да.

— Добре. — Мак се почеса по врата. — Извинявай, Джонас. Малко съм нервен.

— Знам. Диф беше добър човек.

— Да. — Мак избърса сълзите си. — Трябваше да гръмнем тая шибана риба още преди години.

— Готов ли е новият ти хеликоптер?

— Да.

— Тогава да тръгваме да търсим Ейнджъл.

Остров Ванкувър

На десет мили от пролива Баркли

Андреа Джейкъбс вдигна ръка, направи знак на останалите от групата да спрат да гребат и посочи на стотина метра напред.

После се обърна, погледна другите в каяците и се усмихна.

Съпругът ѝ Роналд вдигна палец. Карън Макнийл, водачката на групата, премести каяка си в позиция вляво. Шърли Колин, редакторката на Андреа, махна окуражително от двуместния си каяк. Съпругът ѝ Джон седеше зад нея и слагаше филм във фотоапарата.

Андреа обърна носа на каяка си на юг, после се облегна назад и зачака. Беше радостно възбудена.

Трябваша ѝ повече от две години, за да убеди редакторката си да се съгласи да даде зелена светлина за подробна статия за остров Ванкувър. Островът се намиреше на запад от град Ванкувър, успоредно на крайбрежието на Британска Колумбия, беше най-големият в източната част на Тихия океан и притежаваше живописен релеф, разнообразна фауна и амплитуди в климата, които го правеха идеално място за летовници, предпочитащи преживяванията в дивата пустош. Двете съпружески двойки бяха пристигнали с ферибот в Порт Харди и прекараха първата седмица в катерене по планински пътеки и изследване на гранитните върхове и глетчерите, които минаваха като гръбнак по средата на острова. Андреа направи снимки на величествени заснежени върхове, стада лосове, орли, извисяващи се в полет, и дори на няколко черни мечки, ловящи съомга. Но мечтата ѝ беше да снима китове. Това означаваше да изследва студените и опасни океански води около острова. Андреа трябваше да убеди Карън Макнийл, че групата им е достатъчно опитна, за да се справи с трудностите на плаването с каяк в океана — най-добрият начин да се приближат до стадата. Ето защо сутринта те потегляха на север, придържайки се относително близо до брега.

И сега усилията им щяха да бъдат възнаградени.

Андреа сложи на главата си качулката на неопреновия костюм и после — маската и шнорхела. Сърцето ѝ пърхаше от вълнение. Тя окачи подводния фотоапарат на врата си, стисна греблото и зачака.

На повърхността се появиха косатки — приближиха се до каяците, като се издигаха и гмуркаха плавно и ритмично.

Андреа пое дълбоко въздух, наклони се на една страна и се обърна в леденостудените води. Наблюдаваше със страхопочитание как стадото се показва от тъмносиния подводен свят.

Бързо направи десетина снимки. Водата около нея се изпълни с нискочестотно свирене и пронизителни цъкащи звуци. От тъмната вода

се появи десетметров мъжки кит и се насочи към каяка, за да го види по-отблизо. Сърцето на Андреа заби като обезумяло, когато невероятното същество се приближи на метър и половина от нея. Устата на бозайника беше достатъчно голяма, за да я погълне наведнъж. Андреа направи още няколко снимки, смаяна от величествеността и интелигентността на косатката. След малко съществото изчезна в тъмносинята вода заедно с останалите от стадото.

Андреа замахна силно с греблото, показва се на повърхността и извади шнорхела от устата си. Беше задъхана и лицето ѝ щипеше от студа.

— Беше невероятно! — съобщи тя на групата.

Съпругът ѝ, ѝ хвърли хавлия.

— Съкращаващ живота ми с по няколко години всеки път, когато правиш това.

— Водата не е ли леденостудена? — попита Шърли.

— Е, не е толкова зле. Неопреновият костюм ме пази. Само бузите ми замръзнаха — отговори Андреа и се обърна към Карън. — Мислех, че косатките предпочитат източното крайбрежие на острова.

— Местните стада да — отговори водачката на групата. — През лятото проливът Джонстоун е убежище на тринайсет стада косатки. Групата, която току-що премина, са транзитни пътници.

— Откъде знаеш? — попита Джон.

— Само транзитно минаващите стада плуват край океанската страна на острова. Те предпочитат да ловят тюлени по пътя си към Берингово море. Местните китове предпочитат риба и стадата им са по-многобройни.

— Косатките са страхотни — рече Андреа. — Но аз искам да видя големите китове.

— Те са по-навътре — каза Карън. — Предлагам да се движим на около осемстотин метра от брега. След час ще прекосим пролива Баркли на път за Уклулет. Там ще бъдем в открития океан и би трябвало да срещнем сиви китове и вероятно дори стадо гърбави китове. Сигурни ли сте, че ще се справите с триметровите вълни?

— Всичко ще бъде наред — каза Андреа и намигна на Шърли. — Ако мъжете не могат да се справят, ще ги оставим на брега.

Джонас видя как сянката на хеликоптера мина над фара на Кейп Флатъри. След няколко минути летяха над водата на северозапад и приближаваха остров Ванкувър.

— Добре дошли в Канада — каза Мак.

Джонас не му обърна внимание и продължи да наблюдава океана.

— Какво има, Джонас? Не си проронил дума цял следобед.

— Имам да мисля за много неща.

— За Селесте или за акулата?

— И за двете.

Мак вдигна на челото си слънчевите очила и погледна Джонас в очите.

— Послушай съвета ми и стой далеч и от двете.

— Вече ти казах, че Селесте не ме интересува.

— Я стига. Не те ли привлича поне малко?

— Нямам коментар.

— Тя дойде снощи при теб, нали?

Джонас се ухили.

— Би могло да се каже.

— И ти я отпрати?

— Казах й, че не ме интересува. Никога няма да бъдем нещо повече от приятели.

— Приятели? Господи, осъзнай се, Джонас. По-добре я чукай веднъж и приключи с това, отколкото да й се доверяваш.

— Всъщност водихме интересни разговори.

— Колко мило. Може да се запишете на аеробика, когато се върнете в Монтерей.

— Какво те прави такъв експерт по жените? Не познавам друг, който да разсъждава с оная си работа повече от теб.

— Дори оная ми работа е достатъчно умна, за да разбере кога някоя ме прави на глупак. Мислиш ли, че Селесте ще навира циците си в лицето ти, ако не искаше нещо? Не се обиждай, приятелю, но ти не си точно Мел Гибсън.

— Може би е самотна.

— Грещиш. Селесте е хладнокръвна. Не й пука за никого, освен за нея. Ако се държи добре с теб, това е само защото се нуждае от теб.

— Но за какво? Марън върши всичко.

— Не се заблуждавай. Селесте те е взела на експедицията с някаква цел и не е само за да ти пуска крака под масата. Престани да се хващаш на фалшивия ѝ чар. Селесте не е нищо повече от женски вариант на Бенедикт.

— Това е друго нещо. Тя ми каза, че Бенедикт я чука от четиринайсетгодишна. Не мога да кажа дали го обича, или се страхува от него.

— Вероятно и двете. — Мак зави на запад към пролива Хуан де Фука и канадската граница.

Джонас фокусира бинокъла върху остров Ванкувър, който се появи на хоризонта.

— Каж ми нещо, Мак. Щом Селесте се страхува от Бенедикт, защо не го напусне?

Мак се ухили.

— Ще ти отговоря с една дума — власт. Той я притежава и тя я иска. Обзалагам се, че още си разтваря краката за него.

— Тогава защо се интересува от мен?

— Казах ти, Джонас, иска нещо. Чувал ли си поговорката, че мъжете използват любовта, за да получат секс, а жените използват секса, за да получат любов? Селесте използва секса, за да манипулира хората да правят каквото иска. И тогава е най-опасна.

Хеликоптерът се сниши над южния край на острова.

— Към дълбоките води ли да се отправя, или да следвам крайбрежието?

— По крайбрежието.

Джонас фокусира бинокъла върху стадо косатки, които плуваха на север, после огледа повърхността на океана. Надяваше се да забележи движение или останки от кит, които биха издали присъствието на белия хищник. Отчаянието му нарастваше. От три дни никой не бе виждал Ейнджъл.

„Безнадеждно е...“

— Мак, мислиш ли, че хората могат да се променят?

— О, стига вече! Тя наистина ти е влязла под кожата.

— Говорех за себе си.

Фериботът „Лейди Роуз“ изсвири и потегли от пристана на Бамфийлд, продължавайки десетчасовото си пътуване до Уклулет.

Четиринайсетгодишният Кевин Блейн допря чело до лакираните дървени перила и ритна железния подпорен стълб.

— Престани, Кевин — извика сестра му Девън. — Безпокоиш другите пътници.

— Скучно ми е. Защо не може да карам скейтборда?

— Вече ти казах, че на палубата има твърде много хора.

— Кога ще пристигнем в Уклулет?

Деветнайсетгодишното момиче хвана брат си за ръката.

— Кевин, ще млъкнеш ли, по дяволите? Подлудяваш ме. Кълна се в бога, че ако мама и татко отново ме накарат да те заведа в Порт Албърни, ще те убия.

— Гладен съм.

— На — каза тя и сложи в ръката му банкнота от десет долара. — Отивай да ядеш. Не искам да те виждам повече до края на пътуването.

Хищникът се движеше на север срещу силните течения в канала Импириъл Игъл, придържайки се близо до скалистото дъно, и продължаваше да търси. Като поклащаше гигантската си глава, мегалодонът пое вода и обонятелните му сетива доловиха слаба миризма на урина.

На около осемстотин метра под вълните грациозно се носеше възрастен мъжки морски лъв. Бозайникът тежеше триста килограма и се страхуваше само от стадата на косатките. Инстинктът за оцеляване му подсказваше на какво разстояние от брега да се движи, за да избегне атаката. Видимостта беше десетина метра и големият мъжки беше нащрек и не се осмеляваше да се отдалечи на повече от петдесет метра от брега.

Ловецът плуваше бързо по океанското дъно и скъсяваше разстоянието между себе си и морския лъв. Докато се издигаше под пляката си, мегалодонът огледа осветената от слънцето повърхност и се насочи към жертвата си.

Морският лъв усети опасността и бързо се понесе към брега. Женската акула забеляза тъмен силует, движещ се по повърхността, и

се стрелна нагоре, размахвайки мускулестата си опашка с бързи и точно пресметнати удари.

Морският лъв долови движение отдолу и хванат в капан на повърхността, започна да се мята в опит да избяга от челюстите на хищника.

Мегалодонът изскочи на повърхността, отвори широко уста и погълна морския лъв. Тлъстото му туловище мигновено бе смазано. От остриите като бръснач зъби пръснаха потоци кръв и испражнения.

В четири следобед каяците минаха край последния от групата острови в пролива Баркли и се отправиха към открития океан.

— До Уклулет остават четири мили — каза Карън. — Внимавайте с вълните. Тук е опасно.

— Изглежда, имаме компания — рече Джон и посочи на юг. От далечината се приближаваше ферибот.

— Това е „Лейди Роуз“ — каза Карън. — Утре следобед ще ни върне в Порт Албърни.

— Няма да тръгнем, докато не направя подводните снимки — заяви Андреа. — Какво стана със стадата китове, които ми обеща?

— Четирийсет-петдесет сиви кита прекарват пролетните и летните месеци между проливите Баркли и Клейкуот, които са на трийсет мили на север. Наоколо има сини китове и гърбави китове. Имай търпение. Скоро ще забележим нещо — отговори Карън.

Кевин Блейн се наведе над борда и се изплю. Храчката му прелетя шест-седем метра и цопна във водата. Повечето пътници на „Лейди Роуз“ или дремеха на дървените пейки на палубата, или бяха влезли вътре, за да се спасят от слънцето.

Кевин се вгледа в океана — надяваше се да види кит. Но забеляза бяло петно, дълго колкото ферибота. Момчето се наведе над перилата и се вторачи в съществуването, което се движеше успоредно с кораба.

След няколко секунди акулата се гмурна и се скри от погледа му.

Кевин хукна към сестра си, която се печеше на слънцето.

— Девън, току-що видях нещо огромно. Мисля, че е мегалодонът!

— Изчезвай.

— Не ме слушаш...

— Защо не свършиш някоя работа? Донеси ми диетична кола.
Кевин не ѝ обърна внимание и се завтече обратно към носа.

— Там — каза Карън и посочи вляво. — Изглежда, ни провървя.
Хранят се с цъфтящия фитопланктон.

— Какво е това там? — попита Роналд, като гребеше усилено, за да не изостава от темпото на съпругата си. Спря, когато няколко двуметрови вълни повдигнаха каяка и го обляха с леденостудена вода.

— Бялото, което прилича на пяна? Всяка пролет, когато слънцето напече, фитопланктонът цъфти. С него се хранят малките ларви и риби и привличат китове — обясни Карън.

Приближиха се на петнайсет метра от хранещото се стадо.

— Какъв вид китове са тези? — попита Шърли.

— Сиви. Пет-шест възрастни и един малък. Да не се приближаваме повече.

Андреа нахлузи на главата си качулката на неопреновия си костюм, сложи си маската и провери колко снимки са останали във фотоапарата.

— Пожелайте ми късмет — каза тя, наклони се заедно с кануто и се преобърна в океана.

Въпреки неопреновия костюм дъхът ѝ секна от леденостудената вода. Андреа се огледа и мигновено осъзна, че е твърде далеч от стадото, за да види нещо. После, точно когато се приготви да излезе на повърхността, забеляза призрачен силует, който плуваше в дълбоките води под нея, насочвайки се към стадото китове.

Андреа изскочи на повърхността.

— Не мога да повярвам! Току-що видях бял кит!

— Сигурна ли си? — попита Карън. — Белите китове обикновено не идват толкова далеч на юг.

— Казвам ти, видях го — настоя Андреа и стисна греблото.

— Какво правиш? — попита съпругът ѝ.

— Белият кит се отправи към стадото. Ще се приближа, за да го снимам.

— Късно е — рече Карън и посочи.

Сивите китове бяха спрели да се хранят.

— Нещо ги уплаши — добави Карън. — Събират се в група.

Изведнъж стадото заплува към каяците.

— По дяволите! Стойте близо един до друг и се дръжте! — извика Карън.

Трийсеттонните китове се показаха на повърхността и увеличиха скоростта. Четирите каяка започнаха да подскачат, да се въртят и да се блъскат един в друг.

Андреа пое въздух и се гмурна във водата: държеше фотоапарата пред маската.

Няколко триметрови вълни повдигнаха и спуснаха каяците. После океанът се успокои и китовете се скриха от погледа им.

— Всички добре ли са? — попита Карън.

— Аз премръзнах — отговори Шърли.

Джон взе хавлия и я даде на съпругата си.

Роналд се обърна към каяка на Андреа, който още беше преобърнат.

— Е, поне някой от нас се забавлява.

— Да се прибираме, Шърли — рече Джон. — Писна ми от дивата пустош. Следващия път, когато списанието ти иска да напише статия за животните в природата, предложи Манхатън.

Роналд протегна ръка, за да помогне на съпругата си да изправи каяка. И тогава видя тъмночервеното петно кръв.

— Андреа! — Роналд обърна каяка и изкрещя.

Шърли отвори широко очи, после се преви и повърна. Карън и Джон гледаха втрещени и се държаха за устата.

От Андреа Джейкъбс бе останало само парче обезобразена кървава плът. Горната част на торса ѝ липсваше, прерязана през стомаха.

От водата се показа двуметрова бяла перка, обиколи ги два пъти и после се потопи.

— Това е мегалодонът! — извика Джон.

Друга поредица вълни повдигна канутата. Джон се наведе, протегна ръце и хвана съпругата си, която припадна.

Очите на Роналд се изцъклиха, когато под него се появи странен бял блясък. Той хлъцна от ужас, когато вляво се надигна огромната глава, която погълна останките на съпругата му и каяка ѝ. Акулата

отново се гмурна в океана, оставяйки на повърхността само греблото и част от носа на кануто.

— Тръгвайте! Разделете се! — изкрещя Карън и загреба към ферибота.

Джон протегна ръка и зашлеви съпругата си през лицето.

— Свести се, Шърли — извика той и я разтърси.

Усети, че тя се размърда, пусна я и загреба към Уклулет, който се намираше на две и половина мили на север.

Потресен от случилото се, Роналд Джейкъбс остана неподвижен в каяка си. После се разрида.

Джонас фокусира бинокъла си върху ферибота, после забеляза нещо друго.

— Прилича на кану-каяк. Движи се към ферибота...

— Джонас, зад каяка!

Джонас погледна.

— По дяволите...

— Дръж се...

Хеликоптерът се издигна над „Лейди Роуз“, докато Джонас отчаяно се опитваше да се свърже по радиостанцията с ферибота.

Кевин стоеше сам на носа и гледаше как жената трескаво гребе към ферибота. Наведе се инстинктивно, когато хеликоптерът изтрещя над главата му, после забеляза гръбната перка и осъзна какво става пред очите му.

Момчето се обърна, огледа палубата, видя спасителен пояс и го развърза от перилата. „Лейди Роуз“ зави наляво, за да пресрещне жената.

Като стенеше на глас, Карън гребеше към ферибота. Всичко я болеше. Мехурите на пръстите ѝ се разкървавиха. Сълзите и плискащата се солена вода я заслепяваха.

„Още петдесет метра...“

Тя се съсредоточи върху носа на ферибота и се запита как ще стигне до перилата, които се извисяваха на четири-пет метра над главата ѝ.

И после видя, че едно момче развързва спасителен пояс.

Хищникът се надигна и отвори челюсти. Очите му бяха фокусирани върху силуета в бягация каяк. В тъмните води фигурата приличаше на морски лъв. Мегалодонът се приближи на десетина метра, после установи, че по-голямото същество променя курса си, домогвайки се до плячката му.

Кевин усети, че фериботът угаси моторите си, и вдигна глава. Към него тичаха трима членове на екипажа.

Той извика на жената във водата и ѝ хвърли спасителния пояс.

Изтощена, с треперещи ръце, Карън насочи каяка отстрани на движещия се ферибот. Наведе се и грабна пояса. Вмъкна вътре дясната си ръка, но не можа да събере сили да се изтегли нагоре.

Тримата моряци блъснаха настрана Кевин и грабнаха въжето.

Карън усети, че нещо я вдига нагоре, и се вкопчи в каяка, молейки се на Бога, чудовището да я пощади.

На палубата се събра тълпа. Никой не видя, че Кевин се покатери на перилата.

Мак кръжеше на дващест и пет метра над палубата на ферибота. Джонас наблюдаваше сцената долу и въздъхна облекчено, когато моряците измъкнаха жената.

— Можеш ли да се прицелиш с гранатомета? — попита Мак.

Джонас се вторачи през мерника на оръжието; търсеше мегалодона.

— Акулата е твърде надълбоко и не я виждам. Пък и отражението на слънцето ми пречи. Не мога да преценя на какво разстояние е от ферибота.

Той бръкна под седалката и извади голям пистолет, който приличаше на сигнален. В цевта бе зареден малък предавател,

прикрепен за двайсетсантиметрова кука. Джонас освободи предпазителя и активира предавателя.

— Откъде го взе? — попита Мак.

— Поръчах да ми го изпратят от Института по време на престоя ни в пристанището. Предава в радиус само от три мили, но...

Мегалодонът се издигна от океана. Отвесното движение изстреля горната част на торса високо във въздуха. Челюстите захапах празния каяк. Докато падаше във водата, гигантската акула се блъсна във ферибота и тежестта ѝ наклони „Лейди Роуз“ надясно.

Повечето хора на палубата изпопадаха. Кевин Блейн бе увил крака около перилата и се бе вкопчил в тях, когато видя огромното чудовище. Гръбната перка беше толкова близо, че можеше да протегне ръка и да я докосне. Чудовището се блъсна във ферибота и перилата се откъснаха. Кевин се претърколи напред, превъртя се във въздуха, видя за миг синьото небе, после полетя с главата надолу в леденостудения океан.

Опасявайки се, че може да улучи ферибота, Джонас остави гранатомета, грабна пистолета и с едно-единствено движение се прицели и стреля. Стрелата с предавателя се заби в корема на мегалодона.

Чудовището удари ферибота и плъсна на една страна в океана.

Кевин можеше да плува добре и като риташе с всички сили, се измъкна на повърхността. Огледа се, очаквайки някой да се появи на перилата и да му хвърли въже.

Девън видя как брат ѝ пада във водата, скочи и хукна към перилата. Момчето бързо изплува на повърхността и ѝ махна.

— Кевин, дръж се...

Видя едно найлоново въже със спасителен пояс, грабна го и го хвърли през борда.

Призрачният демон отново се появи и плувайки безшумно по повърхността, отвори уста. Струя вода се устреми към разширяващата се тъмна паст.

Девън обезумя от страх. Десетина пътници изкрещяха, докато тя трескаво махаше на Кевин да се хване за спасителния пояс.

Усмивката на момчето изчезна, когато видя ужасеното изражение на сестра си. Кевин се обърна.

Бялата глава се виждаше неясно. Вълната отмина, разкривайки в океана черна дупка, очертана от розови венци и страховити зъби.

Обзе го паника. Без да обръща внимание на спасителния пояс, Кевин се опита да плува, но го повлече силно течение. В един сюрреалистичен миг той изпита усещането, че се пързала с краката напред в дупка, обграден от всички страни от вода.

Океанът се затвори над него и го блъсна надолу. Дневната светлина помръкна. Момчето се озова в непрогледния мрак на пастта на чудовището.

Джонас блъсна лице във вратата на пилотската кабина и изрева от гняв, когато акулата изчезна под вълните.

Мак превключи хеликоптера на автопилот. Беше твърде потресен, за да управлява. През следващите няколко минути двамата не бяха в състояние да правят нищо, освен да кипят от гняв, затворили очи. Ужасяващата сцена се повтаряше в съзнанието им.

— Хеликоптерът, обади се. Тук е капитанът на „Лейди Роуз“. Хеликоптерът, обади се...

— Какво... — каза Джонас и не позна собствения си глас.

— Хеликоптерът, спасената жена каза, че има още два каяка. На северозапад. Моля, отговори. Край...

Джонас погледна Мак. Лицето на приятеля му беше зачервено от гняв. Мак сграбчи лоста и хеликоптерът се стрелна напред.

— Тръгваме — извика Джонас.

Огледаха океана и веднага забелязаха единия каяк. Хеликоптерът се сниши и докосна вълните.

— Бързо, Джонас — викна Мак.

Джонас отвори плъзгащата се врата, протегна ръце към изпадналия в безсъзнание мъж, хвана го и го издърпа в хеликоптера.

— Жив ли е? — попита Мак.

— Диша, но е в шок.

Джонас зави Роналд Джейкъбс с одеяло, а Мак се издигна да търси другия каяк.

Джон Колин се задъха. Мускулите му трепереха от лудешкото гребане.

— Шърли, помогни ми — изхриптя той, избърса потта от очите си и погледна брега, до който оставаха осемстотин метра.

Шърли потопи греблото във водата и се опита да гребе.

— Не мога, Джон. Пак ще повърна.

Той се обърна и се вторачи във ферибота в далечината.

— Там става нещо.

Протегна ръце през борда и напписа лицето си. Леденостудената вода го освежи.

— Шърли, погледни ме.

Тя се обърна към него и той плисна вода в лицето ѝ с греблото.

— Да те вземат дяволите...

— Хващай греблото и гребни — заповяда Джон.

Мегалодонът продължи да обикаля под ферибота и да очаква появата на друга плячка, когато някъде в далечината се чу бръмчене. Баритоновите вибрации примамиха акулата.

Ейнджъл се приближи до източника и бръмченето изведнъж спря. Озадачена, акулата направи кръг, очаквайки вибрациите да започнат отново. Но скоро друг звук привлече вниманието ѝ. Нещо се движеше по повърхността.

Акулата плесна с опашка и се насочи към каяка.

Джон вдигна глава и видя, че пристанът е близо.

— Право напред, Шърли — извика той и загреба още по-усилено. — Остава съвсем малко.

Шърли се обърна и спря да гребе, вторачена в огромния океан зад тях.

— Не спирай...

— Джон...

Кафявите ѝ очи се разшириха от страх.
Гръбната перка се приближаваше към тях.

Джонас слушаше пиукането на преподавателя и оглеждаше набраздената повърхност на океана. Слънцето залязваше и оскъдната светлина затрудняваше зрението му.

— Сигналът отслабва. Върни се назад.

Хеликоптерът се отдалечи от групата острови и се отправи към най-южната точка на Уклулет.

— Мак, там. Изглежда, са се отправили към онзи пристан.

— И познай кой ги придружава.

Мускулите на Джон Колин пламтяха. Ръцете го боляха и кървящите мехури не му позволяваха да стиска здраво греблото.

Някакво движение го накара да се обърне надясно. От океана се издигна еднометрова вълна, която блъсна каяка.

Призрачното чудовище се появи, като плуваше без усилия на една страна. Луминесцентната му кожа беше обагрена в оранжево от светлината на залязващото слънце. Безизразното сиво око погледна Джон. Потрепервайки, челюстите се разтвориха, разкривайки острите зъби.

Шърли изпищя.

Джон гребеше с последни сили, без да откъсва поглед от акулата, хипнотизиран от невероятните ѝ размери. До пристана оставаха четирийсет метра.

Гигантската риба плесна с опашка по повърхността и се гмурна.

— Господи! — изкрещя Джон. — Ще атакува отдолу, както направи преди. Шърли, измъкни краката си от каяка и бъди готова да скочиш.

Тя спря да гребе и се освободи от каяка.

— Готово. Сега ти — извика Шърли и продължи да гребе.

Джон опита да се измъкне, но краката му се бяха схванали от дългото седене. Ръцете му трепереха от изтощение. Той измъкна единия си крак и видя как водата отдолу побелява.

— Шърли, скачай! Скачай!

Главата на мегалодона се появи от океана. Челюстите се отвориха, за да погълнат каяка. Шърли и Джон усетиха, че той се надига, и скочиха. Огромната паст на акулата се затвори, разбивайки празния каяк, а двамата гребци полетяха във въздуха и паднаха в океана.

Леденостудената вода възвърна енергията на Джон. Той бързо изплува на повърхността, но масата на съществото мигновено го повлече обратно надолу.

Той започна да рита с всички сили, показва се отново на повърхността и с облекчение видя, че съпругата му плува към пристана на шест-седем метра от него. Опитва се да вдигне ръка, но мускулите му бяха натежали като олово.

Шърли стигна до пристана, покатери се и изкрещя с всички сили:
— Джон, по-бързо!

Мегалодонът разтърси глава, без да може да определи положението на плячката сред останките от каяка. След секунда бе привлечен от издайническите вибрации на повърхността. Гигантската риба се обърна и размаха глава и опашка в усилие да възвърне инерцията на движението си напред.

Джон стигна до пристана, но беше изтощен и не можеше да вдигне ръце, за да се хване. Шърли протегна ръка и го сграбчи за китката. Но колкото и да дърпаше, не успя да го вдигне — той тежеше сто килограма.

В същия миг Шърли видя, че водата зад него се развълнува.

Ужасът в широко отворените очи на съпругата му беше достатъчен. Джон с последни сили се изкатери на пристана, прегърна Шърли през кръста и скочи встрани.

Главата на атакуващото чудовище се блъсна в пристана и разби две от подпорните греди. Цялата секция се сгромоляса в океана заедно с Джон и Шърли.

Също като разярен бик, доловил мириса на кръв, мегалодонът се насочи към въртящите се отломки, като отваряше и затваряше челюсти и търсеше плячка.

Джон избута съпругата си по малката дървена стълба, качи се и той, обърна се и видя, че акулата се приближава.

Хвана Шърли за ръката и хукна по дъските. От двете им страни беше океанът.

Долавяйки вибрациите на бягащата плячка, мегалодонът се плъзна под пристана, воден от източника на звуците.

Пристанът се разтресе и Джон се обърна. Дъските зад тях се взривиха на трески, когато огромната акула ги блъсна с триъгълната си муцуна.

— По-бързо! — изкрещя той и задърпа Шърли към входа на частното пристанище. — По дяволите...

Висока пет метра стоманена мрежа препречи пътя им. Оградата продължаваше вдясно и стигаше до ресторант за морска храна, построен на съседния пристан.

Джон се опита да отвори портата, а съпругата му хукна към ресторанта и заблъска по металната врата на аварийния изход.

Дъските под краката на Джон се строшиха, блъснати нагоре от конусовидната муцуна на хищника.

Джон се вкопчи в стоманената мрежа и увисна над дъските.

Пристанът под краката му се срути в океана. В тъмните води се мерна белезникав силует.

— Джон, насам!

Джон се залюля настрани и стъпи на дървената платформа до ресторанта. Шърли го хвана за ръката и го издърпа на пристана.

— Чакай, Шърли, не може да влезем оттук.

— Отзад има тераса. Трябва да минем през ресторанта, за да слезем от пристана.

Тя го поведе към остъклените врати на банкетната зала. Стреснатите посетители вдигнаха глави, без да съзнават що за същество обикаля под пристана.

Шърли започна да удря по стъклото. Джон видя, че луминесцентната перка се издига над водата.

До остъклената врата на терасата се приближи сервитьор, поклати глава и посочи встрани, към главния вход. В същия миг страховит удар разтърси подпорните греди на пристана.

Джон удари по дебелилото стъкло.

— Отвори тая проклета врата, инак ще я разбия!

Сервитьорът се отдалечи. Дойде управителят и отключи.

Шърли дръпна вратата и Джон я блъсна в луксозната зала.

— Госпожо, не можете...

— Изкарайте всички оттук! — изкрещя Шърли. — Пристанът ще се срути!

После поведе Джон покрай стъписаните посетители към изхода.

— Госпожо, господине...

— Чу какво каза жена ми. Изкарайте всички...

Ресторантът се разтресе от силен удар, който строши прозорците и остъклените врати. Посетителите се разпищяха.

Постройката се наклони на една страна.

Джон хвана Шърли за ръката и хукна заедно с всички към изхода.

Докато кръжаха високо над суматохата, Джонас и Мак можеха само да наблюдават как задната част на ресторанта се откъсна и се срути в океана.

РЕШЕНИЯ

Марианската падина

Сергей чака в коридора пред каютата на Тери, докато „Прометей“ излезе от ръкава за скачване.

— Реши да останеш, а? — попита руснакът, изсмя се ехидно и тръгна по коридора.

Тери седна на пода: мъчеше се да запази спокойствие. Потрепването на вратата я стресна.

— Бенедикт е.

Тя избърса лицето си и отвори.

— Мила моя, защо, за бога, още си на борда? — невинно попита той. — „Прометей“ замина отдавна.

— С кого се будалкаш? Руският ти главорез стоя пред вратата ми сто часа...

— Сергей? — Бенедикт поклати глава. — Не знаех.

— Сериозно? Така ли се възбуждаш, като се гавриш с чувствата на другите хора?

Очите му блеснаха предупредително.

— Ще говорим, след като овладееш емоциите си.

Той тръгна по коридора. Тери тресна вратата на каютата си, изчака десет минути, пак я отвори и хукна към стълбата. Слезе две нива по-долу и затича по коридора към лабораторията на Хийт.

Потропа, после отвори. Нямаше никого. Тя заключи вратата и забърза към съседната стая; търсеше агента на ЦРУ.

Вкаменелият череп я стресна.

Обезпокоена, Тери излезе от лабораторията и тръгна към палуба Б.

Капитан Хоп беше в контролното помещение. Тери си спомни как се бе опълчил на Бенедикт, приближи се до него и го дръпна настрана.

— Добре ли сте? — попита той. — Не трябваше да сте тук...

— Може ли да поговорим насаме?

— „Епиметей“ ще пристигне всеки момент. Елате горе. Ще наблюдаваме спускането на подводницата — каза капитанът по-скоро за пред екипажа, отколкото на Тери.

Тя го последва в помещението за наблюдение и изчака търпеливо, докато Хоп затвори купола.

— Говорете тихо — каза той. — Стените имат уши.

— Бенедикт ме държи на борда като затворничка...

— Знам.

— Не можете ли да ми помогнете?

— Не... съм сигурен.

— Къде е Хийт? Какво се е случило с него?

— Палеобиологът ли? Мисля, че замина с „Прометей“.

Сърцето ѝ се сви. Как бе могъл да тръгне, без да я вземе?

— Капитане, моля ви, трябва да се махна оттук.

Хоп изглеждаше нервен.

— И какво мога да направя?

— Обадете се на властите за помощ.

Той поклати глава.

— Всички комуникационни връзки на борда на „Бентос“ и подводниците му минават през „Голиат“. Няма начин да заобиколя системата.

В очите на Тери бликнаха сълзи на отчаяние.

— Можете ли да управлявате „Прометей“?

Въпросът явно обезпокои Хоп.

— Няма да стигнем далеч. Не можем да надбягаме „Голиат“.

— На какво разстояние е най-близкият остров?

— На около сто и двайсет морски мили на запад от сегашното ни местоположение.

— Може да успеем.

Капитанът се обърна към бездната и кимна към слабата светлина в далечината.

— „Епиметей“ идва.

— Капитане, моля ви...

Хоп дълго гледа тъмното си отражение в прозрачната пластмаса.

— С Бенедикт съм от двайсет години. Той ме нае. Навремето бях безполезен алкохолик, бях убил съпругата и момиченцето ни, докато

шофирах пиян. — Той я погледна в очите и избърса сълзите си. — Ако беше жива, дъщеря ми щеше да е на вашите години.

— Ще спасите ли живота ми?

— Върнете се в каютата си и стойте там. Не говорете с никого. В три часа ще се срещнем на палуба Ж.

През следващите четиринайсет часа Тери остана заключена в каютата си, нетърпеливо очаквайки шанса си да избяга от пленничеството си.

Бенедикт не губи време. Веднага щом „Епиметей“ пристигна, той нареди подводницата да се спусне. Този път „Бентос“ я следваше отблизо. Тери чу, че „Епиметей“ се върна в дока след полунощ. Нямаше представа какво прави подводницата на „Гео-Тек Индъстрис“ в бездната, но бе решила, че разполагането на роботите БПДИ е само хитро прикритие за целите на Бенедикт.

В три без десет Тери отвори вратата на каютата си, стиснала железната тръба, и безшумно слезе на палуба Ж.

Зачака в безлюдния коридор и се ослуша.

„Нечий глас... Чува се от хангара. Капитан Хоп?“

Забърза по коридора, приближи се до херметизирания люк и се изненада, като видя, че е откренат. Надникна през пролуката и вида капитан Хоп, който стоеше на колене до отсрещната стена, с гръб към нея.

Тери влезе в хангара и затвори люка.

— Капитане, какво правите тук?

Тя го докосна по рамото и той падна на една страна. От прерязаното му гърло бликаше кръв.

Писькът ѝ бе заглушен от ръката на Сергей.

— Защо се забави? — прошепна руснакът, сграбчи я за дългите коси и допря до гърлото ѝ острието на ловджийския си нож. — Ще се позабавляваме, преди да те убием, нали? Хвърли това желязо.

Тръбата издрънча на пода.

— Свали си панталона — заповяда той и прокара език в ухото ѝ.

Тери усети, че ножът порязва гърлото ѝ, и бавно разкопча джинсите си.

— Смъкни ги надолу, до глезените.

Тери се подчини и незабелязано изхлузи крака си от десния крачол.

Задъханият Сергей захвапа ножа и с една ръка също смъкна панталона си до глезените.

После отново хвана ножа и го опря в гърба ѝ.

— Наведи се. Разкрачи се.

Тери се наведе напред, разкрачи се, премести тежестта си и се приготви.

Сергей отново захвапа ножа и разкъса бикините ѝ. Тя потрепери от погнуса, когато той посегна да вкара пениса си в нея.

„Сега!“

Изрита назад и заби пета в гениталиите му.

Руснакът изрева от болка.

Тя се отпусна на едно коляно и посегна към тръбата. Сергей я дръпна назад за косите. Тери грабна желязото и с всичка сила го удари по главата.

Руснакът се свлече на пода. От главата му потече кръв.

Тя отстъпи назад, удари го още веднъж и чу изпукване, което я зарадва.

Дълго стоя наведена над него. Искаше ѝ се да изкрещи предизвикателно на това зло същество. Но после се наведе, вдигна джинсите си и провери пулса на руснака.

„Още е жив...“

Претърси джобовете му и извади от ризата магнитен пропуск.

Сергей се размърда и я хвана за крака.

Тери изпищя и удари кокалчетата му с желязната тръба.

Руснакът изстена и я пусна.

Тя хукна към херметизирания люк, водещ към коридора, влезе в контролното помещение и се заключи.

Огледа командния пулт, видя бутоните за пускането на водата и ги завъртя по посока обратна на часовниковата стрелка.

Хангарът започна да се пълни с вода. Сергей се претърколи, изправи се на колене и се хвана за главата.

Залитайки, руският убиец стана и тръгна в дълбоката до глезените вода към люка.

Тери огледа командния пулт. Червената светлина показваше, че вратите за коридора и за контролното помещение не могат да бъдат

отворени, докато хангарът е пълен.

Сергей задърпа вратата за коридора, после видя, че Тери седи в контролното помещение, и притисна лице до илюминатора. Очите му излъчваха хищническа злоба. Руснакът замахна и удари по прозрачната пластмаса.

Водата стигна до кръста му.

Сергей отново удари по илюминатора.

Омразата му се превърна в страх. Той започна да блъска по-силно и отчаяно. Нивото на водата се повиши до врата му. Сергей притисна лице до прозрачната пластмаса и се вторачи злобно в Тери.

Водата стигна до тавана. Външните врати се отвориха. Руснакът се хвана за главата секунда преди черепът му да се пръсне като презряла диня.

Тери се отпусна на стола. Беше изтощена. Двата трупа бавно се понесоха към отворената врата на хангара, към мрака на Марианската падина.

Някакво движение привлече погледай и Тери изпищя — от бездната неочаквано се появи гигантска кафява глава. Плоските крокодилски челюсти се отвориха широко, разкривайки страховити остри зъби.

Тери се вцепени. Дванайсетметровото праисторическо влечуго подаде глава в хангара и захапа останките на Сергей. Разтърси глава, докато преглъщаше, и разпръсна късове плът във всички посоки.

Светлите алени очи претърсиха хангара за още храна.

Останките на капитан Хоп минаха покрай влечугото и се отправиха към Марианската падина. Уродливото същество ги последва, гърчейки се като зловеща змиорка.

Потресена, Тери натисна бутоните, затварящи вратите на хангара.

Намеренията ѝ да се качи на борда на „Епиметей“ и да открадне подводницата се изпариха. Смъртта на борда на „Бентос“ беше за предпочитане пред ужаса в дълбините.

Чу, че помпите се активираха. Минаха дълги минути, докато камерата се изпразни.

Тери изчака светлините на командния пулт да станат зелени, после излезе от контролното помещение и вдиша влажния въздух. Огледа се, за да се увери, че не е оставила следи от посещението си.

Затаи дъх, когато чу странен шум — стържене, идващо отвъд вратата на хангара.

Хукна навън. Вратата на коридора се затвори след нея.

СТРЪВ

Залив Аляска

Хеликоптерът на Мак кацна на палубата на „Уилям Бийб“ на зазоряване. Хари Мун ги посрещна и ги придружи до контролното помещение.

Доктор Марън и капитан Морган се бяха навели над карта на залива Аляска. Селесте стоеше в другия ъгъл на стаята и се караше с някого по телефона.

— Изглеждате ужасно — отбеляза капитанът.

— Знаем — измърмори Мак.

Селесте тресна слушалката.

— По дяволите! Канадските власти ни обвиняват за смъртта на жената с каяка и на хлапето, което падна от ферибота.

— Да, ние сме виновни — каза Джонас.

— Глупости — отвърна тя.

— Ако от зоопарка избяга лъв и убие някого, виновен е зоопаркът — рече Мак.

— Много ти благодаря, че ме осветли по въпроса. Сигурно ще се зарадваш да чуеш, че Канадската брегова охрана е решила да поеме случая в свои ръце. Изпратили са катер и два хеликоптера, за да намерят акулата и да я убият.

Марън се усмихна подигравателно.

— Канадците може да си го начукат. До вечерта акулата ще е излязла от териториалните им води и ще е в Аляска.

— Защо променяме курса? — попита Джонас.

Марън посочи картата.

— От остров Ванкувър има два маршрута, по които мигриращите китове отиват в Берингово море. Знаем, че мегалодонът следва главния маршрут по крайбрежието на Канада и Аляска. Очаквам да продължи на запад, докато стигне до Алеутските острови, и да преследва стадата китове на север, към Берингово море. „Уилям Бийб“ ще тръгне по друг маршрут — кратък път, използван предимно

от сивите китове. Новият ни маршрут е много по-бърз и минава през залива Аляска. Така ще изпреварим акулата и ще я пресрещнем ето тук, край Кейп Чиниак, остров Кодиак.

Джонас разгледа картата.

— И щом я изпреварим, как смяташ да определиш местоположението ѝ и да я привлечеш достатъчно близо до кораба, за да я улучиш с харпуна?

— Промяна на плановете — обяви Селесте. — Ще упоим чудовището, като използваме стръв.

— Каква стръв?

— Морски лъвове — отговори Марън, — любимият деликатес на мегалодона. Щом стигнем до остров Кодиак, ще натоварим на борда три наскоро убити морски лъва. В трупите им ще вкарам големи дози упойка. Ще закачим стръвта на стоманения кабел и ще я влачим, докато акулата не я захапне. Десет минути след погълщането на опиятите ще е упоена.

Капитан Морган се вторачи в картата.

— Кога смятате, че това чудовище ще стигне до Кейп Чиниак?

— Ако продължи със сегашната си скорост, след три-четири дни.

— Тогава предлагам да дежурим на смени — каза Хари.

Марън кимна.

— Ще направя график.

Болница Вали Мемориал

Монтерей, Калифорния

Садиа Клефнер влезе в болничната стая на работодателя си и се изненада, като го видя да седи в леглото. Медицинската сестра стоеше до него.

— Как си, Масао?

— Садиа, слава Богу! Моля те, любезно уведоми тази медицинска сестра, че незабавно трябва да изляза оттук.

— Облегнете се назад и се отпуснете, господин Танака. Няма да ходите никъде, докато не каже лекарят.

— Но аз съм добре...

— Сигурна съм, че лекарят ще се зарадва, като го чуе. А сега легнете, инак ще ви завържа за леглото.

Масао погледна гневно сестрата, после легна и се обърна към секретарката си.

Садиа седна на ръба на леглото.

— Вчера приключиха с поставянето на новите врати на лагуната. И Кинг Конг не би ги разбил.

Сестрата излезе от стаята.

— Какво има, Садиа? Познавам, когато криеш нещо.

Тя отмести поглед от него.

— Акулата е убила едно момче.

Масао затвори очи и усети, че нещо стяга гърдите му.

— Медиите са се развихрили. Играта загрубява.

— Чувала ли си нещо за дъщеря ми?

— Най-после успях да се свържа с „Голиат“. Те твърдят, че Тери е решила да остане на борда на „Бентос“ още една седмица.

— Какво? Тя още е в Марианската падина?

Ръцете на възрастния човек се разтрепериха.

— Масао, увериха ме, че всичко е наред.

— Не, нещо не е наред. Чувствам го. Къде е Джонас?

— Тръгнал е за залива Аляска. Ще се опитат да пресрещнат мегалодона край остров Кодиак. И изпратихме „Абис Глайдер-2“ по заповед на Селесте.

— „Абис Глайдер-2“? — Танака отвори широко очи. — Защо?

— Не знам. Селесте изрично поиска подводницата.

Масао поклати глава.

— Садиа, чуй ме внимателно. Свържи се с Джеймс Адамс, командира на военноморската база в Гуам. Кажи му, че незабавно искам да се срещна с него. И уреди пътуването ми колкото е възможно по-скоро.

— Но лекарят още не те е изписал.

Масао седна в леглото и махна от ръката си тръбичките на системата за интравенозно лечение.

— Сам ще се изпиша.

— Масао...

— Садиа, животът на децата ми е изложен на опасност. Дай ми дрехите преди сестрата да се е върнала.

Кейп Чиниак

Югозападното крайбрежие на остров Кодиак

Селесте стоеше до перилата на щирборда и наблюдаваше как вдигат трупове на трите морски лъва от рибарския траулер, пренасят ги на борда на „Уилям Бийб“ и ги опаковат в лед.

Марън се приближи до нея и ѝ даде телеграма.

— Това съобщение току-що дойде от „Голиат“.

Селесте отвори телеграмата и каза:

— От Бенедикт е.

— Какво пише?

— *Age quod agis* — да се свърши работата.

— Какво означава това?

— Търпението му към мен се изчерпва.

— Не се тревожи — каза Марън и плъзна ръка около кръста ѝ. —

Скоро ще хванем мегалодона и...

Селесте го блъсна.

— Казах ти, не на публично място.

— Защо? Страхуваш се, че Тейлър може да те види? Не отричай, Селесте. Видях те как го гледаш.

— Ревността не ти подхожда, Майкъл. Както пише Бенедикт, погрижи се за работата. — Тя погледна часовника си. — В колко часа трябва да поема дежурството?

— Записах те от обяд до шест вечерта. До полунощ ще те смени Хари, а Маккрейдис ще застъпи от дванайсет до шест сутринта. Стана много добре. Ще можем да се видим късно през нощта, без Тейлър да разбере.

— Идиот! — Очите ѝ заблестяха от гняв. — Аз ще реша кога и дали изобщо ще бъдем заедно, а не хормоните ти. Изрично те инструктирах да ме сложиш в една смяна с Джонас.

Марън се дръпна.

— Знам, но Тейлър настоя двамата с Маккрейдис да поемат нощната смяна. Какво можех да направя?

Рибарският траулер се отдалечи от „Уилям Бийб“.

— Двамата са намислили нещо. Къде е Джонас?

— Последния път, когато го видях, беше с Маккрейдис в хеликоптера.

— Намери го и му кажи, че съм много разстроена и се тревожа за „Бентос“. Предай му, че веднага искам да говоря с него в каютата ми.

— А ние с теб? Довечера?

— Първо работата, после удоволствието. Прави каквото ти казвам.

Марън надникна в пилотската кабина, но не видя никого. После заобиколи хеликоптера, отиде до товарното отделение и отвори плъзгащата се врата.

И там нямаше никого.

Докато се готвеше да затвори вратата, забеляза приклад на голяма пушка, скрита под одеяло. Качи се вътре, дръпна одеялото и видя гранатомета.

— Копеле...

Увери се, че никой не го гледа, измъкна се от хеликоптера и отиде да работи.

— Ти си ненормален — каза Мак и затвори вратата на каютата.

— Рисковано е, но ще стане — каза Джонас. — Това е единственият начин да се прицеля добре в мегалодона.

— И на какво разстояние смяташ да бъдеш?

— Петдесет-шейсет метра.

— Ами ако те нападне?

— Акулата няма да разбере, че съм в „Зодиак“. Няма да включи мотора на спасителната лодка, а „Уилям Бийб“ ще ме тегли точно пред стръвта.

— Ти си луд. Нека поне да дойда с теб.

— Не може. Трябваш ми, за да наблюдаваш океана отгоре. Предавателят ще ми каже кога Ейнджъл е в района, но ти ще я забележиш преди мен.

— Планът ти е много рискован.

— Може би. Но в това безумие трябва да спре. И довечера ще му сложа край по един или друг начин.

На вратата се потропа. Мак отвори.

— Съжалявам, не исках да прекъсвам...

— Какво има, Селесте? — попита Джонас.

— Когато си свободен, искам да говоря с теб.

— Тръгвам си — рече Мак и завъртя очи към тавана.

Селесте застана до илюминатора. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Джонас, не знам накъде води приятелството ни, но се нуждая от подкрепата ти. Трябва да ми вярваш.

— Какво е станало?

— Мислех за кошмарите ти. Може би не трябва да ги пренебрегваме. Знам, че звучи налудничаво, но за да съм спокойна, искам да предупредя Бенедикт за Дяволското чистилице.

Джонас поклати глава.

— Изведнъж повярва в сънищата ми? Нали каза, че това е чувството ми за вина...

— Тери още е на борда на „Бентос“.

— Какво?! — Той я сграбчи за ръката. — Защо не ми каза? Защо Тери още е в Марианската падина, по дяволите?

— Според Бенедикт тя категорично отказва да тръгне, докато не е монтиран и последният робот БПДИ.

Джонас усети, че губи сили. Седна на леглото и разтърка слепоочията си.

— Искам да говоря с нея.

— Не може. Само „Голиат“ може да комуникира директно с „Бентос“. — Тя седна до него и започна да масажира врата му. — Джонас, кажи ми координатите на Дяволското чистилице. Нека да ги предупредим.

Той не отговори.

— Още не ми вярваш, нали?

— Не става дума за доверие.

— Значи обещанието ти пред Военноморския флот струва повече от живота на Тери.

— Защо изведнъж се разтревожи за Тери?

— Безпокоя се за Бенедикт и за екипажа на „Бентос“, единственото ми семейство. Трябва ли да ти напомням, че тези хора са на седем мили под океана и най-малкият пробив на корпуса ще...

— Престани, Селесте. Аз съм последният човек, на когото трябва да изнасяш лекции за Марианската падина. Остави ме да помисля.

Разочарована, тя отмести поглед от него.

— Чудесно. Стой тук и не прави нищо. Но ако нещо се случи с тях, никога няма да ти простя.

Обграден от непрогледен мрак, Джонас загуби ориентация. Допря лице до студената прозрачна пластмаса и се вторачи в бездната, очаквайки появата на Ангела на смъртта.

В далечината започна да кръжи слаба светлина. Джонас не можеше да определи дали е под, или над него, а само че се движи към нея. Светлината се уголеми и придоби очертания. Джонас се разтрепери и стомахът му се сви от страх.

Съществуването сякаш усети присъствието му и се насочи право към него. Триъгълната муцуна се движеше безшумно, призрачната луминесцентна кожа изглеждаше страховита в непрогледния мрак в Марианската падина.

Джонас започна да се задушава. Беше ужасен, но в същото време не беше в състояние да откъсне очи от мегалодона. Акулата отвори огромните си челюсти.

От устата на чудовището се появи нещо, което се понесе към Джонас.

Аварийна капсула.

Прозрачният, подобен на ковчег цилиндър спря на няколко метра от него. Джонас видя вътре силует на човек. Лицето беше скрито в сянка.

Блясъкът на акулата отслабна и чертите се видяха ясно. Джонас изкрещя, вторачен в безжизненото си тяло.

Джонас вдигна глава от възглавницата, спря алармата на будилника и се претърколи по гръб. Видението на безжизненото му тяло в капсулата не искаше да напусне съзнанието му. Все още разтреперан, Джонас седна в леглото. Тялото му беше обляно в пот.

Погледна часовника. 2:35. Стана, отиде до илюминатора, дръпна завесата и го отвори. Каютата се изпълни със студен въздух. Навън ръмеше. Той затвори прозореца и започна да облича неопреновия си костюм.

Знаеше, че му предстои трудна нощ.

Когато излезе на палубата, дъждът се усили. Той си сложи качулката и отиде на задната палуба.

Мак говореше с Хари Мун.

— Гадна нощ, а? — отбеляза Хари.

— Дано да не стане по-лоша — отговори Джонас.

— Дъждът трябва да спре до два-три часа. Няма много работа. Само наблюдавайте кабела и се опитвайте да не заспите. Ако чудовището реши да похапне, ще разберете. Отпуснете кабела, колкото е необходимо, и се молете на Бога опиятите да подействат.

— Знам какво да правя — рече Джонас.

— Тогава лека нощ. Селесте ще ви смени в шест.

Джонас изчака, докато Хари влезе, после включи лебедката и започна да издига стръвта. Мак тръгна към хеликоптера, за да вземе екипировката.

Трупите на морските лъвовете се показаха над водата. Джонас спря лебедката и пусна товара на палубата.

Куката на стоманения кабел минаваше през устата и после през корема на морския лъв. В храносмилателния му тракт по хирургичен път бе имплантиран петлитров еликсир от опияти. Под тлъстата кожа набързо бяха защити и десетина торбички, съдържащи още упойки.

„Марън не иска да рискува“ — помисли Джонас.

Мак се върна с гранатомета. Джонас отключи складовото отделение и измъкна от сандъка едно куфарче. Отвори го и извади мощен подводен мегафон. Мак отвори широко устата на морския лъв, а Джонас напъха мегафона в хранопровода му.

— Да го изпробваме.

Джонас протегна ръка към куфарчето, за да включи звуковата система. От трупа се разнесе плътно, баритоново бръмчене. Джонас усили звука и безжизнената купчина тлъстини започна да подскача по хлъзгавата палуба.

— Проклетото нещо танцува — каза Мак. — От какво разстояние ще чуе шума акулата?

— Звукът се движи много по-надалеч във водата. Не се знае колко обострени са сетивата на мегалодона, но мисля, че ще долови тези вибрации доста отдалеч. — Джонас избърса дъжда от лицето си. — Дай да спуснем стръвта в океана.

Той включи лебедката и трупът се издигна над палубата. Мак го блъсна през борда и Джонас отпусна сто метра кабел. Морският лъв изчезна в мрака.

— Сега е мой ред.

— Джонас...

— Недей, Мак. Вече говорихме за това. Помогни ми със „Зодиак“.

В двата края на средната палуба на кораба имаше малки лебедки, предназначени да спускат във водата моторните гумени спасителни лодки „Зодиак“. Джонас се качи в едната, прикрепил към носа голяма макара с найлоново въже и каза:

— Въжетото е шейсет метра. Ще бъда на четирийсет и пет метра пред стръвта.

Мак поклати глава и му даде гранатомета.

— Това означава две дължини на мегалодона. Не е много, ако питаш мен. По-безопасно ще е, ако аз карам „Зодиак“.

— Казах ти, че е по-добре корабът да влечи лодката. Бръмченето на мотора ще привлече вниманието на Ейнджъл.

Мак му даде радиопредавателя.

— Ще поддържам дистанция трийсет метра, но ще спусна и спасителното въже, в случай че се наложи бързо да напуснеш лодката.

Джонас се насили да се усмихне, извади от куфарчето слушалки, сложи си ги и се заслуша.

— Чуваш ли нещо?

— Не. Ейнджъл още не е в обхвата. Нали разбираш, че нощта може да се окаже дълга?

— Само не заспивай в лодката, Ахав.

Мак спусна „Зодиак“ в океана.

Гумената лодка бързо се понесе зад „Уилям Бийб“, който се движеше на югозапад със скорост три възела.

Мак насочи „Зодиак“ зад кърмата и завърза въжетото за железните перила. Лодката се движеше на половината разстояние между „Уилям Бийб“ и стръвта.

Джонас се настани удобно в гумената лодка, която безшумно се носеше по повърхността на тъмните води на Аляска. От облачното небе продължаваше да вали студен дъжд. Северният вятър го накара да потрепери.

Стоманеният кабел, свързващ „Уилям Бийб“ и стръвта, беше на шейсет сантиметра от него и изчезваше на петдесет метра зад лодката в сиво-черния, забулен в мъгла океан. Когато очите му свикнаха с мрака, Джонас видя пяната, разплисквана от трупа на морския лъв, който се носеше близо до повърхността. Усети и вибрациите, предизвикани от подводния мегафон, пулсиращ като сърце под вълните.

Взе гранатомета и се прицели в пяната.

— Вечерята е готова, Ейнджъл — прошепна Джонас. — Ела да хапнеш.

На двайсет и две мили североизточно от Кейп Чиниак сто и петнайсет метровият ферибот „Кеникът“ продължаваше пътешествието си на юг покрай Аляска. Осемстотинте пътници и екипажът не съзнаваха, че бяла сянка преследва плавателния съд, който се приближаваше до остров Кодиак.

Мегалодонът навлезе в залива Аляска и инстинктивно намали скоростта — праисторическа реакция към по-студените океански температури. Приспособяването по време на еволюцията, което бе позволило на гигантския вид да отложи изчезването си до последния ледников период, сега му служеше, за да го предпазва от студа. Химичните секрети в нервната система и кръвообращението засилваха способността на акулата да свива мускулите си. Тези по-бързи и мощни контракции създаваха допълнителна топлинна енергия, която повишаваше температурата на мегалодона до шейсет и осем градуса. Уголемените перикардиални артерии предаваха повишената телесна температура на вътрешните органи, а масата на хищника действаше като изолация срещу студената околна среда.

Като се движеше над термоклина, Ейнджъл продължи да криволичи в дирята на „Кеникът“ и да търси храна. Макар че повишаването на вътрешната температура бе ускорило храносмилателния процес, напредналата фаза на еструса ѝ, съчетана с понижения метаболизъм на акулата заради студа, я караха да се чувства мудна. Чудовището се бе хранило пред три дни и тъй като нямаше сили, не се осмеляваше да рискува да атакува голямо стадо китове.

Докато Ейнджъл плуваше на запад зад ферибота, сензорната ѝ система долови познати вибрации. Възбудена, акулата увеличи скоростта. След няколко мощни удара на опашката набра инерция и оформеното като торпедо тяло започна да се движи равномерно и без усилие. Мегалодонът се плъзна под ферибота и се устреми напред, следвайки акустичния сигнал. Инстинктите му подсказваха, че там има храна.

2:56 ч.

— Джонас, жив ли си?

Джонас вдигна глава. Чуваше тракането на перките, но не виждаше хеликоптера в тъмното облачно небе. Протегна вкочанената си ръка към предавателя и го допря до лицето си.

— Все още. Ти как си там горе?

— Вятърът се усилва. Но щом няма борба, съм добре. А ти? Сигурно вече си станал на ледена висулка.

— Неопреновият костюм ме пази от студа, но океанът се развъълнува.

— Дай да те изтегля и да се откажем, преди да си хванал пневмония.

— Не — извика Джонас. — Не искам да сънувам кошмари и да умират хора. Казах ти, че тази нощ ще сложа край на това безумие веднъж завинаги.

— Ами ако чудовището не се появи?

— Ще се появи. Край. — Джонас пхна предавателя в джоба на якето си.

Еднометровите вълни подмятаха лодката. Усилилият се вятър навяваше дъжда в лицето му.

„Може би Ейнджъл няма да се появи...“

Развъълнуваният океан изглеждаше оловносив на фона на черното небе. Кошмарът, в който Джонас лежеше мъртъв в капсулата, се повтори за стотен път в съзнанието му.

Нахлуха и други образи и той си представи как стои в дъжда, докато спускаха в земята ковчезите на двамата мъже от флота, загинали преди единайсет години. Джонас се видя на борда на „Магнат“, втренчил се в устата на демона, безпомощно наблюдаващ

как Маги изчезва под вълните. Представи си и съдебната зала, където го обвиниха в безразсъдно застрашаване на живот, а тълпата скандираше „Убиец“. И после Тери — разплакана в болничното легло, скърбяща за загубата на мъртвороденото им дете.

Тя го погледна със същата смесица на тъга и омраза, каквато бе видял в очите на опечалените съпруги, съпрузи, родители и деца на загиналите.

Джонас отвори очи и пое въздух, опитвайки се да нормализира дишането си.

Дъждът бе намалял.

Той коленичи до борда на лодката, смъкна ципа на неопреновия си костюм, изпика се и прошепна:

— Ето ме, Ейнджъл. Ела.

Селесте бе възседнала Марън и се друсаше все по-бързо върху него. Той изстена и свърши преди тя да се задоволи.

— Това ли беше всичко? — разочаровано попита Селесте.

— Шегуваш ли се? — усмихна се Марън. — Беше невероятно.

Тя стана.

— Радвам се, че поне единият от нас се е забавлявал.

— Къде отиваш?

— Да се изкъпя.

Той се възхити на тялото ѝ.

— Да дойда ли и аз?

Селесте се обърна към него.

— Не се обиждай, Майкъл, но мисля, че не ставаш за това. Отивай си в каютата. Трябва да поспя.

Марън стана от леглото, облече се и излезе.

Звукът стресна Джонас. Той намести слушалките на главата си и затаи дъх.

После грабна в едната си ръка гранатомета, а с другата извади предавателя.

— Мак, току-що получих сигнал!

Мак огледа черния океан.

— Още не виждам блясъка ѝ. Опитай да запазиш спокойствие и не издавай позицията си.

— Всичко е наред — отговори Джонас. Изпитваше усещането, че се задушаваша.

Сигналът се усили.

Ейнджъл подуши водата и долови миризма на урина. Издигна се на дванайсет метра, заобикаляйки плячката си отдолу, и предпочете да остане на безопасно разстояние, докато сетивата ѝ разузнаят околната среда.

— Ето я! — извика Мак. — Обикаля точно под повърхността на двайсетина метра от дясната ти страна. Дръж се, Джонас, сега минава под теб!

Джонас усети силно течение отдолу, когато движещото се туловище на съществото блъсна лодката. Наведе се над борда и видя размахващата се луминесцентна опашка на чудовището, което продължи надясно.

— Джонас?

— Шшт. — Джонас намали звука. — Къде е?

— Изчезна надолу.

Сърцето на Джонас започна да бие като обезумяло. Пулсът му се учести. Той стисна гранатомета.

— Джонас, Ейнджъл излиза зад стръвта...

Джонас допря око в оптичния мерник.

— Ето я! — изкрещя Мак.

Муцуната на мегалодона се показва над водата зад морския лъв. Челюстите ѝ ухапаха безжизнената опашка и я откъснаха от торса.

Джонас се прицели в огромната глава, затаи дъх и натисна спусъка.

Оръжието само изцрака.

Сърцето му пропусна един удар. Той се прицели отново и отново натисна спусъка.

Пак нищо.

— Мамка му, проклетата пушка не стреля!

И после сърцето му сякаш подскочи в гърлото, защото „Зодиак“ изведнъж застана неподвижно във водата. Трупът на морския лъв стремглаво се отправи към него.

Мак видя, че лодката спира, погледна към кърмата на „Уилям Бийб“ и забеляза самотна фигура, която изчезна вътре.

— Въжето ти е прерязано. Дръж се, Джонас, идвам...

Мак рязко сниши хеликоптера и насочи спасителното въже към лодката.

Джонас затаи дъх, очаквайки въжето. Но вместо него видя муцуната на Ейнджъл, която се насочи към приближаващия се труп на морския лъв и „Зодиак“.

Челюстите на мегалодона се отвориха...

„Скачай!“

Джонас скочи и се вкопчи в стоманения кабел. Трупът на морския лъв се блъсна в „Зодиак“ и я преобърна.

Доловила движение, акулата инстинктивно захапа гумената лодка и я спуска.

Хлъзгавото въже израняваше ръцете на Джонас и се изплъзваше от пръстите му. Останките на морския лъв го блъснаха отзад и изкараха въздуха от белите му дробове. Остра болка прониза ранения му крак.

Джонас се плъзна към полуизядения труп и уви крака около подскачащата стръв. Заслепен от мрака и от леденостудената вода, той вече не усещаше ръцете си и кожата му пареше под неопреновия костюм.

„Свършено е с теб, задник. Самоуби се!“

Мегалодонът отърси останките на „Зодиак“ от челюстите си и се стрелна след изплъзващата се плячка.

Хеликоптерът на Мак се издигна над вълните. В очите на пилота се стичаше студена пот, докато отчаяно се опитваше да спусне въжето към движещата се стръв. Разбра, че задачата е невъзможна, грабна радиопредавателя и повика „Уилям Бийб“.

Като се стискаше с колене главата на морския лъв, Джонас успя да се изтласка от разпадащите се останки на торса. Капсулата с опиатите бе паднала в океана, но той усещаше куката на стъпалата си. Вдигна глава над тъмните вълни и пое въздух.

За свой ужас видя, че луминесцентната муцуна се издига над него. Челюстите се разтвориха...

За миг му хрумна да се предаде. Но все пак изви тяло настрани и блъсна с крак разкъсания труп към отворената уста. Хищникът се гмурна, но после пак се надигна, като този път разтвори паст, за да глътне наведнъж и морския лъв, и него.

Джонас затвори очи. Кошмарите му лъжеха. Той нямаше да умре заедно със съпругата си в Марианската падина, а тук, сам, в океана.

Над главата му се разнесе бръмчене. Шейната се блъсна в гръбната перка на акулата и хеликоптерът се завъртя.

Мегалодонът се гмурна.

Мак се бореше с лоста, без да е в състояние да овладее хеликоптера. Шейната се удари в повърхността на водата и машината отскочи. Мак успя да я вдигне над кърмата на „Уилям Бийб“ и се приземи с оглушителен трясък.

Джонас затаи дъх в очакване акулата да го изяде. „Съжалявам, Тери, постъпих глупаво...“

Мак изскочи от пилотската кабина и хукна към Хари и Марън.

— Маккрейдис, какво става, по дяволите...

Мак блъсна Марън и включи лебедката.

— Полудя ли...

— Дръпни се, да ти го начукам! Джонас е във водата.

Мегалодонът плуваше на сто метра под повърхността, точно под плячката си. Инстинктите му подсказваха, че морският лъв е или ранен, или мъртъв. Акулата беше гладна и отново се издигна, привлечена от движенията на жертвата. Този път, вместо веднага да я убие, щеше да хапе и да пуска и после да обикаля и да я чака да умре.

В делириума си Джонас си представи, че го изтеглят от океана. Сетне пред очите му падна мрак.

Мак се прехвърли през перилата и протегна ръце към приятеля си — и изведнъж неподвижното тяло отново полетя към водата.

Десният крак на Джонас се закачи за куката и тялото му увисна на шест-седем метра над океана. Мак внимателно протегна ръце и го

хвана през кръста. В същия миг отдолу се надигна луминесцентният блясък.

Чудовището изскочи от водата и отвори челюсти. Горната част на торса му се издигна до кърмата на движещия се кораб. Мак дръпна Джонас от зейналата паст и го хвърли през рамото си на палубата.

Акулата не улучи плячката и ухапа перилата. В един сюрреалистичен миг се задържа във въздуха. Белият ѝ корем се удари в напречната греда. После огромното туловище падна назад, повличайки лебедката, перилата и шест-седем метра от палубата, като я разби на трески. Стържене на изкривена стомана прониза нощта.

Мак се наведе над Джонас. Лебедката и макарата с кабела паднаха зад борда.

— Джонас, свести се! По дяволите, той не диша! Хари, доведи лекаря! Не усещам пулс. Мамка му, Хари, доведи лекар!

Кърмата на „Уилям Бийб“ беше като опустошена от торнадо. Хари и Марън стояха като хипнотизирани сред отломките. Без да обръщат внимание на Мак, те гледаха бялата гръбна перка, която изчезваше в разпенената диря на кораба.

НАТРАПНИЦИ

Марианската падина

Тери се събуди с писък и седна в леглото. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Фланелката ѝ беше мокра от пот.

Силните удари по вратата продължиха.

— Кой е?

— Бенедикт. Отвори.

„Господи, той е разбрал...“

— Един момент.

Тя нахлузи джинсите си, завърза косата си на опашка и отвори вратата.

Проницателните очи на Бенедикт се вторачиха в нея, сякаш оглеждаха сцена на престъпление.

— Изпищя и изглеждаш бледа.

— Сънувах кошмар. Спя неспокойно, откакто сме тук долу. Кога ще си тръгна?

— Скоро. Облечи се и ела в помещението за наблюдения. Искам да ти покажа нещо.

Тери затвори вратата и се заслуша в отдалечаващите се стъпки на Бенедикт. После заключи, бръкна в джоба на джинсите си и извади магнитната карта на Сергей.

„Къде да я скрия?“

С ножичката от несесера си тя срязва дюшека на леглото и внимателно пъхна картата вътре. После оправи леглото, облече се и тръгна нагоре по стълбата.

Появата ѝ на мостика привлече погледите на всички присъстващи.

— Добро утро — измънка тя и се качи на горната палуба.

В помещението за наблюдение беше тъмно. Единствената светлина проникваше през илюминатора. Тери видя силуета на Бенедикт, открояващ се на фона на Падината.

— Затвори люка — тихо, но твърдо каза той. — Приблѝжи се бавно. Зрението им е изумително остро.

Тя затвори херметизирания люк, после бавно прекоси тъмното помещение и застана до Бенедикт.

— Каквото и да видиш, не прави резки движения — предупреди я той.

— Какво гледаме?

— Бъди търпелива и наблюдавай.

Бездната около „Бентос“ бе озарена от червеникава светлина. Океанското дъно беше в сянка на дваѝсетина метра под кораба. От мрака се извисяваше вкаменена гора от стълбове черен пушек. Високи и тънки, праисторическите комини бълваха кафяви гъбовидни облаци от сажди, гореща вода и серни минерали.

Тери забеляза движение. Над океанското дъно обикаляше огромна сянка. После се скри под „Бентос“. Тя си спомни същестѝвото, което бе влязло в хангара, и се уплаши до смърт.

Отново видя движение, този път над главите им, и по прозрачната пластмаса се плъзна петметрова змиорка. Отворената ѝ, подобна на тунел уста преследваше риба скорпион. Вместо да гони побързата си плячка, тъмнокафявата змиорка уви дългата си като камшик опашка пред челюстта си. В края на заострената опашка блесна оранжево-бяла светлина.

Привлечена от блясъка, рибата скорпион се обърна и се стрелна право в чакащите уста на змиорката.

Тери се накани да каже нещо — и в същия миг до корпуса на „Бентос“ величествено изплува друга сянка.

Бенедикт протегна ръка и я хвана за китката, за да ѝ попречи да избяга.

Първо се появи долната част на сплескана, зловеща глава със зъби като на тиранозавър. Страховитите мускули на челюстта се свиха и се отвори крокодилска уста.

С бързината на змия огромното влечуго погълна на два пъти змиорката, направи грациозен пирует, пляскайки с един от израстъците си по прозрачната пластмаса, и се скри.

— Този вид се нарича кронозавър — започна да ѝ обяснява Бенедикт. — Това са род плиозаври с къси вратове, праисторически влечуги, обитавали океаните през мезозойската ера до появата на

Carcharodon megalodon преди седемдесет милиона години. Преброих шест. Всички обикалят около кораба.

— Мислех, че се страхуват от „Бентос“.

— Очевидно апетитът им е победил страха.

— Не разбирам. — Тери усети, че по врата ѝ се стича пот.

Бенедикт се обърна. Изумруденозелените му очи я пронизаха.

— Усетили са вкуса на плътта, мила моя, и им е харесала.

Мислите на Тери трескаво препускаха в съзнанието ѝ.

— „Протей“... Тези същества са нападнали подводницата и са изяли останките на екипажа.

Бенедикт се замисли за миг. Отговорът ѝ явно го задоволи.

— Ще прекъснеш ли експедицията си?

— *Mais, no, madame*^[1]. *Je maintiendrai* — ще продължа. „Бентос“ плава по маршрута си на север в Падината. „Епиметей“ и екипажът са готови за спускане. Предполагам, че ще се присъединиш към тях?

— Не, разбира се. Как може дори да ти хрумне да използваш „Епиметей“, когато тези чудовища дебнат наоколо?

Бенедикт бавно се приближи до командния пулт на отсрещната стена.

— Предпочиташ Сергей пред чудовищата, така ли?

— Не, просто...

— Тогава те очаквам на борда на подводницата. Тръгваме след двайсет минути.

Той активира външния титаниев купол, който бавно започна да се затваря.

— Чакай, Бенедикт...

Пред прозрачната пластмаса изведнъж се появи друг кронозавър. Седемнайсеттонният звяр атакува с главата напред. Светлите му очи искряха в светлината на червените фарове.

Тери погледна Бенедикт, който с широко отворени очи се бе вторачил в приближаващия се хищник. Лицето му се изкриви в садистична усмивка.

Тери отстъпи назад, когато съществото отвори уста. Сплесканите му заострени челюсти се отвориха по-широко от смалващата се пролука.

Разнесе се пронизителен хидравличен вой и титаниевите врати се затвориха пред прозрачната пластмаса.

Тери се обърна и видя, че Бенедикт стои до командния пулт и ѝ се усмихва. Гладко избръснатата му глава блестеше под осветлението на тавана.

— Може би в края на краищата огледът на Марианската падина ще почака.

Той отвори люка и слезе по стълбата. В същия миг поредица от силни удари разтърси „Бентос“.

[1] Но не, госпожо (фр.) — Б.пр. ↑

ВТОРИ ШАНС

Клиника „Илиулиук“

Пристанище Аналяска

Дъч Харбър, Аляска

— Добре дошъл в съзнание.

Джонас отвори очи и видя дебелилото лице на медицинска сестра.

Тя му се усмихна мило, после вдигна щорите и лъчите на утринното слънце проникнаха в болничната стая.

— Така е по-добре. Обзалагам се, че те боли гърлото.

Той кимна.

— Ще ти донеса вода, но първо ще махна ремъците от ръцете ти.

Джонас погледна китките си — бяха завързани за леглото.

Пръстите му бяха бинтовани и безчувствени.

— Лекарят каза, че ще се оправиш, макар че доста ни изплаши.

— Тя поднесе към устата му чаша вода.

Джонас отпи глътка. Течността успокои пресъхналото му гърло.

— Какво стана? — изхриптя той.

— Явно си решил да поплуваш в залива Аляска. Студът е причинил хипотермия. Организмът ти е престанал да функционира.

— Сърцето ми е спряло?

— В един момент беше мъртъв. Добре че приятелят ти знае как да прави изкуствено дишане. Когато те докара с хеликоптера, дишаше, но вътрешната ти температура и кръвното налягане бяха опасно ниски. После сърцето ти отново спря — на операционната маса. Но тук има добри лекари. Направиха ти сърдечен масаж. От друга страна, студът е предотвратил потенциално увреждане на жизненоважните органи.

— Чакай малко. Казваш, че съм бил... мъртъв? — Джонас затвори очи, опитвайки се да си спомни онова, което бе помислил за сън.

— За минута-две. Освен това беше пострадал от жестоко измръзване. Пръстите на ръцете и краката ти са в мехури. Лекарят малко се притеснява за пръстите на левия крак. Иска да ги наблюдава,

за да се увери, че няма да се развие гангрена. И всички от персонала искат да знаят какво е причинило ужасните рани на левия ти крак.

— Риболовен инцидент — прошепна Джонас. — Откога съм тук?

— От три дни. Приятелите ти са на кораба, някъде в Берингово море. Информираме ги по радиостанцията. Ще накарам оператора на телефонната централа да се свърже с тях, за да им кажем, че си дошъл в съзнание.

Медицинската сестра оправи възглавницата му и излезе.

Джонас затвори очи. Опитваше се да проумее думите ѝ.

„Бил съм умрял...“

Обзе го невероятна тъга. Замисли се за всичко случило се през живота му през последните единайсет години, откакто за пръв път бе избегнал смъртта в Марианската падина. Чувството за вина го бе накарало да стане палеобиолог. Себичността му го бе принудила да изпита необходимост да докаже на света, че действията му на борда на „Сийклиф“ са били правилни. Обсебеността му от мегалодоните бе разрушила и двата му брака. И сега сляпата му омраза го бе довела пред прага на смъртта.

„Господ ми дава втори шанс...“

След няколко часа медицинската сестра се върна и сложи подноса с обяда му на масичката до леглото.

— Дано да си гладен. Между другото, приятелката ти, красивата блондинка...

— Тя не ми е приятелка.

— Все едно. Дойде току-що и иска да те види. Дай кажа ли да почака, докато се нахраниш?

— Не. Кажй ѝ да влезе.

Селесте влезе. Дългите ѝ платиненоруси коси се спускаха по черния пуловер. Тя се наведе, целуна нежно Джонас по бузата и седна до леглото му.

— Ето, преди да съм забравила — каза Селесте, извади от чантата си клетъчен телефон и го сложи на бюрото. — Хари настоя да ти го дам. Исква да му се обадиш, когато си готов да те вземе. Е, видя ли бяла светлина, или се бе отправил в срещуположната посока?

— Спомням си бял блясък, но имаше зъби. Постъпих глупаво, нали?

— Не само това, но и се опита да убиеш акулата ми. През цялото време мислех, че мога да ти имам доверие. Истината е, че на теб не ти пука за мен, а само ме използваш, за да се приближиш до мегалодона и да го убиеш.

— Селесте...

— Не лъжи. Признай.

— Добре, признавам, че приех предложението ти, защото искам да убия акулата. Но не съм те подвел. Казах ти, че обичам жена си. Ти ми се натискаш.

— Привличаш ме. Това престъпление ли е?

— Женен съм...

— Ами ако не беше?

— Какво?!

От тона ѝ по гърба му полазиха ледени тръпки.

— Чу ме. Ако Тери не съществуваше в живота ти? Щеше ли пак да ми откажеш онази нощ?

„Бъди предпазлив, Джонас.“

— Селесте, ти си красива жена, а аз съм задръстен стар учен. Нищо нямаше да излезе. Но ценя приятелството ти. Времето, прекарано с теб, наистина означава много за мен. Имаш право. Действително обвинявам мегалодона за всичко лошо, случило се в живота ми през последните единайсет години.

— Казах ти, че си обсебен.

— Тери и Мак твърдят същото от години, но аз не им обръщам внимание. Може би трябваше да умра, за да осъзная, че гневът и чувството за вина помрачават разсъдък ми. Мисля, че Мак го обобщи най-добре, като ме нарече капитан Ахав. Бях безразсъден и готов да се разделя с живота си, за да убия акулата. — Той затвори очи. — Искам да ти се извиня.

Тя докосна лицето му.

— Всичко е наред.

— Отсега нататък нещата ще бъдат различни. Господ ми даде втори шанс и ще се възползвам от него.

Селесте го погледна изпитателно.

— Какво означава това?

— Край. Точка. В живота на Джонас Тейлър повече няма да има мегалодони. Напускам официално.

Тя се дръпна. Ноздрите ѝ се разшириха от гняв.

— Не ме подвеждай, Джонас Тейлър! Не можеш да напуснеш. Не и след всичко, което се случи. Още не сме заловили акулата ти.

— Моята акула? Доколкото си спомням, беше твоята...

— Знаеш какво имам предвид. Трябва да останеш. Дължиш ми го.

— Остави животното на мира.

— Ти да не си полудял? — Селесте скочи и разсипа портокаловия му сок на пода. — Колко души загинаха, откакто акулата ти избяга от лагуната, Джонас? Не мислиш ли, че сме длъжници на хората и трябва да я намерим и да я хванем, преди да бъдат убити още невинни жертви?

— Селесте, това е акула, за Бога! Намира се в естествената си среда. По принцип не се храни с човешки същества. Само се изправяме на пътя ѝ...

— Грещиш. Ти си виновен, че мегалодоните избягаха от Марианската падина. — Тя заби показалец в гърдите му. — Ти и Танака сте отговорни, че чудовищата излязоха на повърхността.

— Не мога да повярвам на ушите си. Какво стана със съвета ти да не изпитвам вина за случилото се?

— Не трябва да изпитваш вина, стига да постъпваш правилно. А това означава да ми помогнеш да заловя Ейнджъл, преди да е убила още някого.

— Защо аз? Защото бях нещастникът, който случайно срещна чудовищата преди единайсет години? Вече помогнах за залавянето на един мегалодон и убих друг. Бих казал, че съм изпълнил квотата си по отношение на праисторическите акули.

Селесте крачеше нервно напред-назад, като затворена в клетка.

— Имаш задължения към Института и към всички, които умряха, Джонас.

— Какво още трябва да направя? Нали каза, че животът ми твърде дълго е обсебен от акулите? Съжалявам, Селесте, повече няма да изпитвам нито омраза, нито чувство за вина. Всичко това умря на операционната маса заедно с мен преди три дни. Аз съм прероден. А що се отнася до задълженията ми към Института и към теб, опитах се

да те предупредя. Казах ти да упоиш Ейнджъл, докато не затворим портите за постоянно.

Селесте седна на пода и сложи глава на леглото му.

— Моля те, Джонас, трябва да ми помогнеш.

— Там е въпросът, Селесте, че ти всъщност не се нуждаеш от помощта ми. Марън може да се справи с всичко. Лично аз смятам, че Ейнджъл е твърде голяма, за да бъде заловена, пък и е в еструс и това я прави още по-опасна. Ако искаш съвет от мен, продължете да претърсвате Берингово море. Рано или късно акулата ще се появи. Въпрос на време.

— Грещиш. Изгубихме дирите ѝ след инцидента с теб и не сме единствените, които я търсят. Бреговата охрана я издирва с пълна сила, пък и там има хиляди риболовни кораби. Никой не е забелязвал акулата, нито дори следи от мъртъв морски лъв или кит. Дори Марън е озадачен.

— Берингово море е голямо. Предложете награда на местните рибари. Сигурен съм, че някой веднага ще я забележи.

Селесте облегна глава на ръката му.

— И това ли е всичко? Напускаш ей така?

— Да. — Джонас дръпна ръката си. — Ще оздравея и ще възвърна силите си. После ще се върна в Калифорния и ще живея с Тери.

Селесте го погледна изпитателно.

— Добре, Джонас, разбирам как се чувстваш. Преживял си нещо много ужасно и не те обвинявам, че искаш да напуснеш. Но има нещо, което все още можеш да направиш, за да предотвратиш смъртта на невинни хора.

— Какво?

— Съпругата ти още е на борда на „Бентос“, заедно с хора, на които много държа. Те са в опасност в Марианската падина.

— Какво искаш да направя?

— Бъди приятелят, какъвто твърдиш, че си. Сън не ме хваща, откакто ми каза за Дяволското чистилице. Наречи ме невротична, но се тревожа до смърт... Имам ужасяващи предчувствия за онова място.

— Селесте, проломът е дълъг хиляда и петстотин и широк четирийсет мили.

— Аз съм жена, Джонас. Опитай се да не търсиш разум в чувствата ми.

Той въздъхна.

— Добре, Селесте, какво искаш да направя?

— Преди да обърнеш гръб на задълженията си се постарай да ме успокоиш, така, както правя аз. Каж ми координатите на Дяволското чистилице. Може би това не означава нищо за теб, но аз ще мога да спя нощем, ако знам, че „Бентос“ ще избегне този район в Марианската падина. Мисля, че ти повече от всеки друг разбираш това.

Той затвори очи. Колебаеше се дали да й съобщи информацията. Доколкото знаеше, Военноморският флот вече не се интересуваше от Марианската падина. Какво лошо можеше да стане, ако й кажеше координатите и веднъж завинаги се отървеше от нея?

После Джонас си спомни на Мак.

— Съжалявам, Селесте, не мога да издам мястото.

Лицето й стана тъмночервено от гняв.

— Знаеш ли какво, Джонас? Ти и Американският военноморски флот можете да си го начукате в гъза!

Преобърна масата с обяда му и гневно излезе.

Когато Хари Мун влезе в контролното помещение, Майкъл Марън се бе вторачил разсеяно в картата на Берингово море.

— Косатките отнесоха трупа на последния морски лъв — каза Хари. — Какво ще правим сега?

Марън вдигна глава.

— Откъде да знам, по дяволите?

— Ти си експертът. Ти каза, че акулата ще е тук.

— Тя е някъде наоколо, но не се показва. Може би я плашат всичките проклети хеликоптери и катери на Бреговата охрана. Но рано или късно ще се появи.

— Изглеждаш уморен. Защо не поспиш?

— Да, така ще направя. Кога ще се върне Селесте?

— След три часа.

Марън излезе и тръгна по палубата. Докато закопчаваше якето си, за да се предпази от силния вятър, чу, че някой го вика.

— Доктор Марън, насам.

Майкъл погледна към площадката и видя Маккрейдис — опитваше се да натовари някакъв голям кашон в хеликоптера си.

— Моля те, докторе. Няма да ти отнеме повече от минута.

Марън се приближи предпазливо.

— Какво искаш?

— Помогни ми. Гърбът ме боли ужасно.

Марън протегна ръце и вдигна кашона — тежеше по-малко от двайсет килограма.

— Нуждаеш се от помощ да вдигнеш това? Какво ти става? Мислех, че си як.

— Казах ти, че ме боли гърбът. Би ли сложил кашона вътре?

Марън се обърна и хвърли кашона в хеликоптера.

— Ако това е всичко, ще...

Мак го вдигна и го запрати с главата напред в товарното отделение.

Марън се претърколи, после седна и разтърка главата си.

— По дяволите, какво...

Мак го ритна в слънчевия сплит и му изкара въздуха. И преди Марън да дойде на себе си, завърза китките му с найлоново въже, после уви свободния край около гредата на тавана на хеликоптера и го принуди да стане.

— Какво правиш?!

Мак се качи в пилотската кабина и включи мотора.

— Много е просто, докторе. Щом закачаш момчето ми, ще си имаш работа с мен.

Хеликоптерът се издигна над „Уилям Бийб“ и се отправи на север.

— Чакай малко! Къде ме караш?

— Да разгледаш Аляска. Много е красива.

— Престани. Защо го правиш?

Мак не му обърна внимание. Хеликоптерът полетя на изток над Берингово море, а после на север, извисявайки се над заснежените върхове и тучните долини.

Селесте четеше списание и вдигна глава, когато медицинската сестра се приближи до стаята на Джонас.

— Извинете, това за годеника ми ли е? — попита тя и посочи подноса с храната.

— Годеникът ви?

— Да, доктор Тейлър.

— Ами, да.

— Може ли?

Сестрата се усмихна и ѝ даде подноса.

Селесте отвърна на усмивката ѝ, изчака сестрата да се обърне с гръб към нея и извади от джоба си две жълти хапчета.

Джонас гледаше новините.

— Здравей — каза Селесте от вратата.

Той угаси телевизора.

— Мислех, че си се върнала на кораба.

— Почувствах се зле. Нали сме приятели, пък аз ти се разкрещях. Единственото ми желание е да си щастлив.

— Благодаря, Селесте. И аз ти желая същото.

Тя се наведе, целуна го по челото и му даде двете хапчета и чаша сок.

— Медицинската сестра ми каза да ти ги дам. Ще ти помогнат да възвърнеш силите си.

Джонас глътна хапчетата.

— Какво смяташ да правиш?

Селесте придърпа един стол и седна до леглото му.

— „Уилям Бийб“ се е отправил към най-близкото пристанище за ремонт. После ще потеглим...

Джонас се почувства уморен. Селесте говореше монотонно.

— Послушах съвета ти и предложих награда от пет хиляди долара за онзи, който пръв забележи Ейнджъл. Убедена съм, че скоро ще се появи.

Думите ѝ започнаха да отекват в съзнанието му. Очите му се изцъклиха.

— Джонас, какво ти е?

Той разтри слепоочията си.

— Не знам. Много съм уморен... — Джонас затвори очи.

Селесте се наведе към него и прошепна в ухото му.

— Привличам ли те, Джонас?

— Да.

— Имаш ли ми доверие?

— Не.

— Но би искал да ме чукаш, нали?

Съзнанието му сякаш се вцепени.

— Да... но не мога — измънка Джонас, докато натриевият пентотал оказваше въздействието си. — Обичам Тери. Няма да ѝ изневеря.

— Тери е в Марианската падина. Тя ще умре, ако не я предупредим за Дяволското чистилице. Не я оставяй да умре, Джонас.

Той стисна зъби: опитваше да се съсредоточи.

— Не искам Тери да умре.

— Тогава ми кажи координатите. Бързо, Джонас. Дяволското чистилице...

Той почувства, че се унася; думите му сякаш излизаха от чужда уста.

— Северното дефиле... Двайсет и два градуса... четирийсет и пет минути... източна дължина...

Селесте го целуна в устата и изскочи от стаята.

След два часа Мак намали скоростта и закръжи над зелена поляна, изпъстрена с цветя. На североизток се извисяваше заснежена планина, а на юг имаше борова гора.

Хеликоптерът кацна.

— Къде сме, по дяволите? — попита Марън.

— Чувал ли си за град Бетел?

— Не.

— И аз не съм, но според картата трябва да е някъде на юг оттук, може би на петдесет-шейсет километра. — Мак отвори вратата на товарното отделение и хвърли кашона навън.

— Какво правиш?

— Реших, че ще искаш личните си вещи. Позволих си да взема нещата ти от каютата. Не си прави труда да ми благодариш.

Удоволствието е мое.

— Няма да ме оставиш тук, нали?

— Защо не? Много е красиво, макар че може би ще трябва да си отваряш очите на четири за мечки.

— Ама тук ще умра!

Мак развърза найлоновото въже и повлече Марън навън.

Ученият падна на колене на полузамръзналата кална земя.

— Чакай, Маккрейдис. Добре, признавам. Аз извадих ударника на оръжието на Тейлър. Но се кълна, че не съм прерязал въжетото.

— Тогава кой беше?

— Не знам...

Мак се върна до хеликоптера и затвори вратата на товарното отделение.

— Чакай, Маккрейдис, не тръгвай! Ако не ми вярваш, питай Селесте. Аз я чуках, когато акулата нападна Тейлър.

— Значи имаш мотив. Селесте сваля Джонас. Ти си ревнувал и си се опитал да го убиеш.

— Не. Искам да кажа, да. Ревнувах, но не съм срязал въжетото.

Мак се вторачи изпитателно в лицето му и извади ловджийския си нож.

Марън изтръпна.

Мак го сграбчи за китките и срязва найлоновото въже, после бръкна в пилотската кабина, извади раница и му я хвърли.

— Вътре има карта, кибрит и някои запаси. И ако пътищата ни отново се кръстосат, ще те убия.

После се качи в пилотската кабина.

Марън се втурна към вратата и установи, че е заключена.

— Маккрейдис, не ме оставяй тук!

Мак се обърна и се усмихна.

— Приятна разходка.

Отчаян, Марън се вкопчи в шейната. Хеликоптерът излетя, той се пусна и падна на земята.

Хеликоптерът изчезна над боровата гора. Появя студен северен вятър и по гърба на Марън полазиха ледени тръпки.

Той се огледа, най-после осъзнал сериозността на положението си.

— Да те вземат дяволите, Маккрейдис! — изкрещя той и хукна след хеликоптера. Гласът му отекна в далечината.

Спъна се в един пън, изправи се и започна да го рита, като ругаеше и викаше.

След няколко минути кракът го заболя и той спря. После отвори раницата, извади картата и я разгърна.

— Копеле!

Картата беше на Кливланд.

Джонас отвори очи. Селесте я нямаше. В стаята беше тъмно. За пръв път, откакто се помнеше, той се чувстваше спокоен. Представи си какво ще каже на Тери. Щеше дай предложи да се преместят, да продадат къщата и да започнат отново, където тя пожелае. Той щеше да си намери работа с обикновено работно време и да е вкъщи през почивните дни, за да са заедно.

Изведнъж болничната стая се разтреса. Прозорецът изтрака в рамката си. Джонас седна в леглото. Водата от чашата се разля в подноса.

След няколко секунди вибрациите спряха.

Медицинската сестра влезе и се усмихна.

— Добре ли си?

— Земетресение ли имаше?

— Лек трус. Земята тук непрекъснато се тресе. Трябваше да видиш последния път, когато изригна Макушин. Всичко се покри с пепел.

— Не знаех, че на острова има вулкан.

— На всички Алеутски острови има вулкани. В края на краищата ние сме част от Тихоокеанския пръстен.

Джонас се вцепени. През съзнанието му мина ужасяваща мисъл.

— Какво ти става?

— Почакай, моля те! Трябва ми компютър.

— Синът ми има лаптоп.

— Може ли да го използвам? Моля те, много е важно. Въпрос на живот и смърт!

КАПАН ЗА МИШКИ

Марианската падина

Бенедикт Сингър подпря ръце на овалната светлинна маса. Изумруденозелените му очи изглеждаха животински на флуоресцентния ѝ блясък. Вляво беше Владислав Прокович, новоназначеният капитан на „Бентос“, а вдясно — доктор Лиу Куан, професор по физика на плазмата. Тримата стояха пред огромната компютризирана батиметрична карта на Марианската падина и Марианските острови.

Веригата вулканични острови минаваше от север на юг. Преди милиони години островите се бяха издигнали от океанското дъно, изтласкани нагоре от потъването на Тихоокеанския тектоничен пласт под Филипинския пласт. На изток от островите се намираше най-дълбоката падина в света. През змиевидния пролом минаваше издигащ се шелф, който разделяше бездната на северна и южна половина с пространство от трийсет мили.

Синята точка в южния район означаваше настоящото положение на „Бентос“. Бенедикт изписа X с червен маркер върху една област в северната част на Марианската падина.

— Според Селесте Джонас Тейлър е посочил този район в северната част на Падината. Владислав, кога ще пристигнем, ако се движим с максимална скорост?

Владислав Прокович докосна превръзката на лявото си око — вечен спомен от войната в Афганистан.

— За трийсет часа ще стигнем до стената на каньона. После „Бентос“ трябва да се издигне на тринайсет хиляди фута, за да излезе от пролома, да пътува още двайсет и осем мили на север покрай тази част на океанското дъно и накрая да се спусне в северния район на бездната. И оттам има двайсет часа до Дяволското чистилице... Общо около седемдесет и два часа, може и по-малко. Зависи от теченията.

— Ще е хубаво, ако „Голиат“ започне да прави анализи на хроматографията^[1] на газовете в Дяволското чистилице, преди да

пристигнем — обади се Куан.

Прокович поклати глава.

— *Нет*. Не е разумно да позволяваме на „Голиат“ да се отдалечава много напред, докато съществата продължават да ни атакуват.

— Защо? — попита Куан. — Корпусът на „Бентос“ е непробиваем.

— Вярно е, но резервоарите за гориво и баласт под кораба са много уязвими, както и „Епиметей“ — отговори Прокович. — Спестените часове не си заслужават риска.

— Съществата ще ни оставят, когато започнем да се издигаме — каза Бенедикт. — Наредете на „Голиат“ да продължи да ни следва, докато настъпи този момент.

— А жената? — попита Прокович. — Сега, когато Сергей е мъртъв, разумно ли е да ѝ позволяваме пълен достъп до кораба?

— Онова, което наричаш „пълен достъп“, е илюзия — поправи го Бенедикт. — Очите ми я следят навсякъде.

— Тогава защо ѝ позволи да убие Сергей?

— Просто оставих ситуацията да следва естествения си ход. Жената беше хитра, а Сергей — нехаен. Алкохолът го съсипа отдавна. Той заслужаваше да умре.

— Можеше да сложим пазач...

Бенедикт погали морковеночервената къса коса на по-младия мъж.

— Не се тревожи, Влад. Жената е мой обект, отчаяна мишка, хваната в лабиринт, откъдето няма бягство. Като изследовател на човешката душа, аз я наблюдавам, без тя да знае, и изучавам реакциите ѝ към стреса.

— Тя знае твърде много — настоя Куан.

— На кого може да каже? — възрази Бенедикт. — Докато е жива, остава възможността да я използваме като заложник, ако възникне неочаквана ситуация. След като завършим мисията си, малката ми мишка ще бъде подложена на дисекция и изхвърлена по подходящ начин. А дотогава позволете ѝ да обикаля в клетката.

3:20 ч.

Тери спря. Сърцето ѝ биеше като обезумяло, докато слушаше приглушените гласове, разнасящи се от стаята с ядрения реактор на палуба Б. Тя отвори херметизирания люк и слезе на палуба Ж.

Влезе в безлюдния коридор. Сърцето ѝ пулсираше в гърлото. Бързо се приближи до вратата, където ѝ бяха казали, че се намира складът, извади пропуска на Сергей и прокара магнитната лента през процепа.

Вратата изщрака и се отвори.

Тери влезе в малък, оскъдно осветен коридор и тръгна по тясната платформа, водеща до врата вдясно. Ослуша се, отвори я и видя празна съблекалня. До три от стените имаше сепарета. На куките бяха окачени същите защитни облекла, които бе открила на борда на „Голиат“.

Мина покрай банята и душовете и се приближи до стоманената врата, на която имаше предупреждение на английски, руски, корейски и арабски.

ЛАБОРАТОРИЯ ЗА ЯДРЕН СИНТЕЗ. ВЪЗДУШНИЯТ ДУШ ЗАДЪЛЖИТЕЛЕН.

Тя влезе, без да обръща внимание на надписа, и затвори очи, защото в лицето я блъсна силна въздушна струя. Повеят стихна и тя прекрачи прага и се озова в малко фоайе. От двете страни имаше пейки, а в дъното — врата с прозорец. Тери притисна лице до тъмното стъкло и надникна.

Беше нещо като лаборатория, каквато не бе виждала. В средата на помещението се извисяваше нещо, което приличаше на двуметров стъклен куб. Около апарата бяха наредени множество компютри и вакуумни помпи. На тавана над куба бе монтирано устройство, наподобяващо мощен лазер.

Тери не видя никого вътре и отвори вратата. Отново я блъсна силно въздушно течение. Тя тръгна покрай компютрите и забележа редици алуминиеви маси, отрупани с купчини черни камъни с формата на картофи. Взе един и го разгледа.

— Манган — прошепна тя.

— Правилно.

Тери рязко се обърна и се стресна, като видя Бенедикт Сингър. Заловена на местопрестъплението, тя застана предизвикателно пред него, очаквайки да получи наказание за лошото си държане.

— Разходките ти рано сутрин се превърнаха в навик — каза той. — За в бъдеще ще ти бъда благодарен, ако спазваш хигиенните правила, преди да нахлуеш без разрешение в една от охраняемите ни лаборатории — благоволение, което ти оказах, когато влезе в Токамак на борда на „Голиат“.

Тери се ядоса.

— Какво ще направиш, Бенедикт? Ще ме убиеш ли? — попита тя и помисли: „Това беше глупаво...“.

— Да те убия? Защото си влязла в забранена територия? Не мислиш ли, че е твърде строго? Но от друга страна, ти уби Сергей, нали?

— Той ме изнасилваше!

— Опитът за изнасилване оправдава убийство?

— Сергей щеше да ме убие, както направи с капитан Хоп.

— *Sancta simplicitas*, свещена простота, мила моя. — Бенедикт започна да обикаля около нея като лешояд. — Но това не е важно. Ужасната ти постъпка още остава тайна.

— Какво искаш от мен?

— Какво искам ли? — повтори Бенедикт, сякаш обмисляше въпроса. — Откровено казано, не съм сигурен. Предполагам, че още преценявам стойността ти. Физическата ти смелост в хангара ме смая, да не говоря за дръзката ти постъпка на борда на „Голиат“. Искаш ли да проверим интелигентността ти? Кажи ми, защо се интересувам от Марианската падина?

Тери се вторачи в очите му. Нямаше да се уплаши.

— Марианската падина попада в границите на законите на уникалната икономическа зона. Ти използваш монтирането на роботите БПДИ за прикритие, докато незаконно изравяш богати на манган камъни от бездната.

Очите на Бенедикт блеснаха от одобрение.

— Много добре. Но защо харча толкова много пари само за да изкопая купчина полиметални камъни?

— Очевидно целта ти не е манганът, нито никелът или кобалтът. В тези камъни трябва да има нещо, свързано с ядрения синтез.

— Браво. Ела с мен. — Бенедикт я прегърна с дясната си ръка и я поведе към овалното помещение. — Каж ми, чувала ли си за хелий-три?

— Само че е изключително рядък.

— Рядък е меко казано. Повечето учени смятат, че на Земята има от този изотоп само толкова, колкото да се напълнят няколко чаши. Но на луната го има в изобилие. Разбира се, копаенето там би излязло страшно скъпо.

— Защо е толкова важен хелий-три?

Бенедикт се усмихна.

— Защото е ключът за тайната на енергията на ядрения синтез — най-голямото технологично предизвикателство на всички времена. Макар че човечеството измина дълъг път, откакто Айнщайн стигна до извода, че масата произвежда енергия, главното ни предизвикателство е да съхраним горещата плазма при температура сто милиона градуса, необходима за осъществяването на ядрения синтез.

— И ти си решил проблема?

Бенедикт се облегна на една от алуминиевите маси.

— Не аз, а двама гениални физици, професорите Дик Престис и Майкъл Шафър. Последният ми беше колега.

— Престис и Шафър. Имената ми звучат познато.

— Би трябвало. Това са двамата мъже, които загинаха на борда на „Сийклиф“, подводницата на Военноморския флот, управлявана от съпруга ти преди единайсет години в Марианската падина. За мое щастие, те отнесоха в гроба си тайната на ядрения синтез.

— Джонас знае ли за това?

— Не, за бога. Дори Флотът не съзнаваше какво правят тези физици.

— Джонас ми каза, че измерват теченията в бездната, за да заровят използвани плутониеви пръчки.

Бенедикт се ухили.

— Хитра история за прикритие, но далеч от истината. Години преди това Престис и Шафър направиха изумително откритие, докато анализираха богати на манган камъни, извадени от океанското дъно преди повече от сто години от „Челинджър“.

Бенедикт натисна копче на командния пулт до машината с форма на куб и едната страна се отвори. Той взе богат на манган камък и го

сложи на подноса в уреда.

От тавана се показва лазер.

— Сложи си ги — каза Бенедикт и даде на Тери защитни очила.

После затвори стъклената кутия, върна се до компютърния команден пулт и активира лазера.

В камерата блесна ярък лъч, който се виждаше през тъмното стъкло. Камъкът започна да се нагрява. Помпата вътре изсмука газовете.

— Макар да не разбираме напълно как мангановите камъни осъществяват процеса на обогатяване, знаем, че от някои хидротермални дупки в Тихия океан излизат праисторически газове. Един от тях е хелий-три, който се изхвърля от недрата на земята, откакто е образувана планетата ни. При изпомпването на мангана, минералите и свръхнагрятата вода се образуват камъни, в които често се натрупват инертни газове.

На компютърния монитор започна да се появява информация, изброяваща металите и химичните съединения в камъка.

— Престис и Шафър са използвали процес, подобен на този, който виждаш, върху мангановите камъни, извадени от „Челинджър“ през седемдесетте години на XIX век. Откритието им ги втрещило. В камъка имало уникална смесица от хелий-три и деутерий. Физиците скоро откриват, че това гориво е съвместимо с дълготрайна реакция на ядрен синтез. — Бенедикт изключи лазера. — Всички камъни, които събрахме миналия месец, са безполезни. За съжаление, камъните на „Челинджър“ са били извадени от определено място, известно само на Престис и Шафър, отдалечен район в Марианската падина, който шеговито нарекли Дяволското чистилице. За тайната си мисия „Сийклиф“ е била снабдена с дълго всмукателно устройство за събиране на камъни от океанското дъно. Предполагам, че вибрациите на вакуумната помпа са привлекли мегалодона към подводницата.

— Мили Боже...

Бенедикт изключи компютъра.

— Престис успял да събере пет-шест богати на манган камъка преди съществуването да се появи и да атакува. Флотата конфискувала камъните, но нямала представа за стойността им. Години след смъртта на двамата учени аз най-после успях да се сдобия с няколко от тези уникални камъни, анализирах ги в лабораторията си и открих тайните

им. — Бенедикт взе друг камък. — Издирването на Дяволското чистилице в огромната Марианска падина е все едно да търсиш игла в копа сено. За съжаление, координатите бяха известни само на неколцина офицери от Флота и разбира се, на навигатора на „Сийклиф“.

— Джонас? Не ми е казал.

— Но вече ги е съобщил на протежето ми. — Бенедикт се усмихна победоносно. — Не се изненадвай. Селесте може да бъде много убедителна.

— Не ти вярвам.

— Повярвай. В момента пътуваме към Дяволското чистилице.

Тери поклати глава.

— Не разбирам. Защо е цялата тази тайнственост?

— Ти вече отговори на този въпрос. Законите на уникалната икономическа зона не позволяват на други нации да взимат камъни. Забраненият плод е най-сладкият, *n'est-ce-pas*^[2]?

— И кой печели от всичко това? За кого всъщност работиш?

— Бенедикт Сингър не работи за никого. Партньорите ми са малка коалиция от арабски инвеститори, които щедро осигуриха на „Гео-Тек Индъстрис“ човешките ресурси и финансовите средства, за да извършим операция от такъв мащаб.

— Инвеститори? Искаш да кажеш терористи, нали? — Тери мигновено съжали за думите си.

Бенедикт се втренчи в нея.

— Виждам, че отново съм те подценил. Няма значение. Окачествяването на някого като терорист или като борец за свобода зависи повече от политиката, отколкото от действията му. По-малко насилие ли са упражнявали британските колониалисти през XVIII век? Арабските съдружници ми позволяват да монополизирам новия източник на власт така, както западняците никога не биха го направили. По природа съм изследовател. Желая достъп до нови хоризонти. И като такъв, нямам интерес да видя ресурсите си ограничени от закони и правила. — Той я хвана за ръката и я изведе от лабораторията. — До четирийсет и осем часа „Бентос“ ще пристигне в Дяволското чистилице. С комбинираните действия на „Прометей“ и „Епиметей“ бързо ще съберем камъните от океанското дъно. Благодарение на института „Танака“ „Бентос“ ще изплува от бездната,

без Съединените щати или Япония да разберат каква е била истинската ни цел.

На Тери ѝ призля. Ръцете ѝ се разтрепериха.

— А какво ще правиш с мен?

— Още не съм решил. Привързах се към теб, като част от проекта. — Бенедикт се усмихна. — Каж ми, мила моя, намираш ли ме поне малко привлекателен?

[1] Метод на химически анализ за отделяне и определяне на различните оцветителни вещества. — Б.пр. ↑

[2] Нали (фр.). — Б.пр. ↑

ОГНЕНИЯТ ПРЪСТЕН

Берингово море

Хеликоптерът кацна на площадката за приземяване на болницата. Джонас махна на медицинската сестра, отвори вратата и се качи.

— Изглеждаш много добре за мъртвец — отбеляза Мак.

Джонас стисна ръката му.

— Мак, аз...

— Остави това. Ще го добавя към сметката ти, която, между другото набъбва. Но да говорим сериозно. Радвам се, че най-после се вразуми. Бях решил да се прекръстя на Исмаил^[1].

Джонас закопча предпазния колан. Хеликоптерът вече излиташе.

— На какво разстояние сме от „Уилям Бийб“?

— На няколко минути. Снощи спряхме в Дъч Харбър. Между другото Селесте напусна кораба рано тази сутрин.

— Къде е отишла?

— Взе я хеликоптер на „Гео-Тек Индъстрис“. Капитан Морган каза, че взела багажа си.

— В това няма логика — каза Джонас и забеляза „Уилям Бийб“ в далечината. — Защо ще заминава, след като лагуната е ремонтирана и са хвърлени толкова много пари за залавянето на Ейнджъл?

— Не знам. Може би защото те е лъгала, докато се е чукала с Марън.

— Селесте и Марън? Кой ти каза?

— Марън, преди да го пусна да се разходи в Аляска. Призна, че извадил ударника на гранатомета. Но се кълнеше, че няма нищо общо с прерязването на въжето на „Зодиак“.

— Повярва ли му?

— Да. И това означава, че на борда има и друг, който не те харесва. Някакви предположения?

— Не. — Джонас разтърка очи; опитваше се да осмисли новините. — Не разбирам. Защо Селесте ме ухахва толкова усилено,

щом спи с Марън?

— Де да знам! Прав им път и на двамата.

Отидоха при капитана и Хари Мун в контролното помещение.

— Тейлър, радвам се, че си жив и здрав — каза капитанът. —
Защо променяме курса?

— Искам да ни закараш до Марианската падина колкото е възможно по-бързо.

— Съжалявам. Заповедите ми са да довърша ремонта на кораба и да се върна в Берингово море, за да заловим акулата.

— Доктор Марън нямаше да се съгласи, ако беше тук — каза Хари и погледна Мак с подозрение.

Джонас прерови картите и извади батиметричната карта на Тихия океан.

— Хари, чувал си за Огнения пръстен, нали?

— Не съм.

— Сериозно? Не вярвам. Все едно... — Джонас разгърна картата и начерта линия от крайбрежието на Южна и Централна Америка до Канада, Аляска и Алеутските острови и после през Тихия океан и надолу на юг до бреговете на Япония и Индонезия. — Това е Огнения пръстен, сеизмичен район, разположен около Тихоокеанския пръстен, където има над четиристотин активни вулкана. Дълбоко в земята има четиринайсет тектонични пласта, които се носят като гигантски салове. Динамичните сблъсъци по краищата им предизвикват земетресения и силни вулканични изригвания. Най-мощните стават в този сеизмичен пръстен.

— Какво общо има това с мегалодона? — попита Хари.

— По време на последния ледников период температурата е спаднала и повечето мегалодони са измрели. Оцелелите са се заселили в необятния изолиран слой от топла вода, постоянно загряван от хидротермалните дупки на дъното на Марианската падина. Но Падината също е част от Огнения пръстен, създадена от потъването на Тихоокеанския пласт, който се е вметил под Филипинския пласт.

— Какво искаш да кажеш?

— Акулите имат сетивни системи, които използват магнитното поле на Земята и сеизмичните вибрации, за да се ориентират на далечни разстояния. Когато преди четири години избяга от Марианската падина, майката на Ейнджъл инстинктивно се отправи на изток, първо следвайки Хавайската островна верига, а сетне пое на север, по крайбрежието на Централна Америка, докато не стигна до каньона на Монтерей. Всички тези места са част от Огнения пръстен, както и маршрутът, който Ейнджъл следва, откакто избяга от лагуната.

— Мислех, че следва миграционния път на китовете — каза Хари.

— И аз смятах така. Но сега съм убеден, че акулата подминава Берингово море. Мисля, че продължава на югозапад, следвайки слабите сеизмични вибрации, излъчвани се от Алеутската падина. — Джонас посочи крайбрежието на Аляска. — Ако продължи да следва Алеутската падина, Ейнджъл ще прекоси северната част на Тихия океан и ще отиде в Камчатската и Курилските падини. Тези проломи продължават на югозапад край Курилските острови и после се превръщат в Японската падина. И отново, всички са част от Огнения пръстен. Японската падина прелива в Марианската падина — домът на мегалодона от един милион години.

— Тоест акулата се движи по нещо като подводна магистрала, така ли? — попита Мак.

— Не знам, Тейлър — рече капитанът. — Чудовището може и да следва маршрута на лятната миграция на китовете.

Джонас вдигна глава и го погледна.

— Мегалодонът не следва китовете. Акулата е в изострена фаза на еструс. Ейнджъл използва Огнения пръстен, за да си проправи път до Марианската падина, където да бъде оплодена.

— Тейлър...

— Капитане, моля те. Съпругата ми е в Марианската падина. Трябва да я измъкна оттам, преди да е станало късно.

Западната част на Тихия океан

Двайсет и една мили югозападно от полуостров Камчатка

Капитанът на осемдесетметровия научноизследователски плавателен съд „Кашалот“ обърна кораба срещу вятъра и екипажът сви

платната. Луната се показва от облаците и освети палубата.

Инженер Янис Хенкел нагласи слушалките на главата си и се заслуша, като си напомняше да не гледа в камерата на „Дискавъри“, насочена към нея.

После се обърна към съпруга си.

— Брус, според последните ми изчисления Лудия Макс в момента спи във водата на двеста и четирийсет метра под кораба ни. Ако спазва схемата, ще почива най-малко още три часа и после ще продължи да плува на север.

— Стоп — каза Нортън Бандър, режисьорът от „Дискавъри“. — Много добре, Янис. Кашалотът наистина ли спи?

— Нали това казах.

— Страхотно. Да се възползваме от тази възможност и да заснемем повторно сцените, за които говорихме. Брус, готов ли си?

Биологът Брус Хенкел, съпругът на Янис, закачи микрофона на ризата си и оправи яката си.

— Готов съм.

— Добре — рече Нортън. — Не се притеснявай за камерата и чети записките си. Джош, готов ли си?

— Нивото на звука е отлично — извика операторът. — Започвай.

Брус се прокашля.

— Мъжкият кашалот достига дължина осемнайсет метра и тегло четирийсет и пет тона и несъмнено е най-големият хищник на планетата. В началото на XIX век рибарите са ловели тези левиатани заради огромното им количество мас. За разлика от беззъбите китове, агресивният кашалот често оказва съпротива и действията му несъмнено са вдъхновили Херман Мелвил да напише „Моби Дик“.

— Чудесно. Много по-добре от последния път — каза Нортън. — Премини на следващия откъс.

— Мъжкият кашалот е по-голям и агресивен от женската и обикновено пътува сам и се гмурка надълбоко. Това го прави трудно уловим в открития океан. За да научи повече за тези хищници, „Кашалот“ ще продължи да плава с платна, вдигайки колкото е възможно по-малко шум, докато следим съществата с подводни микрофони, монтирани на кила на кораба ни. Също като братовчед си делфина, кашалотът използва звуковите пулсации, наречени ехолокация — уникална сетивна система, за да вижда околната среда.

През последните четири дни експедицията ни проследява огромен кашалот, когото кръстихме Лудия Макс. Като слуша звуците му под водата, Янис може да определи местоположението му в радиус от пет мили.

— Стоп. Е, днес свършихме много работа. Ние с Джош ще си легнем. Събудете ни, ако се случи нещо интересно.

Двамата тръгнаха към помещенията за гости, а Янис въздъхна:

— Явно това означава, че е моят ред да будувам цяла нощ и да слушам хъркането на Макс.

— Ти си дежурна. — Брус я целуна по врата и си легна.

Женската акула плуваше безшумно на юг по течението Анадир и после на югозапад по азиатското крайбрежие, като мина покрай Курилските острови на сто и осемдесет метра под водата. Дълбоко под нея се намираше Курилската падина. Най-дълбокото място, падината Витяз, се спускаше на десет километра.

Използвайки Алеутската падина за ориентир, белият хищник бе прекосил северната част на Тихия океан, следвайки Камчатската падина на югозапад. Движейки се край нос Лопатка, мегалодонът изведнъж се озова на пътя на хиляди китове, които мигрираха към летните си територии за хранене в Охотско море.

Внезапната поява на мегалодона предизвика паника сред уплашените стада. Китовете бързо се насочиха по друг път, но не й преди акулата да убие и да изяде един женски кит и малкото й.

Докато плуваше източно от остров Хокайдо, мегалодонът усети нови вибрации — слабия сърдечен ритъм на същество, което акулата светкавично разпозна като друг хищник. Праисторическите инстинкти от седемдесет милиона години надделяха. Мегалодонът трябваше да се справи със съперника си.

Ядосана, Ейнджъл увеличи скоростта.

Мъжкият кашалот стоеше отвесно и неподвижно на двеста и четирийсет метра дълбочина в тъмния океан. Макар да почиваше, кашалотът всъщност никога не спеше и част от мозъка му постоянно беше нащрек.

Кашалотът усети, че нещо се приближава от далечината, отвори очи, плесна няколко пъти с огромната си опашка и се обърна по корем.

Разтърси грамадната си глава, събуди се и използвайки подобните си на сонар цъкащи звуци, бързо определи положението на атакуващия мегалодон. После започна да обикаля, предизвикателно поклащайки глава, и да чака появата на съперника.

Янис Хенкел затвори дневника си и пийна глътка кафе. Бе изстинало. Тя отиде да го стопли в микровълновата фурна. Изведнъж от хидрофона се разнесоха цъкащи звуци.

— Брус, събуди се! Макс се раздвижи.

Биологът се обърна на другата страна в леглото и измърмори:

— Кажи му пак да заспива.

Янис съсредоточено се заслуша в слушалките.

— Странно. Макс не продължава по маршрута си, а само обикаля на шейсет метра под нас.

— Тогава знае, че сме тук.

— Не разбирам как. Мисля, че може да станем свидетели на недокументирано поведение на кашалот.

Брус стана.

— Добре. Ще събудя момчетата от „Дискавъри“.

Кашалотът изчака, докато мегалодонът се приближи на неколкостотин метра и после наруши отбранителната си схема. Ожесточено размаха опашка и атакува бялата акула, като се опитваше да я блъсне с огромната си глава.

Мегалодонът усети опасността, рязко зави и се отдалечи. Кашалотът понечи да го преследва, но не можа да настигне по-бързия противник и отново зае отбранителна поза.

Макар и по-бърза от кашалота, бялата акула не можеше да го атакува, без да рискува удар по главата или съкрушителна атака от мощната му опашка.

Двата грамадни хищника продължиха да обикалят и да се преценяват. От време на време кашалотът се нахвърляше върху бялата акула и тя се стрелваше встрани, но отново се връщаше.

— Какво става? — извика Нортън и се хвана за мачтата, когато вълните започнаха да клатят кораба.

— При Макс има още някой — изкрещя Янис.

— Друг кашалот?

— Не. Регистрирахме само един вид цъкащи звуци. Каквото и да е, ядосало е Макс.

— Трябва да стоим настрана, в случай че се сбият — рече Брус и засили оборотите на мотора.

Макар и по размери колкото мегалодона, кашалотът имаше един недостатък — тъй като беше бозайник, се нуждаеше от въздух.

Акулата атакува отдолу.

Изстреля се нагоре и ухапа гръдната перка на кашалота. Лудия Макс се съпротивляваше ожесточено, но остриите зъби не го пускаха.

Екипажът на „Кашалот“ видя как огромната глава на Лудия Макс изскочи на повърхността. А после се появи друго същество — снежнобяло, което се мятеше до него. Преди да успеят да реагират, членовете на екипажа се озоваха в центъра на бойното поле между титаните.

Кашалотът разтърси глава и изпрати двуметрови вълни срещу малкия кораб. Брус сграбчи съпругата си с едната си ръка, а с другата стисна щурвала. В същия миг опашката на кашалота плесна във водата само на няколко метра от носа.

Кашалотът се обърна на една страна и започна ожесточено да се бори, за да се отърве от нападателя си — размахваше опашката си срещу акулата, която късаше плътта му.

Гръдната перка на кашалота не затрудни зъбите на акулата — те бързо пробиха дебелия мускулест израстък до костта. Мегалодонът разтърси свирепо глава и откъсна перката от тялото.

Ранен сериозно, кашалотът обърна огромната си глава към акулата. Продълговатите му тесни челюсти се отваряха и затваряха в напразни опити да отхапе муцуната на мегалодона.

Върху екипажа на „Кашалот“ се посипа кръв и пяна. Янис се вкопчи в съпруга си, защото корабът се наклони. Носът се вдигна

застрашително и тя зърна страховитите зъби на бялата акула, които захапаха долната челюст на Макс и я строшиха със смразяващ кръвта трясък.

Четирийсет и дватонният кашалот издигна в агония туловището си над повърхността и плесна с опашка. Остатъците от обезобразената му челюст висяха.

Тъмни вълни заляха „Кашалот“ и оставиха на палубата хлъзгав слой китова мас и кръв. Брус увеличи скоростта, за да отдалечи кораба от агонизиращия кашалот, който се мяташе на повърхността и упорито отказваше да умре.

А после се обърна по гръб в очакване на смъртта. Бялата гръбна перка се стрелна край носа на кораба и изчезна. Брус угаси моторите, ужасен, че шумът може да привлече съществото. След няколко минути Лудия Макс се повдигна в последен предсмъртен гърч, а мегалодонът поднови атаката си отдолу и впи зъби в гръба му. Опашката с формата на полумесец пляскаше по повърхността, разпръсквайки пяна във всички посоки.

Всички на кораба се бяха свили един до друг, потресени от бруталността на атаката и от уязвимостта си. Само Нортън погледна оператора, за да се увери, че снима.

През следващите двайсет минути мегалодонът продължи да напада кървящата маса плът, останала от Лудия Макс. Течението постепенно отнесе „Кашалот“ далеч от мястото на кръвопролитие. Брус и екипажът му вдигнаха едно от платната и се отдалечиха от кошмарното чудовище.

Докато корабът плаваше, Янис забеляза, че от сумрака се появиха пет-шест оловносиви гръбни перки.

Вместо да се приближат към касапницата, белите акули обикаляха и търпеливо чакаха по-голямата си братовчедка да се нахрани.

[1] Харпунджия на кораба на капитан Ахав в „Моби Дик“ от Херман Мелвил и разказвачът. — Б.пр. ↑

ЧАСОВЕ НА ОТЧАЯНИЕ

Марианската падина

Тери се качи по стълбата на отвесната шахта и влезе в помещението за наблюдение. Бенедикт беше зад бара и си наливаше питие. Капитан Прокович ѝ хвърли поглед, от който тя изпита желание да се върне долу.

— Ах, ето те — каза Бенедикт. — Идваш точно навреме. „Бентос“ ще започне да се спуска по стената на каньона. Нещо за пиене?

— Нищо.

— Нищо? Глупости. — Бенедикт ѝ наля водка, приближи се до нея и сложи чашата в ръката ѝ.

— *A votre sante*, за твое здраве. — Бенедикт изпи питието си, после каза нещо на руски на капитан Прокович.

Тери остави чашата си на бара. Едноокият мъж слезе в мостика и затвори люка.

Бенедикт се приближи до командния пулт, угаси осветлението вътре и активира купола.

Барьерата от титан се вдигна. Червената светлина на фаровете озари скалистата стена на каньона, обградена от непрогледния мрак в Падината.

„Бентос“ бавно се спусна.

Тери сподави писъка си, когато два огромни кронозавъра минаха покрай илюминатора. След няколко секунди корабът се разтресе.

— Те стават все по-агресивни — прошепна Тери.

— Не искат да си тръгваме. Неизвестно защо ни виждат като източник на храна. — Бенедикт взе чашата ѝ от бара, даде ѝ я и я поведе към прозореца. — Гледай. Докато се приближаваме до хидротермалното течение от сажди, изолиращо слоя на дъното, направо ще обезумеят.

Тери нервно гледаше дванайсетметровия кронозавър, който бавно маневрираше между стените на каньона и прозрачната

пластмаса.

— Бенедикт, това нещо ще атакува...

Сякаш в отговор на думите ѝ съществото се отправи към тях.

— Ето... Бенедикт, какво чакаш? Затвори купола!

Той остана неподвижен.

Главата на чудовището стана огромна. Очите му се превърнаха в огнени кръгове на червената светлина. Същето на Тери биеше като обезумяло. Тя се обърна и понечи да избяга...

Бенедикт натисна копче на малкото дистанционно управление в ръката си. От „Бентос“ мигновено блеснаха бели светлини, които озариха бездната.

Атакуващият кронозавър рязко се завъртя. Горната част на торса му се разтресе, сякаш поразена от електрически заряд с мощност десет хиляди волта. Съществото едва не се блъсна в стената на каньона, после изчезна в мастиленочерния пролом.

Бенедикт се изсмя.

Тери пресуши чашата си. Завий се свят и тя се отпусна на кадифеното кресло.

— Обичаш да ме дразниш, нали?

— Това е ученият в мен — победоносно се усмихна Бенедикт. —
Още едно питие?

— Не.

Водата се развълнува — „Бентос“ се издигаше в слоя от сяра и минерали, надвиснал над Марианската падина като одеяло от мръсен въздух. Чу се тракане, сякаш в прозрачната пластмаса се удариха камъчета.

А после „Бентос“ започна да се спуска в праисторическия каньон.

— Кронозаврите няма ли да ни проследят?

— Не. Те не могат да напуснат хидротермалния слой — отговори Бенедикт. — Отворите са жизнеподдържащата система на бездната. Без тях ще загине цялата хранителна верига.

Бенедикт дълго гледа Тери, после слезе в мостика, като я остави сама с мислите ѝ.

„Той няма да ме пусне жива отгук. От мен зависи дали ще се спася. Трябва да намеря оръжие и да го убия, преди да ме е убил той...“

Измина час на зловещо мълчание.

„Бентос“ величествено се издигна над върха на каньона и над малкото плато, разделящо северната от южната половина на Марианската падина. Фаровете му осветяваха бездната и сивото, лишено от живот дъно, покрито със седимент.

Тери се вторачи в пустинния океански пейзаж — истинска долина на смъртта под вълните. Представи си как безжизненото ѝ тяло се носи по дъното и десетки бели раци разкъсват и поглъщат плътта ѝ.

Започна да се задушава. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя прегърна възглавницата на канапето, сви се на кълбо, затвори очи и започна да се клати.

След няколко минути се успокои, отвори очи и се вторачи в тавана.

И забеляза обектива на камерата с дистанционно управление, която я следеше.

Тихия океан

*Шестстотин двайсет и пет мили североизточно
от Дяволското чистилице*

Джонас и Мак стояха на кърмата на „Уилям Бийб“. Повредената палуба бе закована с дъски — временна дървена бариера, служеща за перила. Хладният нощен вятър свистеше в гърба им. Те гледаха разпенената диря на кораба.

— Кога ще влезе мегалодонът в Марианската падина? — попита Мак, докато напояваше с безцветна течност кърпата в ръката си.

— В съобщението се казва, че Ейнджъл е нападнала кашалота по крайбрежието на Япония. Със скоростта, с която се движи, най-много след два часа.

— Ще излетим на зазоряване. — Мак погледна часовника си. — Готов ли си?

Джонас се вгледа в тъмната повърхност на океана. Спомняше си последната си среща с акулата.

— Да. Да приключим с този въпрос.

Влязоха и се качиха по стълбата към помещенията на екипажа.

Мак потропа на вратата.

След минута Хари Мун отвори. Беше по фланелка и боксерки.

— Късно е.

— Съжалявам, но случаят е спешен — каза Мак. — Ще отнеме само минута.

Хари ги погледна подозрително.

— Добре, влезте. Е, какъв е спешният случай?

— Миналата седмица някой се опита да ме убие — каза Джонас.

— Какво? — Хари изглеждаше стъписан. — Кога?

— В онази нощ край брега на Аляска — отговори Мак.

— Когато те нападна акулата? Сигурен ли си?

— Сигурни сме — каза Мак и обиколи малката каюта. — Въжето на лодката беше прерязано.

— Знаем кой го е направил — добави Джонас, — но ни трябва помощта ти да се справим с този човек.

— Може би трябва да кажем на капитана? — нервно попита Хари Мун.

— Не. Предпочитаме да се оправим сами — отговори Джонас.

Мак уви ръка около гърлото на Хари и притисна до устата му кърпата, напоена с прозрачна течност.

Хари отвори очи. Намираще се в задната част на кораба и гледаше лебедката, която бе спуснала „Зодиак“ в океана. Опита се да каже нещо, но в устата му бе напъхана кърпа и устните му бяха залепени с тиксо. Помъчи се да седне, но глезените и китките му също бяха завързани с тиксо.

— Добър вечер — каза Мак, докато увиваше въжето около кръста му.

Джонас се наведе над Хари.

— Трябваше да знаеш за Огнения пръстен, Хари. Това е основно познание за човек, който твърди, че е изучавал океанография. Разпитах неколцина приятели в Удс Хол. Оказа се, че ти не участваш в програмата на СПАН, нито на Института. Истината е, че си бил инструктиран няколко часа преди корабът да напусне пристанището, когато истинският пръв помощник-капитан загадъчно е трябвало да замине, за да реши семеен проблем. Не знам кой си, но след малко ще станеш стръв, както направи с мен.

Хари отвори широко очи и започна да мучи нещо неразбираемо.

— Какво каза? — попита Мак и включи лебедката. Въжето беше завързано за краката на Хари.

— Каза, че кърпата му пречи — рече Джонас и отлепи тиксото от устата му.

Хари изплю кърпата.

— Не бях аз, кълна се. Не ме...

— Можеше да се представиш и по-добре — каза Мак и го бутна през борда.

Джонас изключи лебедката.

Хари изкрещя.

Леденостудената вода изкара въздуха от дробовете му. Той потъна в тъмните вълни и нагълта солена вода; студът прониза кожата му като хиляди ками. Въжето около кръста му беше стегнато и го влачеше на една страна след кораба на метър под повърхността.

Хари започна да се мятта като обезумял, хвана въжето със завързаните си ръце и отчаяно опита да се изтегли над водата. Мускулите му бяха натезжали като олово и тялото му се гърчеше в конвулсии.

Не можа да се изкатери и пусна въжето, потоци се под вълните и се приготви да умре. В мига, когато губеше съзнание, въжето го изтегли.

Мак протегна ръце и го издърпа на борда.

Хари се строполи на палубата, задъхан и треперещ.

— Следващия път ще прережем въжето — каза Мак.

— Чакайте... — изхриптя Хари. — Аз съм от ЦРУ.

Джонас и Мак се спогледаха.

— Глупости.

— Истина е. Нека влезем вътре и ще ви го докажа.

— Докажи го тук — каза Мак и му хвърли едно одеяло.

— Клетъчният телефон, който дадох на Джонас... има миниатюрен микрофон и предавател. Подслушах разговорите му със Селесте Сингър. Ти й каза за Дяволското чистилице...

— Аз?

— В болницата. Бълнуваше. Сигурно те е упоила.

— Мръсница...

— Какво е Дяволското чистилице? — попита Мак.

— Мястото в Марианската падина, където преди единайсет години се спуснах със „Сийклиф“. Защо това е толкова важно, че Селесте ме е упоила, а ти искаше да ме убиеш?

— Селесте те взе на това пътуване само за да измъкне от теб координатите на Дяволското чистилище. Знаех, че ще успее. Прерязването на въжето на „Зодиак“ ми се стори навременен начин да ти попреча да изплюеш камъчето. — Зъбите на Хари тракаха от студ.

— Казах ти, че онази кучка иска нещо — изръмжа Мак. — Аз предлагам да не викаме полицията да арестува този лайнар, а да го хвърлим на рибите.

— Чакай. — Джонас коленичи и погледна Хари в очите. — Какво има в Дяволското чистилище?

— Не мога да ти кажа...

Мак включи лебедката.

— Добре, чакай. Ще ти кажа, но само защото може да се възползваме от помощта ти.

— Първо се опита да ме убиеш, а сега искаш да ти помогна? Що за наглост?

— Бенедикт Сингър държи съпругата ти — каза Хари. — Ако искаш отново да я видиш жива, по-добре ме развържи.

Дяволското чистилище

Марианската падина

Досуц като летяща чиния, спускаща се в облачно нощно небе, „Бентос“ се сниши през слоя от сажди и отново влезе в изолирания дълбоководен свят на Марианската падина. Червената светлина на фаровете озари гора от назъбени стълбове черен пушек, които се издигаха на два̀сет и пет метра от праисторическото дъно и бълваха гъбовидни облаци от минерали и свръхнагрятa вода.

Бенедикт Сингър се бе навел нетърпеливо над професор Куан и чакаше резултатите от хроматографа.

— Отлично — докладва Куан. — Открихме следи от хелий-три, който излиза от дупките в океанското дъно в целия район.

— Намерихме подобни следи най-малко десет пъти.

— Не и като тези, Бенедикт. Не и с такава концентрация на хелий-три. Бих казал, че сме пристигнали където трябва.

— „Епиметей“ е готова за спускане — каза капитан Прокович. —
Имаме съобщение от „Голиат“.

Бенедикт се приближи до един от компютрите и написа паролата си за достъп. Появи се закодирано съобщение. Той вкара друга парола и преведе шифрограмата.

СЕЛЕСТЕ СИНГЪР ВРЕМЕ ДО СРЕЩАТА: ДЕВЕТ
ЧАСА. ПРОМЕТЕЙ Е РЕМОНТИРАНА, МОНТИРАНИ СА
ДОПЪЛНИТЕЛНИ ВЪНШНИ ФАРОВЕ. ЕКИПАЖЪТ СЕ
ПОДГОТВЯ ЗА СПУСКАНЕ. ВРЕМЕ НА ПОТАПЯНЕ:
12:00.

— Извинявай — обади се Прокович. — Капитанът на
„Епиметей“ каза, че жената е в дока за скачване и иска разрешение да
се качи на борда.

Бенедикт се усмихна иронично.

— Мишката ни се подготвя да изиграе последната си карта.
Кажете на капитан Уорън да качи госпожа Тейлър.

— Слушам, сър.

Тери слезе в „Епиметей“ и седна до навигатора.

— Пригответи подводницата за спускане — заповяда капитанът.

— Слушам, сър.

Тери наблюдаваше внимателно всяко негово движение и
запомняше функциите на всяко копче и лост.

Навигаторът включи двигателя и „Епиметей“ се отправи към
Дяволското чистилице.

Скрито в мрака на бездната, семейството кронозаври се движеше
без усилие по океанското дъно. Водеше ги възрастната женска. Тя
беше дълга петнайсет метра, тежеше двайсет и пет тона и беше по-
голяма от мъжкия и два пъти по-едра от оцелялото си дете, които
плуваха от двете ѝ страни. Огромното влечуго поведе глутницата си
към тясно триъгълно образувание в пролома.

V-образната формация се използваше от съществата, за да пести енергията им. Туловището на грамадната женска създаваше нещо като канал, който влачеше двата по-малки плиозавъра. Нещо по-важно, плуването близо един до друг предизвикваше сетивното усещане за едно-единствено, много по-голямо същество. По този начин кронозаврите се пазеха от най-свирепия си враг — *Carcharodon megalodon*.

Тъй като бяха студенокръвни „риби-гущери“, съществата следваха схема на придвижване, включваща влизане и излизане от хидротермалните дупки. Преди седемдесет милиона години предшествениците на този вид се нуждаеха от слънцето, за да затоплят телата си. В бездната оцелелият вид използваше свръхнагретите води, извиращи от отворите в океанското дъно, за да повиши телесната си температура. Хрилете им позволяваха да дишат в океана.

Плиозаврите се придвижваха напред с помощта на предните си плавници и бяха бързи и способни ловци. Тъмната им окраска ги правеше почти невидими в мрака на Марианската падина. Присъствието им се издаваше само от блясъка на очите им — тъмночервени точки, които примамваха нищо неподозиращите риби смъртоносно близо до крокодилските им челюсти. Зрението на кронозаврите беше изненадващо добро за дълбоководни обитатели и различаваше стрелкащите се движения на биолуминесцентните риби на шейсет метра.

Но когато се стигнеше до дебнене на плячката в бездната, кронозаврите разчитаха на съвсем друга сетивна способност. Във външните им мозъчни тъкани, разположени близо до нервните окончания, имаше висока концентрация на кристали, съдържащи железен окис с магнитни свойства, които позволяваха на съществата да се ориентират в Падината, като използват естествените магнитни полета на Земята. През милионите години тази сетивна система бе еволюирала до степен, в която кронозаврите можеха да засичат съвсем слаби смущения в магнитното поле в каньона, предизвикани от ята риби, гигантска сепия или от смъртния им враг.

Докато пътуваха на юг в безкрайно търсене на храна, кронозаврите доловиха силни вибрации по океанското дъно, плеснаха едновременно с предните си плавници и се понесоха да разузнаят.

Тери гледаше през малкия илюминатор и трескаво разсъждаваше. През последните няколко часа тя бе наблюдавала как вакуумната тръба на „Епиметей“ всмуква богати на манган камъни и седименти от океанското дъно. На тази дълбочина процесът беше изключително труден. За да се извлече един кубически фут камъни при налягане шестнайсет хиляди паунда на квадратен инч, беше необходим мотор с мощност хиляда конски сили, работещ в продължение на четири минути. От време на време работата спираше и екипажът прибираше ценните камъни на борда, в херметизиран трюм в долната част на подводницата. В тесния коридор имаше десетки кофи по петдесет литра, пълни с камъни, и капитанът трябваше да стъпва върху тях, за да отиде до командния пулт.

Тери за стотен път повтори наум действията на навигатора. Затвори очи и си представи как късно през нощта ще се промъкне в дока за скачване и ще седне в подводницата. Първо щеше да отдалечи „Епиметей“ от „Бентос“ и после бързо да се издигне, за да излезе от хидротермалния слой — естествената среда на съществата. Сетне щеше да се отправи на запад, оставайки на дълбочина четири хиляди фута, за да избегне „Голиат“, и накрая — да се издигне на повърхността някъде край Марианските острови. Представи си как излиза от люка и вижда тропически остров. Щеше да остави подводницата в плитчините, да нагази във водата, да отиде на слънчевия пясък и кошмарите ѝ да свършат...

Пращенето на радиостанцията я стресна.

— Капитане, „Голиат“ засече форма на живот, която бързо се движи към нас. Твърде голяма е за кронозавър. Разстоянието е шестнайсет километра и бързо се смалява.

Сърцето на Тери учести ритъма си. Самотна голяма форма на живот означаваше мегалодон!

— Какви са заповедите на Бенедикт? — попита капитанът.

— Искате да продължим да събираме камъни, докато „Бентос“ маневрира на позиция точно над нас.

— Информирай „Бентос“, че сме натоварени до пълния ни капацитет.

— Заповедите на Бенедикт са да продължим да копаям — повтори радистът.

Трите кронозавъра заобиколиха от безопасно разстояние странното същество, като преценяваха плячката. Разделиха се, когато усетиха приближаването на „Бентос“. Мъжкият и детето заплуваха към целта, за да я отклонят от по-голямото същество и да я насочат към грамадната женска, която остана да обикаля в мрака.

„Бентос“ се спусна и загради „Епиметей“ с трите си подобни на колони крака, които стъпиха на дъното. Намирацията се на трийсет метра над подводницата док за скачване се разтвори в очакване да приеме „Епиметей“. Платформите щяха да повдигнат и да затворят подводницата в херметизираната камера.

От корпуса на „Бентос“ блеснаха четири светлини, които пронизаха мрака като лъчи на фар.

Тери се съсредоточи върху единия от отвесните лъчи. Изведнъж от дъното се издигна огромен облак от седимент.

Преди тя да успее да реагира, двата кронозавъра блъснаха с глави десния борд на „Епиметей“ и силно я наклониха на лявата ѝ страна.

Тери изпищя и падна върху мангановите камъни. Осветлението угасна. Върху нея се стовари някой от екипажа и затисна краката ѝ.

— Спрете да копаете! — заповяда капитанът. — Изхвърлете баласта...

Светнаха червените аварийни светлини, подводницата се наклони напред.

Тери изстена от болка, когато се опита да седне. Отмести изпадналия в безсъзнание мъж от краката си и стана.

Върху главата ѝ падна капка вода.

„Господи...“

„Епиметей“ се издигна от дъното и се скачи с „Бентос“.

Бенедикт стоеше зад дебелата двайсет сантиметра прозрачна пластмаса в контролното, помещение на дока и наблюдаваше как

подводницата влиза в пълната с вода камера. Роботизираните ръце вдигнаха „Епиметей“ и я сложиха на мястото ѝ.

За няколко минути мощните помпи изхвърлиха водата и пресушиха и изравниха налягането в помещението.

Тери отиде до купола на подводницата и нетърпеливо изчака капитан Уорън да се качи по стълбата. После се наведе и погледна през илюминатора.

Наоколо обикаляше огромна сянка, която набираше скорост.

Чу се звънец и капитан Уорън отвори люка.

Тери се качи по стълбата и влезе във влажната камера. Бенедикт беше в контролното помещение и говореше по микрофона.

— Капитане, инструктирай хората си да разтоварят камъните в дока.

— „Епиметей“ е ударена. Не може ли да почакаме?

— Веднага, капитане!

Тери изтича до затворения люк на камерата и удари с юмрук по метала.

— Пуснете ни!

От подводницата излязоха неколцина мъже, но капитанът ги блъсна обратно към купола.

— Стройте се в редица — заповяда той. — Разтоварете камъните от подводницата!

Те започнаха да изнасят белите кофи, пълни с черни камъни, големи колкото картофи.

Женският кронозавър се плъзна под неподвижната плячка.

Капитан Уорън отчаяно погледна Бенедикт.

— Трябва ни помощ.

Бенедикт наблюдаваше изтощените мъже, които с последни сили вдигаха камъните.

— Прокович, изпрати хора да помагат.

— Слушам, сър. — Руснакът посочи двама души.

Титаниевите болтове се наместиха в гнездата си.

Люкът се отвори, покрай Тери минаха двама снажни мъже и бързо влязоха в камерата.

Двайсет и петтонният женски кронозавър удари с глава долната част на „Епиметей“.

Светнаха червени светлини и завиха сирени. Тери се скри зад люка на камерата, който се тресна с такава сила, че я повдигна във въздуха и я запокити към отсрещната стена на външния коридор. Разнесе се оглушителен вой.

Титаниевият корпус не бе издържал на атаката и „Епиметей“ мигновено бе експлодирала отвътре под тежестта на водното налягане от шестнайсет хиляди паунда на квадратен инч. Подводницата се огъна по средата като тенекиена кутия. Водата изригна нагоре, нахлу в дока за скачване и уби всички. Въздухът вътре се сгъсти, свръхнагривайки се до хиляди градуси за милисекунда. Единствено дебелият три метра пласт титан, опасващ камерата, не позволи на „Бентос“ да се взриви със силата на малка ядрена експлозия.

В овалното помещение се завъртя пълна с отломки вода, която напразно търсеше начин да пробие титаниевото покритие, запазващо целостта на кораба-майка.

Водовъртежът започна да стихва, разкривайки опустошенията. В илюминатора от прозрачна пластмаса се блъскаха разчленени трупове. През празните им очни кухни струяха поточета от сиво вещество и кръв. Торбички от разкъсана кожа обезобразяваха телата и маскираха застиналия ужас върху неузнаваемите лица.

Отвратена, Тери отмести поглед и избяга заедно с другите. Всички се задушаваша, докато тичаха към съседния коридор, търсейки въздух. Остана само Бенедикт, който се бе вторачил в калейдоскопа от части на човешки тела и плаващи изпражнения и вътрешности.

— *Naturam expellas furca, tamen usque recurret* — прошепна той и избърса една сълза от изумруденозелените си очи. — Можеш да прогониш природата с вила, но тя винаги се връща. *C'est la guerre*^[1].

[1] Това е война (фр.). — Б.пр. ↑

РАЗКРИТИЯ

Военноморска база на Съединените щати

Гуам

Командирът на базата Джеймс Адамс намести очилата си с позлатени рамки, стана от стола зад бюрото и тръгна да поздрави Масао.

— Радвам се да те видя, Масао. Искам да те запозная с един човек. Това е Дейв Рос.

Рос, нисък слаб и напрегнат мъж на четирийсет и няколко години, стана и протегна ръка.

— Приятно ми е, господин Танака.

— Господин Рос е от ЦРУ. Искане да обсъди нещо с теб... за Тери.

— Слушам — отговори Масао и седна.

Рос се настани срещу него.

— Господин Танака, казаното в тази стая трябва да остане между нас.

— Разбирам. Казвайте.

— Преди около четири години израелското разузнаване научи за тайна среща, състояла се в Судан, между малка група ислямисти терористи и партньора ви Бенедикт Сингър. След шест месеца започна създаването на „Бентос“, „Прометей“ и „Епиметей“, платено с фондове, дискретно канализирани към „Гео-Тек Индъстрис“ от организацията на живеещия в изгнание саудитски милионер Осам бен Ладен. Преди осемнайсет месеца Агенцията за национална сигурност засече комуникация, разкриваща естеството на срещата на Сингър. Оказа се, че той е открил източник на гориво, което може да съхрани енергията от ядрения синтез.

— Какво означава „да съхрани“?

— Учените експериментират с енергията от ядрения синтез от около четирийсет години. Най-голямото предизвикателство е да съхранят плазмата на заредения титан или деутерий, докато атомите му се сливат с хелия. Новото гориво на Сингър се стабилизира в

променящите се магнитни полета в реактора му токамак и произвежда енергия от ядрен синтез. С други думи, Сингър е преминал бариерата на ядрения синтез.

Смаян, Масао повдигна вежди в недоумение.

— Съединените щати, Русия, Япония и Европейският съюз от години работят заедно върху завършването на МЕЯР, Международен експериментален ядрен реактор. Но откритието на Сингър промени всичко. Новият източник на гориво го поставя трийсет години пред МЕЯР и останалия свят.

— Масао, арабската коалиция, финансираща Бенедикт Сингър, е организацията, отговорна за потресаващи терористични атентати — каза Адамс. — Не можем да позволим на тези хора да монополизират ядрения синтез.

— Но какво общо има това с мен или с дъщеря ми?

Рос се наведе напред.

— Бен Ладен не е похарчил над един милиард долара, за да може „Гео-Тек Индъстрис“ да изследва дълбините на океана и да монтира роботите ти БПДИ на дъното на Марианската падина. Източникът му на гориво се намира в отдалечен район някъде в пролома. „Бентос“ позволява на Бенедикт да краде горивото от териториалните ни граници, пренебрегвайки законите на уникалната икономическа зона. Това е все едно Съединените щати да се вмъкнат в страните от ОПЕК, за да крадат петрол.

Масао затвори очи и се замисли.

— Не разбирам. Щом ЦРУ знае какви са намеренията на Бенедикт, защо му позволи достъп до Марианската падина?

— Поради две причини — отговори Рос. — Първо, съвсем наскоро научихме за източника на гориво и за истинската същност на горивото за ядрения синтез. Второ, контролирането на достъпа до дълбоката седем и дълга хиляда и петстотин мили пропаст е много трудно, отколкото звучи. Не сме подготвени.

— „Бентос“ е толкова надълбоко, че сателитите ни не могат да я засекат — каза Адамс. — Разузнаването със сонар е трудно, защото двигателите на подводницата почти не издават звук. И дори да я открием, как бихме могли да стигнем до нея, след като се е спуснала в Марианската падина?

— А взривяване с дълбоководни торпеда?

— Дори да я улучим, съмнявам се, че експлозията ще я засегне сериозно. Корпусът ѝ е от титан, дебел три метра.

Рос прекъсна обясненията.

— Най-голямото ни опасение е, че „Гео-Тек Индъстрис“ ще транспортира „Бентос“ в международни води и ще влезе незабелязано в Марианската падина, движейки се близо до дъното. За щастие, информаторите ни от МОСАД разкриха, че Бенедикт е търсил научна експедиция като оправдание да влезе законно в Марианската падина. Това му позволява да използва „Голиат“, за да следи от повърхността „Бентос“ като предпазна мярка.

— Гигантската ти акула се превърна в случаен шанс, който ни помогна.

— Чакайте малко... — Масао изведнъж бе осенен от мрачно прозрение. — Новият проект БПДИ, доходният договор на ЯЦМНТ?

Рос погледна Адамс.

— Трябваше да дадем на Бенедикт законна възможност да отиде в Марианската падина. Осъществяването на проекта БПДИ ни се стори идеален шанс.

— Господи, какво не бихте направили? Съдебните дела, скандалните парични глоби... Отхвърлянето на правото ни да обжалваме... Вие сте нагласили всичко, нали? Искали сте компанията ми да фалира. — Масао стана и ритна стола си. — Използвали сте института ми като стръв за „Гео-Тек Индъстрис“, за да ги примамите да ни купят и да получат законен достъп до Марианската падина.

Адамс застана между Масао и Рос, уплашен, че приятелят му може да удари директора на ЦРУ.

— Успокой се, Масао. ЦРУ ме увериха, че ще получиш компенсация. Опитай се да проявиш разбиране...

— Компенсация? Джеймс, знаеш ли колко много щети са нанесли на семейството ми?

— Не можехме да ги избегнем — каза Адамс. — Трябва да разберете какъв е залогът...

Лицето на Масао се зачерви от гняв.

— Господин Танака, животът на дъщеря ви може би е в опасност — каза Рос. — Ако искате да ѝ помогнете, съветвам ви да седнете и да ме изслушате.

— Ако с дъщеря ми се случи нещо...

— Позволете да довърша.

Адамс кимна на Масао и изправи стола му.

Танака седна.

— Искрено съжалявам за онова, което трябваше да преживее семейството ви — каза Рос. — Опитайте се да разберете, че това е не само операция на ЦРУ, а участват и японците, руснаците и европейците. Бенедикт щеше да се усъмни, че сме по петите му, ако Съединените щати или Япония се бяха конфронтирали с него. Използвахме института „Танака“ като буфер. Избирането на подходящия момент беше най-важното. Смятате, че ние сме ви тласнали към фалит? Съдебните дела бяха истински...

— Но затварянето на Института? Замразяването на активите ни?

— Ще оставя това без коментар. Нека само да кажем, че искахме да сте достатъчно отчаян, за да се свържете с Бенедикт Сингър за помощ, след като ЯЦМНТ ви предложиха изгодния договор за БПДИ. Само „Гео-Тек Индъстрис“ притежава ресурсите, необходими за довършването на проекта ви, да не говорим за парите, с които ви съблазниха да ви измъкнат от финансовите затруднения. Бяхте принудени да продадете Института и знаехме, че Бенедикт ще се хване на въдицата.

— Най-големият ни проблем беше да разберем какъв е източникът на горивото за ядрения синтез — продължи Рос. — Направихме огромен пробив, когато МОСАД успяха да внедрят един от агентите си на борда на „Протей“. За съжаление подводницата се взриви и уби агента, преди да ни предаде информацията.

— Но научихме, че Бенедикт Сингър се е спуснал в Марианската падина, без да знае точното местоположение на горивото за ядрения синтез — добави Адамс. — Оказа се, че „Протей“ е била проектирана да извърши изчерпателно претърсване на дъното на каньона. Унищожаването ѝ забави с месеци графика на „Гео-Тек Индъстрис“.

Рос стана.

— Два дни преди мегалодонът ви да избяга от лагуната Агенцията за национална сигурност засече закодирано съобщение от „Голиат“ до Селесте Сингър, в което се споменаваше името на Джонас Тейлър.

— Джонас? Какво общо има той с това?

— Преди единайсет години зет ти е бил навигатор на серия от подводни експедиции в Марианската падина на борда на подводницата „Сийклиф“ на Военноморския флот — обясни Адамс. — По време на последното потапяне Тейлър явно е попаднал на един от мегалодоните и е изпаднал в паника. Дватама учени на борда са загинали. Оказа се, че и двамата са били ядрени физици. Дик Престис е бил колега на Бенедикт Сингър.

— Щом установихме каква е връзката, останалото беше лесно — продължи Рос. — Анализът на богатите на манган камъни, събрани от двамата учени по време на експедицията на „Сийклиф“, показва, че в камъните има инертни газове.

— Това е горивото за ядрения синтез — обясни Адамс.

— Установихме точното местоположение на мангановите камъни и това промени всичко. Започнахме да подготвяме подводните ни работи с дистанционно управление, за да изкопаем камъните, надявайки се да избегнем пряка конфронтация със Сингър, който все още има огромна власт в света на финансите и политиката.

— Но „Бентос“ вече е била в Марианската падина — каза Масао. — Как сте очаквали да принудите Бенедикт да излезе оттам, без да събудите подозренията му?

— Като започнахме разследването на ЯЦМНТ на инцидента с „Протей“ — отговори Рос. — Надявахме се да използваме това като оправдание, за да принудим Бенедикт да излезе от Падината, преди да е намерил камъните. За съжаление дъщеря ви изпрати на ЯЦМНТ положителен доклад за дейността на „Гео-Тек Индъстрис“ в Падината, а Джонас несъзнателно разкри тайното местоположение на камъните пред Селесте Сингър. Заради зет ви, сега „Бентос“ е на път да събере мангановите камъни и не можем да направим нищо, за да го спрем.

— Все едно — каза Адамс. — МОСАД има агенти на борда на „Голиат“. Щом разберем, че Бенедикт е намерил мангановите камъни и ги е натоварил на борда, Военноморският флот ще се намеси и ще ги конфискува по законите на уникалната икономическа зона.

— А какво ще стане с дъщеря ми? Казахте, че е в опасност.

— Доколкото знаем, тя още е на борда на „Бентос“ заедно с един от най-добрите ми агенти — отговори Рос. — Очакваме до няколко дни да слязат на брега с „Голиат“. Много важно е да ги вземем от

кораба, преди да се намеси флотът, иначе Бенедикт може да ги използва като заложници.

— Това е причината, поради която ми разкрихте истината — каза Масао. — Искате да се намеся и да прибера дъщеря си и агента ви, за да може Флотът да действа, без Бенедикт да заподозре нещо.

— Точно така — потвърди Рос.

Марианската падина

Ейнджъл остана точно под термоклина. Луминесцентната ѝ бяла кожа хвърляше зловеща светлина във водите на Тихия океан. Докато продължаваше на юг, в нервната ѝ система се появи странен трепет, който накара женската да разтърси глава, сякаш прогонваше муха.

Вграденият ѝ компас, мощното магнитно поле на Земята, изведнъж се обърка. Хълмовете и другите геологични образувания около Марианската падина нарушиха целостта на течението по посока север-юг. Ампулите на Лоренцини мигновено разпознаха геомагнитните аномалии. Водейки се по праисторически ориентири, мегалодонът започна да се спуска, като описваше широки кръгове, та трийсеттонното му туловище постепенно да се приспособи към драстичните промени в налягането на водата.

Леденостудената вода преряза дебелата кожа на съществото. Без да обърща внимание на болката, акулата заплува бързо. Движението мигновено я затопли. Ейнджъл продължи да се спуска. Вътрешната ѝ температура се понижи застрашително. Най-после мегалодонът се гмурна в плътния слой плаващи минерали и сяра в топлите хидротермални води на бездната.

Акулата се плъзгаше под подобния на облак свод от наноси и хвърляше светли отблясъци в праисторическия пролом, също както бяха правили прадедите ѝ през последните сто хиляди години. Ейнджъл се спусна още по-надолу, затопляйки се от горещината, извираща от недрата на Земята, после продължи на юг, като се движеше близо до океанското дъно.

След няколко часа рецепторната система на мегалодона засече друга форма на живот, която бързо се приближаваше.

От мрака пред нея се появи мъжки мегалодон. Ейнджъл беше по-малка, но по-бърза от бъдещия си брачен партньор. Мъжкият я

обиколи предпазливо и после излезе в гръб на женската.

Силно възбудена, Ейнджъл му позволи да се плъзне по лявата ѝ страна.

Мъжката акула плесна с опашка, стрелна се напред, захапа гръдната ѝ перка и започна акта на съвкупление.

Ейнджъл се изви и се обърна по гръб, като се гърчеше под мъжкото чудовище.

Двата праисторически мегалодона заплуваха корем до корем.

Мъжкият се качи върху партньорката си и плъзна един от твърдите си репродуктивни органи в клоаката на женската, като отново захапа гръдната ѝ перка. Няколко минути двата хищника останаха вкопчени в процес на оплодяване. Мъжкият заби зъби по-дълбоко в опит да контролира злобната женска.

Копулацията свърши. Изтощеният мъжки мегалодон извади репродуктивния си орган и пусна гръдната перка на женската.

Ейнджъл се стрелна напред, отвори челюсти, захапа опашката на партньора си и откъсна перката преди мъжкият да успее да реагира.

Гърчейки се в агония, той размаха остатъка от опашката си в неуспешен опит да избяга.

Ейнджъл продължи да атакува осакатения му израстък. Отвори паст над аналната перка и остриите ѝ като бръснач зъби разкъсаха двата репродуктивни органа.

Безпомощният мъжки мегалодон се гърчеше в конвулсии в челюстите на женската. Ейнджъл го захапа по-силно и го държа така, докато той не умря. Топлата му кръв потече в отворената ѝ паст.

Накрая Ейнджъл тръсна силно глава и откъсна долната част на торса на мъжкия.

Като оставяше тъмночервена диря, осакатеният труп на безжизнения мъжки мегалодон падна от устата ѝ. Главата и горната част се понесоха над стълб черен пушек, после бавно се спуснаха към океанското дъно. След няколко минути пристигнаха рояци бели раци, за да погълнат остатъците. Зловещият цикъл на живота бе завършен.

Отървала се от заплахата за бъдещото си поколение, Ейнджъл продължи да плува на юг покрай стената на каньона и да изследва новото си владение.

ДЯВОЛСКОТО ЧИСТИЛИЩЕ

Марианската падина

Капитан Прокович спря пред двойните врати. В коридора отекваха тежките басови звуци на „Кармина Бурана“ от Карл Орф. Той избърса потните си длани, прокара пръсти през късо подстриганата си червеникава коса и без да си прави труда да потропа, влезе в каютата на Бенедикт.

Сингър лежеше по гръб на черното кожено канапе. Беше затворил очи и слушаше навяващата мрачни мисли музика. Усети присъствието на друг човек, отвори очи и намали звука с дистанционното управление.

— Хората ти приключиха ли с работата?

— Да.

Бенедикт забеляза намусеното изражение на Прокович.

— Обезпокоен си от загубите ни.

— Можеше да се избегнат. Рискувахме и...

— Във всички велики неща има риск.

— Може би трябва да намалим темпото и да се подготвим за сблъсъците с онези същества.

— Владислав, намаляването на темпото е лукс, който не можем да си позволим. Ако се колебаем да изпълним мисията, Международният ядрен реактор ще я извърши вместо нас. Несполуките поставят на изпитание човека. Или предпочиташ смъртта на другарите ни да е била напразна?

— Не.

— Тогава нека да изпълним задачата.

Прокович го поведе към дока за скачване, който бързо бе пресушен и изчистен. Бенедикт долови следи от амоняк.

Професор Куан разглеждаше десетина кофи, пълни с манганови камъни.

Той се обърна към Бенедикт и се усмихна.

— Пробите ни са положителни. Ти намери дара на Прометей.

— Колко са тук?

— Достатъчно, за да се осигури енергия на всяка индустриална нация за следващите няколко години.

Бенедикт поклати глава.

— Не са достатъчно. Трябва да намерим и останалите преди американците да са открили тайната ни и да са блокирали района.

— Как? — попита Прокович и нервно подръпна превръзката на окото си. — Съществата още обикалят наоколо. Няма да напуснат района, когато във водата има толкова много от кръвта на екипажа ни.

Бенедикт го погледна окуражително.

— В момента на корпуса на „Прометей“ монтират мощни фарове, които ще отблъснат кронозаврите. Като допълнителна предпазна мярка, „Бентос“ ще се издигне на петдесет метра над хидротермалния слой, където съществата не се осмеляват да навлизат. Отсега нататък ще придружаваме „Прометей“ по пътя ѝ към океанското дъно и после обратно към студения пласт, докато пренася мангановите камъни към „Голиат“.

— Слушам. А жената?

Бенедикт се усмихна.

— Сега, след като намерихме камъните, тя вече не е необходима. Ще бъде мъртва до края на деня.

Тери седеше на ръба на леглото и гледаше вратата на каютата, която бе заключена отвън, за да предотврати бягството ѝ. На всеки няколко минути я обземаше паника и тя трескаво крачеше напред-назад. После отново се отпускате на дюшека, в очакване тъмничарят да я изведе за екзекуция.

„Бенедикт има причина да ме заключи. Интелектуалните му игри свършиха. Готов е да ме убие.“

Отчаяна, тя грабна стола и започна да удря по заключената врата, докато не го строши. Валчестата дръжка се разхлаби. Насърчена от успеха, Тери се заглежда за нещо, с което да разбие ключалката.

И тогава забеляза решетката на вентилационната шахта.

Капитан Прокович и членовете на екипажа му нервно се бяха вторачили в мониторите. Сиво-белите изображения показваха долната част на „Бентос“.

Там имаше множество херметизирани резервоари, напомнящи на редици гигантски понтони. Половината от тези контейнери контролираха баласта на кораба, като поемаха океанска вода и позволяваха на „Бентос“ да се спуска. В другата половина имаше бензин, който, като по-лек от водата, поддържаше отвесното положение на подводницата.

Трите кронозавъра продължаваха да обикалят около „Бентос“, очевидно възбудени от вкуса на кръв. Звукът на мощните хидравлични тарани на подводницата, които изпомпваха водата от долните нива, привлече вниманието им. Хищниците се съсредоточиха върху гигантските понтони. За съществата те приличаха по размери и очертания на „Епиметей“ — форма на живот, която се бе оказала източник на обилна храна. Докато „Бентос“ се издигаше от океанското дъно, кронозаврите започнаха да хапят титаниевите контейнери.

Бенедикт влезе в мостика.

— Докладвай, капитане.

— Имаме нов проблем. — Прокович посочи мониторите. — Съществата атакуват резервоарите за баласт.

— Контейнерите са твърде дебели дори за тези чудовища.

— Съгласен съм, но е възможно да огънат повърхността на цилиндъра. Ако това стане, силното налягане може да засили натиска.

— И резервоарът ще се пробие.

— Да. Още няма поражения, но съществата стават все по-смели.

— Хиляда и двеста фута до тавана на хидротермалния слой — извика член на екипажа.

Бенедикт наблюдаваше с интерес как на един от мониторите се появи огромна сплескана глава. Животното се блъсна с невероятна скорост в един от резервоарите с бензин и се опита да го откъсне от подводницата.

Разнесе се звук от огъване на метал.

Повреденият резервоар се проби и се взриви, като предизвика бърза верижна реакция, която блъсна „Бентос“ настрана. Осветлението угасна и подводницата потъна в мрак.

След няколко минути се включи резервното хранване и блеснаха аварийните светлини.

Прокович стана от пода. „Бентос“ бе спряла да се издига и се бе наклонила на лявата си страна.

— Сър, резервоари за баласт Б–4 и Б–8 са откъснати. Освен това от резервоари Ж–5, Ж–8 и Ж–9 изтича бензин.

Последва още една експлозия и удар, който разтърси „Бентос“. Членовете на екипажа се вторачиха с широко отворени очи в Бенедикт.

И после, сякаш Майката Природа поиска завръщането ѝ към лоното си, огромната подводница започна да пада към океанското дъно.

Западната част на Тихия океан

Хеликоптерът се извиси над тъмносиния океан. Мак търсеше извадения от употреба съветски военен кораб.

— Ето го — каза той и посочи сивкав силует на хоризонта.

Джонас огледа „Голиат“ през бинокъла и го даде на Хари Мун.

— Сигурен ли си, че Селесте е на борда?

— Да — отговори Хари. — След като е научила координатите на Дяволското чистилице, тя ги е съобщила на „Уилям Бийб“. Селесте никога не е искала да хване мегалодона, а само да изтръгне информация от теб.

— А как ще разберете кога Бенедикт е открил мангановите камъни? — попита Мак.

— Ще разберем в момента, в който той започне да пуска двете си подводници между Марианската падина и „Голиат“. Целта ни е да измъкнем Тери и агента ни от кораба, без да предизвикаме подозрения. Щом Бенедикт изкопае камъните, ще се намеси Военноморският флот.

— Защо си толкова сигурен, че ще пуснат Тери?

— Тя не знае нищо за операцията им — отговори Хари — и Бенедикт държи това да остане така. „Уилям Бийб“ е зад нас. Последното, което иска Бенедикт, е група цивилни да се навъртат на „Голиат“, докато на борда товарят манганови камъни за милиарди долари. Когато осъзнае, че няма да заминем без Тери, Селесте ще нареди да я закарат на брега преди „Уилям Бийб“ да е пристигнал.

— Ами ако съпругата ми е разбрала какво всъщност става в Марианската падина?

Хари поклати глава.

— Да се молим на бога да не е така.

Мак приземи хеликоптера на предната палуба, където имаше друг хеликоптер. Един човек от екипажа на „Голиат“ изчака, докато перките над главата му намалиха оборотите, после навъсено поздрави нежеланите гости и каза:

— Моля, елате с мен.

Те го последваха и видяха мъже, които работеха върху огромна бяла подводница с формата на пура, поставена на хидравлична платформа на кърмата — монтираха подводни фарове на корпуса.

Името на подводницата бе написано с червени букви на кила. „Прометей“. Титанът, откраднал енергията на слънцето, за да я даде на хората да оцелеят.

„Себичността на Бенедикт...“

Джонас позна крехката фигура, която стоеше до перилата на щирборда.

— Масао...

Сърцето му се сви, когато тъст му се обърна към него. По лицето на възрастния човек се стичаха сълзи.

— Съжалявам...

— Какво се е случило, Масао? Каж ми!

— Тери е мъртва! — Очите на Масао бяха подпухнали от плач.

Джонас се олюля. Мак и Хари го хванаха.

— Какво стана? — прошепна Мак.

— Една от подводниците се е взривила — отговори Масао. — Тери е била на борда. Всички са мъртви.

— Кой ти каза това, Масао?

— Видях го, Джонас. Видях го с очите си.

Масао сложи треперещата си ръка на рамото на зет си и го поведе към „Голиат“. Едно от помещенията за почивка бе превърнато в приемна. Около масата седеше телевизионен екип.

Джонас се вторачи в черно-белия филм, заснет от камера, монтирана в контролното помещение на дока за скачване на „Бентос“.

Куполът на „Епиметей“ се извисяваше над наводнената камера. След няколко минути нивото на водата се понижи и се появи екипажът на подводницата.

— Ето я Тери — посочи Масао.

Сърцето на Джонас заби като обезумяло. Съпругата му прекоси помещението, изчезна от екрана и след миг отново се появи. Последва експлозия. Камерата се напълни с вода. Всички умряха мигновено.

Разплакан, Джонас се вторачи във водовъртежа от трупове.

— Къде е Тери? Не я виждам.

— Там е — каза Селесте от вратата на помещението. — Много съжалявам, Джонас.

Той се обърна към нея. Трепереше от гняв.

— Какво е причинило това? Как е станало?

— „Бентос“ е била атакувана от глутница чудовища.

— Мегалодони? Лъжеш. Те не ловуват на глутници.

— Не са били мегалодони. Бенедикт ги нарече кронозаври.

— Кронозаври? — Джонас скочи от стола. Лицето му преbledня.

— Господи...

— „Бентос“ е заседнала на дъното. На корпуса на „Прометей“ монтираме мощни подводни фарове, които да държат на разстояние съществата, докато спасяваме екипажа.

— Идвам с теб — заяви Джонас.

— За съжаление, това е невъзможно. Няма място. Трябва да вземем Бенедикт и още десетина души от екипажа му.

— Идвам — повтори Джонас и сложи в джоба си видеокасетата. — Трябва да видя Тери.

Селесте го сграбчи за китката и го поведе към „Прометей“.

— Виждаш ли тези драскотини и вдлъбнатини на корпуса? Това са следи от зъби, Джонас, оставени от кронозаврите. Един от тях е откъснал витлото и едва не е разрушил подводницата. Мислиш, че лъжа?

— Искам да видя трупа ѝ с очите си!

— Разстроен си. Ела вътре и...

— Не ме докосвай, да те вземат дяволите! Масао, не видях...

Танака погледна зет си в очите.

— Ела с нас, Джонас...

Джонас се остави Мак и Хари да го заведат до хеликоптера.

— Джонас, скъпи, изслушай ме — извика Селесте. — Няма трупове. Бездната е погълнала останките.

Тери пъкна още една монета в третия болт, стисна зъби и се напъна да го отвинти, без да обръща внимание на болката в подутите си пръсти.

След няколко опита болтът се разхлаби. Тери свали решетката и надникна в отвора.

Алуминиевата шахта минаваше успоредно на коридора и свързваше всяка каюта с вентилационната система. Беше широка само четирийсет и пет сантиметра. Тери видя отражение на светлина, идваща от съседната каюта. Решетката се намираше на четири-пет метра вляво от нея.

Тя пое дълбоко дъх и се провря през отвора. Успя да се обърне по гръб, прибра ръце до тялото си и започна да се изтласква с крака в шахтата. Добра се до следващата решетка, надникна вътре и видя, че каютата е празна. Обърна се на една страна и започна да рита решетката.

След няколко минути на изтощителни усилия решетката поддаде. Тери провря крака през отвора и извивайки тяло, се вмъкна вътре.

Бе усетила експлозиите и удара по „Бентос“, която с трясък бе паднала на океанското дъно, и подозираше, че подводницата е заседнала. Това означаваше, че единственият ѝ шанс за спасение е „Прометей“.

Сети се за камерите за наблюдение, разположени на различни места в кораба. Нямахше да е лесно да стигне до дока за скачване, без да бъде забелязана от камерите или от някой член на екипажа.

Видя една бяла лабораторна престилка, закачена в гардероба, и ѝ хрумна безумна идея. Изтича в банята и изми грима от лицето си, после отрязва къдрица от косата си и се замисли какво да използва като лепило.

„Паста за зъби!“

Намаза с паста за зъби горната си устна и брадичката и нарязва кичура на по-малки парчета, залепи ги и се замоли на Бога да се задържат.

После се съблече и нахлузи мъжката риза, панталон и гумени ботуши, които намери в каютата, прибра косите си на стегнат кок и си сложи твърдата шапка и лабораторната престилка.

Погледна се в огледалото.

Отблизо маскировката беше безполезна. Но от камерите за наблюдение... можеше и да я прикрие или поне да ѝ спечели време.

С разтуптяно сърце Тери отвори вратата на каютата и излезе в коридора.

„Уилям Бийб“ пристигна няколко часа след като „Прометей“ бе започнала да се спуска в Дяволското чистилице. Джонас седеше сам в каютата си и гледаше видеозаписа отново и отново, като го спираше всеки път, когато камерата подскочеше.

Мак влезе. Носеше бутилка „Джак Даниълс“.

— Къде е Масао? — попита Джонас.

— Лекарят му даде успокоително. — Мак поклати глава, когато приятелят му превъртя лентата. — Престани да се измъчваш.

Джонас пусна записа и намали скоростта.

— Гледай внимателно.

Мак погледна монитора. Тери излезе от обхвата на камерата, после отново се появи.

Джонас посочи.

— Ето. Забелязваш ли как лентата подскача?

Мак коленичи пред екрана.

— Превърти я пак.

Отново изгледаха сцената. Образът подскочи точно преди експлозията.

— Копелета — каза Мак. — Монтирали са записа.

— Тери е жива.

Мак погледна приятеля си в очите и каза:

— Ще приготвя „Абис Глайдер-2“ за спускане.

„Прометей“ се спусна на петдесет метра под тавана на хидротермалния слой и капитанът включи новите фарове.

Селесте се вторачи в мощните лъчи, които осветиха бързо движещата се кална вода, въртяща се под подводницата.

— Фантастично — прошепна тя, когато „Прометей“ се гмурна в тъмните облаци, навлизайки в Дяволското чистилице.

Бенедикт стоеше до илюминатора и наблюдаваше приближаването на светлите звезди. Фаровете на подводницата бяха толкова ярки, че съществата, обитаващи океанското дъно, се разбягваха.

В помещението за наблюдение влезе капитан Прокович и Бенедикт се обърна.

— Виждаш ли, Влад, планът ни успява. Трите кронозавъра няма да се осмелят да се приближат към светлината.

— Да. Какви са заповедите ти?

— Натоварете мангановите камъни на борда на „Прометей“ в момента, когато влезе в дока. После кажи на Селесте, че искам да я видя на палубата за наблюдение. А, и доведи жената в хангара, за да се отървем от нея.

Джонас стоеше на палубата. Беше облечен в неопреновия си костюм и проверяваше „Абис Глайдер–2“, докато екипажът я товареше на лебедката. Едноместната подводница приличаше на изстребител. Хидродинамичната ѝ форма и лека конструкция ѝ позволяваха да лети в океана като лазерен лъч. Макар че „Прометей“ щеше да пристигне първа в Марианската падина, „Абис Глайдер“ щеше да се спуска пет пъти по-бързо от подводницата на „Гео-Тек Индъстрис“.

Дългият три метра плавателен съд се състоеше от два корпуса. Обшивката бе направена от кевлар и подсилен алуминий. Вътре имаше капсула от прозрачна пластмаса — навигаторската кабина на подводницата. В случай на аварийна ситуация навигаторът можеше да катапултира.

Хари Мун и Мак се приближиха до него.

— Джонас, какви се тези по-малки картери под двигателя? — попита Мак. — Другата подводница нямаше такива неща.

— „Абис Глайдер–2“ има ракетен водороден двигател за кратки скоростни отсечки. За да постигнем същия ефект на трийсет и пет хиляди фута дълбочина, трябваше изцяло да преустроим двигателните системи в опашката. В тези картери има две допълнителни витла, хранени с гориво от течен водород и кислород. На къси разстояния подводницата е по-бърза от торпедо. Послужи ми добре преди четири години.

— Може би и това ще ти послужи — каза Хари и му подаде пистолет.

— Мислиш ли, че е необходимо?

— Там долу няма да имаш работа със скаути. Мак ми каза за видеозаписа. Ако съпругата ти още е жива, Бенедикт няма дълго да я държи в това състояние. Съветвам те първо да стреляш, а после да броиш трупове. Желая ти успех.

Джонас погледна Мак в очите.

— Всичко това е реално, нали?

— Да. — Мак отмести поглед встрани.

— Мак, аз... исках да ти благодаря, защото винаги ме подкрепяш...

— Я стига. Отиди долу и прибери Тери. Чакаме ви за вечеря.

Джонас го прегърна.

Масао, който стоеше до отворения заден люк на подводницата, стисна треперещите ръце на Джонас.

— Знаеш, че те обичам като свой син. Съзнавам колко ти е трудно.

— Тя е жива, Масао, но онова копеле ще я убие, ако не му попреча.

— Тогава изслушай ме внимателно. Истинската смелост е да направиш онова, което винаги си се страхувал да направиш. Но за да постигнеш успех, трябва да си безстрашен. Призови бойния си дух, както го направи преди четири години.

— А съницата ми?

— Използвай ги, за да се подготвиш, но не ги превръщай в свой враг. Не забравяй, че най-важната битка е със себе си.

Масао го прегърна. Джонас влезе в „Абис Глайдер–2“ и се затвори в капсулата. След няколко секунди подводницата бе спусната във водата.

„Това се случва действително — помисли Джонас и избърса потта от челото си. — Дяволското чистилице... Адската дупка, където преди единайсет години измавих смъртта. Сякаш Марианската падина отново ме вика в дълбините, за да си уреди сметките.“

Той включи моторите и натисна лоста напред. Подводницата се спусна под ъгъл седемдесет градуса.

— Добре, искаше да се върна и — ето ме! Позволи ми само да прегърна Тери за последен път и после можеш да ме убиеш!

Тъмносините води на Тихия океан станаха виолетови, сетне черни. Джонас Тейлър се спускаше спираловидно, устремен към съдбата си.

— Какво? Избягала е? — попита Бенедикт.

— Успяла е да изкърти решетката на вентилационната шахта и се е вмъкнала в съседната каюта.

Бенедикт се усмихна. Интелигентната му мишка бе избягала от лабиринта благодарение на изобретателността си. С течение на годините той бе поставял два пъти обекта в подобни отчаяни и заплашващи живота обстоятелства. И всеки път индивидите или бързо се бяха предали пред неизбежната перспектива да умрат, или бяха предпочели да се борят до горчивия край. Той бе изучавал реакциите им, старателно бе съставял каталози на чертите на характера и личните им истории и бе анализирал силните и слабите им страни, докато бе разработил система от прогнози, която сега използваше, за да реши кои членове на екипажа му ще функционират най-добре в кризисни ситуации. За негова изненада, действията на Тери бяха оспорили тази информация. Борбата ѝ за оцеляване всъщност я бе направила по-силна, докато предизвикателствата ставаха все по-трудно преодолими.

„Какъв интересен обект. Жалко, че трябва да умре.“

— Претърсете кораба. Използвайте камерите. Искам незабавно да я намерите и да я доведете при мен. Тя заслужава личното ми внимание.

Тери излезе в коридора на палуба Ж и застана зад шестимата мъже, които чакаха да влязат в дока за скачване, който се пресушаваше

и разхерметизираше след пристигането на „Прометей“. Облегна се на стената, скръсти ръце на гърдите си и наведе глава, когато капитан Прокович профуча покрай нея заедно с двама от членовете на личния персонал на Бенедикт.

По лицето ѝ потекоха капки пот и Тери усети вкуса на пастата за зъби по устните си.

„Успокой се...“

Титаниевият люк на дока се отвори и Тери последва екипажа и влезе в камерата.

От купола на „Прометей“ излязоха трима мъже, които се ръкуваха с другите.

Тери тръгна към стълбата. Насреща ѝ се появи друг член на екипажа.

Отбягвайки погледа му, тя го потупа по гърба и бързо се вмъкна в „Прометей“.

В подводницата нямаше никого.

Тери се отправи към банята. Щеше да се заключи в складчето и да се моли на бога никой да не погледне там по време на петчасовото издигане.

Докато посягаше към валчестата дръжка, вратата внезапно се отвори.

Тери се стресна и се вцепени.

Селесте вдигна глава и я видя.

— Ах, извинете... Господи, Тери? Ти ли си? — засмя се тя.

Очите на Тери се напълниха със сълзи.

— Селесте, моля те, не казвай на никого. Помогни ми да се скрия. Моля те...

— О, боже, само да те види Джонас сега. Е, грижеше ли се за Бенедикт, докато ме нямаше?

— Селесте, моля те...

— Джонас и аз прекарахме страхотно. Знаеш ли, мисля, че той изпита облекчение, когато му казах, че си мъртва.

— Какво?!

— Може би трябваше да му кажа, че си сменила сексуалния си партньор.

В подводницата слезе капитан Прокович.

— Селесте, Бенедикт те чака в помещението за наблюдение...

— Влад, случайно да си загубил нещо? — попита Селесте и махна шапката от главата на Тери.

Заслепена от гняв, Тери сграбчи Селесте за гърлото, повали я на пода и вкопчи нокти в гърлото ѝ.

Прокович бързо я хвана под мишниците и я блъсна през отворената врата на банята.

Тери се удари болезнено в тръбата под мивката.

Селесте се надигна, мъчеше се да поеме въздух. На врата ѝ имаше голямо тъмночервено петно. Прокович ѝ помогна да стане.

— Добре ли си?

Селесте докосна гърлото си и размаза кръвта.

— Заклучи я в хангара, но не ѝ прави нищо, разбра ли? Първо трябва да се погрижа за нещо друго. След двацет минути ще дойда.

Обграден от непроницаем мрак, Джонас бързо загуби представа за посока. Беше се вторачил в тъмната вода и трескаво разсъждаваше.

Гневът бе изместил страха и целеустремеността му вдъхваше смелост. Джонас знаеше какво го чака долу, но това вече нямаше значение.

Интересуваше го единствено Тери.

Той пусна лоста, за да избърше потта от дланта си, и провери дълбочината. 10 085 фута.

Беше изминал едва една трета от пътя.

Натисна лоста пак.

Селесте пое дълбоко въздух, изкачи се по стълбата и влезе в помещението за наблюдение. Бенедикт беше сам и гледаше бездната. Тя затвори люка след себе си.

— Защо го направи? — попита той.

— За да не ни безпокои никой. — Селесте се приближи до бара и наля питиета за двамата.

Бенедикт се обърна към нея.

— Какво ти е на гърлото?

— Тери Тейлър ме нападна на борда на „Прометей“ — отговори тя и му даде чаша.

— Каква изобретателна жена — усмихна се той. — Жалко, че трябва да я убием.

— Аз ще го направя, ако не възразяваш.

— Съвсем не — отговори Бенедикт и изпи питието си.

Селесте се приближи до него.

— Изглеждаш тъжен. Какво не е наред?

— Както е казал Оскар Уайлд: „В този свят има две трагедии. Едната е да не получиш онова, което искаш, а другата — да го получиш.“

Тя прокара пръсти по слабините му.

— Може би аз ще подобря настроението ти.

Бенедикт я сграбчи за русите коси и я придърпа към себе си.

— Липсваше ми.

Селесте се усмихна и се вторачи в блесналите му очи.

— Тогава чукай ме.

И бръкна под полата си и събу бикините си.

Ръмжейки като животно, Бенедикт я поведе към канапето, после спря и се хвана за главата.

— Какво има, Бенедикт?

— Не знам... Изведнъж ми се зави свят.

— Може би трябва да легнеш.

Той се олюля. Стаята се завъртя около него. Бенедикт погледна Селесте и го осени прозрение. Той се вторачи в нея. Изумруденозелените му очи бяха по-скоро животински, отколкото човешки.

— Питието ми...

— Сложих ти нещо, за да ти помогне да заспиш.

Бенедикт я блъсна и залитайки, тръгна към люка.

Селесте грабна бутилката водка и го удари по обръснатата глава. Той загуби съзнание.

Прокович бързо завърза с жица китките на Тери зад гърба ѝ, после я блъсна в хангара и залости вратата отвън.

Тя затвори очи и си спомни смъртта на Сергей.

— Господи...

Огледа помещението. Нямахте нищо друго, освен шест робота БПДИ.

Дишането ѝ се затрудни, пулсът ѝ се учести. Тери опита да се освободи от жицата. Знаеше какво я очаква.

Бенедикт отвори очи. Бе вързан на един стол пред илюминатора. От дълбоката рана на главата му течеше кръв.

— Селесте?

— Да? — Тя прекоси помещението и застана пред него. Държеше чаша.

— Защо?

— Удобната възможност създава крадеца. Нали така ме учеше?

— Измисли го, нали? — немощно каза той и премигна да изчисти кръвта от очите си.

— Готова съм за всичко. Ти ме подготви добре.

— Може би. Но малката ни империя стана твърде голяма. Ще се нуждаеш от помощта ми.

— Мисля, че няма. Извинявай за играта на думи, но ми омръзна да ме чукаш отзад. Тази организация ще се възползва от личния ми стил на работа.

— Не е необходимо... да става така...

Селесте застана срещу него. Очите ѝ блестяха от гняв.

— Искаш милост? Странно, не си спомням да си проявил милост към майка ми.

— Майка ти? — Очите на Бенедикт се разшириха.

— Не се опитвай да отричаш. И двамата знаем, че Сергей обича да говори, когато се напие.

— Откога знаеш?

— От шестнайсетгодишна. И от онзи момент ти си мой. Всеки път, когато погледна изумруденозелените ти очи, знам, че гледам мъртвец.

— Взаимоотношенията ни, връзката ни, всичко, което съм ти дал през годините, има ли нещо от това значение за теб?

— Защо мислиш, че чаках толкова дълго?

— Раната заздравява, но белегът остава. — Той поклати глава. — Какво разочарование е да разбере, че след всичко, на което те научих,

още ти липсват добродетелите чест и лоялност.

— Я си го начукай. Изведнъж стана пазител на морала? — Селесте го възседна, повдигна брадичката му и допря счупената бутилка в гърлото му. — Каж ми, убийството на онзи московчанин заслужаваше ли си живота на майка ми?

— Майка ти беше курва. Взех я от улицата, когато беше едва деветнайсетгодишна. Дадох ѝ живот и ѝ подарих баща ти.

— Подарил си ѝ го?

— Красив подарък с мъничък дефект. Баща ти не можеше да има деца, затова легнах с майка ти и ѝ дадох семейство.

Селесте пусна бутилката, стана, закри устата си с ръка и отстъпи към илюминатора.

Доловил движение, възрастният мъжки кронозавър се приближи. Бенедикт се усмихна садистично.

— Точно така. Ти си моя дъщеря.

В съзнанието на Селесте едновременно нахлуха хиляди мисли.

— Майка ти беше пленителна — най-красивата жена, която съм виждал. Тя беше и безценно средство и ми помогна да науча от баща ти тайни, които впоследствие помогнаха на „Гео-Тек Индъстрис“ да се сдобият с реактора токамак.

— Само средство ли беше майка ми за теб?

— Не. Обичах я, но тя беше слаба. След смъртта на баща ти отново започна да употребява наркотици. Разбрах, че повече не мога да ѝ доверявам тайните си, още по-малко да се грижи за теб. Последната ѝ постъпка ми помогна да премахна потенциален враг от Политбюро, човек, чиято задача беше да предотврати придобиването ни на „Голиат“.

— И ти я уби?

Бенедикт я погледна натъжено.

— Селесте, превържи раната ми преди...

— Убил си я!

Той се вторачи в очите на дъщеря си.

— Преди години бях върнал смисъла в живота ѝ. Когато тя отново тръгна по наклонената плоскост, я избавих от страданията. Имах нещо безкрайно по-ценно — теб.

— Страхотен начин да се държиш с дъщеря си.

Бенедикт поклати глава.

— Красотата ти ме плени. В очите ми ти беше превъплъщение на майка си. Слабостта на плътта ми...

Селесте се обърна към бездната.

— Разбрах, че тези чудовища споделят тази слабост. — Тя запали външното осветление.

Бенедикт забеляза движение по периферията.

— Изслушай ме, Селесте. Заедно можем да постигнем велики неща. Енергията на слънцето е наша...

— Ще се възползвам от нея сама.

— Селесте, аз съм твоята кръв, такава, каквато ще станеш ти. Бях като теб.

— Майка ми ми липсва.

— *Ultra posse nemo obligatur*. Не отхапвай по-голям зальк, отколкото можеш да преглътнеш.

— Защо молиш за милост?

— Не искаш ли да го правя?

— Не. Късно е. Жребият е хвърлен и нямам желание да хващам звяра за ушите. — Тя избърса кръвта от очите му. — Ако не те довърша сега, един ден аз ще седя на този стол!

— Изглежда, съм те обучил добре.

— Сигурно е в гените ми.

Мъжкият кронозавър рязко се обърна и бързо се насочи към илюминатора.

Бенедикт затвори очи.

— *Majori cedo*, предавам се на по-висшия. Предполагам, че целта на всеки родител е да види детето си да разперва криле по-широко от гнездото.

— Тогава би трябвало да си горд.

Той отвори очи и видя движение в бездната.

— Мисля, че е по-добре да тръгваш.

Селесте се обърна, видя съществуването, целуна Бенедикт в устата, изтича към стълбата и отвори люка.

— Селесте?

— Да... татко.

— Ще се видим в ада.

Тя затвори люка и бързо слезе по стълбата. Вдясно имаше дистанционно управление, което активираше аварийния люк, чието

предназначение беше да изолира палубата за наблюдение от останалата част на подводницата. Селесте набра кода.

Тритонната титаниева плоскост се плъзна над люка на стълбата.

Бенедикт продължи да гледа бездната, взрян в тъмночервените очи. Те се уголемиха. Появи се крокодилска глава. Челюстите се отвориха широко.

С оглушителна детонация, съществото разби с главата си прозрачната пластмаса. Неизмеримото налягане мигновено пръсна черепа на Бенедикт и срути купола на „Бентос“, смазвайки кронозавъра под дванайсетте хиляди тона титан. От сплесканото горно ниво се издигна гъбовиден облак мехури, кръв и отломки.

— Какво стана, по дяволите? — извика Прокович.

Селесте изчака, докато шумът утихна.

— Кронозавър разби илюминатора. Бенедикт е мъртъв.

Към нея се втурна един от инженерите.

— Чу ли скърцането? Титаниевите плоскости се огъват. Натискът е огромен. Подводницата може да се разпадне и да се взриви всеки момент.

Селесте се обърна към Прокович.

— Влад, „Прометей“ натоварена ли е?

— Да, но имаме друг проблем. Сонарът засече огромна форма на живот, която се е насочила към нас. Намира се на тринайсет километра северно и ще пристигне тук до осемнайсет-двайсет минути. Каквото и да е, съществото е дълго най-малко дваайсет метра.

„Ейнджъл...“

— Кога можем да потеглим?

— След десет минути. Но това не е всичко. От „Голиат“ съобщиха, че Джонас Тейлър е тръгнал към нас с „Абис Глайдер“.

— Джонас? О, идеално. Тери в хангара ли е?

— Да.

— Обади се на „Голиат“, капитане. Кажим им да ме свържат с Джонас чрез „Уилям Бийб“. Ще приема обаждането в контролното помещение на хангара. Десет минути след това ще се срещнем на борда на „Прометей“. Предупреди екипажа. Напускаме подводницата.

Джонас се обля в студена пот и устата му пресъхна от страх.

Появи се блясък, който кръжеше отдолу. Джонас се опита да завие...

После се издигна главата. Челюстите бяха широко отворени, зъбите — оголени.

Джонас мигна... вторачи се в мрака и с треперещи ръце избърса потта от очите си.

— Имаш халюцинации — каза той на глас. — Съсредоточи се. Не бива да губиш представа за реалността...

Изведнъж се разнесе оглушителна експлозия, последвана от надигаща се ударна вълна, която блъсна малката подводница и я преобърна.

Джонас се хвана за главата. Ушите му кънтяха от взрива.

„Експлозия... Трябва да е «Бентос». Господи, не... Моля те, Господи...“

Той възвърна контрола върху подводницата и се устреми към океанското дъно.

След няколко минути къntenето спря и слухът му се върна.

— Джонас, обади се, моля те...

Той включи радиопредавателя.

— Масао, тази експлозия...

— И ние я чухме, но Селесте Сингър каза, че „Бентос“ още е непокътната.

„Слава Богу...“

— Тя иска да говори с теб. Отнасяло се за Тери.

— Свържи ме.

След миг на силни смущения се чу гласът на Селесте:

— Джонас, чуваш ли ме?

— Говори.

Селесте погледна Тери през прозореца на контролното помещение на хангара и включи външния високоговорител, та пленничката да чуе разговора.

— Джонас, на борда на „Бентос“ стана още един инцидент — започна тя. — Принудени сме да напуснем подводницата. Бенедикт е

мъртъв. Видях останките на Тери. Няма да искаш да ги погледнеш...

— Трябва да се уверя с очите си.

Тери чу гласа на съпруга си и започна да крещи името му.

Селесте се усмихна зад звукоизолиращото стъкло.

— Да, знам колко важно е за теб да бъдеш сигурен. Желанието ти е да продължиш живота си и аз искам да ти помогна. Изслушай ме внимателно. На долната палуба на „Бентос“ има голям хангар. Над люковете е монтиран детектор за движение. Ще настроя системата за влизане на автоматично управление. Ще трябва да минеш няколко пъти покрай люковете, за да активираш системата. Щом люковете се отворят, камерата се наводнява за пет минути. Когато влезеш, хангарът отново ще се затвори и ще изравни автоматично налягането. Разбираш ли?

— Да.

— Джонас, моментът е труден. Ти загуби Тери, а аз — Бенедикт, но искам да знаеш, че те обичам и ще чакам, докато бъдеш готов...

Джонас изключи предавателя.

Селесте влезе при Тери, която седеше на пода. Ръцете ѝ бяха завързани зад гърба.

— Как се чувстваш, като знаеш, че съпругът ти ще те убие?

— Да ти го начукам!

— Не се тревожи. Джонас ще се погрижи за това, след като умреш. Вероятно веднага ще имаме деца...

Тери скочи.

Селесте я бутна на пода.

— Стига ми една схватка за днес. А, в случай че се питаш, Бенедикт наистина е мъртъв. Не си прави труда да проливаш крокодилски сълзи за него. Той се провали и ще отиде в ада. Е, приятно умирање.

Тери изчака, докато Селесте затвори вратата, после се претърколи по гръб, сви крака и измъкна ръцете си пред тялото. Порешителна от всякога, тя започна да прегрива жицата. Не искаше да мисли за вратите на хангара, които съпругът ѝ щеше да активира след няколко минути.

Селесте слезе в „Прометей“ и Прокович затвори люка след нея. Подводницата беше претъпкана с мъже — стояха върху кофите, пълни с тонове манганови камъни.

— Подгответе подводницата за излизане — заповяда капитанът.

— Слушам, сър.

„Прометей“ се спусна като оловна тежест към океанското дъно.

— Изхвърлете баласта! Подайте пълна тяга...

Носът на подводницата бавно се издигна.

— Защо се влачим така, по дяволите? — попита Селесте.

— Претоварени сме — отговори капитанът. — Но стига да се издигнем, всичко ще е наред.

Джонас включи фаровете и се вгледа във въртящата се кал, която изолираше хидротермалния слой от останалата част на Марианската падина. После с разгуптяно сърце насочи „Абис Глайдер-2“ през течението от наноси.

Подводницата навлезе в Дяволското чистилице.

Джонас активира сонара и откри „Бентос“. Докато нагласяваше курса, от океанското дъно започна да се издига ярък блясък. Той се отправи към него. Знаеше, че е „Прометей“, защото на екрана се появи червена точка, отбелязваща местоположението му. Появиха се обаче още две светли точки, които го стреснаха. Те се движеха много по-бързо — направиха кръг и се скриха в мрака вдясно.

„Кронозаври!“

Задъхан, Джонас се втренчи в бездната, но не видя нищо. Светлите точки се приближиха. Формите на живот явно усетиха присъствието му.

Едно от съществата се появи отзад, а друго заобиколи отдясно.

Джонас се устреми към „Прометей“.

Обикалящите кронозаври завиха рязко, блокирайки пътя му.

„Мамка му... Маневрират по-бързо от мен.“ В гърлото му заседна буца. Кронозаврите бяха не само по-големи и бързи от „Абис Глайдер“, но и интелигентни ловци и действаха заедно.

Джонас натисна лоста и се спусна към съществото, което му препречваше пътя, като наблюдаваше индикаторите на командния пулт.

Триста фута...

В лъча на фара на „Прометей“ се появи тъмен силует.

Сто фута...

Джонас посегна към лоста за външните светлини.

Петдесет фута...

„Сега!“

Запали фаровете и профуча край стъписания кронозавър.

В същия миг по-голямото от двете чудовища го нападна отзад, но изведнъж се обърна и изчезна заедно с детето си.

Светлите точки на екрана на радара се преместиха на изток.

На екрана обаче се появи друга точка. Обектът беше различен, много по-голям, и идваше от юг.

Джонас разбра защо бяха избягали кронозаврите, вгледа се в мрака и зачака белият блясък да се появи. Сърцето му биеше като лудо.

Вляво премина „Прометей“. Фаровете на „Бентос“ блестяха на осемстотин фута на тъмното океанско дъно.

На четиристотин фута вдясно се появи заплашителният блясък на Ейнджъл.

Джонас увеличи скоростта и се насочи към „Бентос“.

Трийсеттонната женска акула навлезе в бойното поле. Сетивата ѝ локализираха много плячка. Ампулите на Лоренцини на чудовището регистрираха сърдечния ритъм на кронозаврите, а рецепторите по страничната линия засякоха вибрациите на двигателя на „Абис Глайдер“.

Пренебрегвайки и двете, Ейнджъл се отправи към най-голямата и най-бавно движеща се жертва.

Селесте гледаше през илюминатора и чакаше появата на странния блясък.

— Мегалодонът се приближава бързо — докладва операторът на сонара. — Хиляда фута...

— По дяволите, капитане, направи нещо!

— Какво? Да изхвърля екипажа?

— Осемстотин фута...

Тя се обърна към Прокович.

— Влад...

— Късно е — прошепна той. — Ще умрем... И за какво? Заради купчина проклети камъни.

Двете светли точки се появиха отново — съществата изскочиха от океанското дъно и препречиха пътя на Джонас към „Бентос“.

Той изруга, зави на сто и осемдесет градуса и пак се спусна към „Прометей“.

— По дяволите...

Видя Ейнджъл. Акулата се бе приближила до подводницата на „Гео-Тек Индъстрис“ и я обикаляше — прелюдия към атака.

— Джонас, чуваш ли ме?

Той включи радиопредавателя.

— Чувам те и те виждам, Селесте.

— Джонас, моля те, на борда има дващест души. Не можеш ли да примамииш акулата и да я отдалечиш от нас? Поне докато излезем от слоя...

Нещо удари „Абис Глайдер-2“ и тя се наклони на дясната си страна.

Джонас възвърна контрола върху управлението и погледна в тъмночервеното око на чудовището, допряло муцуна до капсулата.

Зави рязко надясно.

— Джонас...

— В момента съм зает!

Неочаквано в светлината на фаровете се появи големият кронозавър.

— По дяволите... — Джонас увеличи скоростта и крокодилските челюсти изтракаха зад опашката на подводницата.

Действайки заедно, плиозаврите обикаляха около „Абис Глайдер-2“. Джонас не можеше да се отърве от тях и издигна подводницата, за да се спаси в светлината на фаровете на „Прометей“.

Предвкусвайки плячката, Ейнджъл блъсна с муцуна носа на подводницата и Селесте изпищя.

„Прометей“ се наклони на една страна.

Мегалодонът продължи да обикаля. Подводницата не ставаше за ядене, но беше враг.

Операторът на сонара избърса капките пот от екрана.

— Шестстотин фута до тавана на хидротермалния слой. Тейлър идва!

„Абис Глайдер–2“ се стрелна към „Прометей“. Джонас присви очи срещу заслепяващите светлини на корпуса.

Двата кронозавъра внезапно спряха атаката.

Джонас изпита моментно облекчение и се отправи нагоре, после рязко се спусна в широка дъга, за да се насочи отново към „Бентос“.

Погледна наляво и надясно, търсейки бял блясък в бездната, но не видя почти нищо от ярките фарове на „Прометей“. „Абис Глайдер–2“ се издигна покрай подводницата на „Гео-Тек Индъстрис“ — и огромната глава на Ейнджъл се появи от мрака точно пред Джонас. Челюстите се отвориха широко, разкривайки черната паст, която стотици пъти бе виждал в кошмарите си.

— По дяволите... — Джонас дръпна лоста назад и после встрани, но вече беше късно.

Острите зъби откъснаха лявото крило от корпуса.

„Абис Глайдер–2“ се завъртя настрана и изгуби контрол.

Мегалодонът се обърна и заплува след нея.

Джонас натисна лоста, гмурна се с носа напред, за да избегне побързия хищник, и се устреми към двата издигащи се кронозавъра.

Стреснати, те се стрелнаха встрани от челюстите на огромния враг.

Селесте наблюдаваше как „Абис Глайдер“ изчезва в мрака долу и мегалодонът я преследва.

— На какво разстояние сме от тавана на хидротермалния слой?

— Ще го стигнем след две минути — отговори Прокович облекчено. — Приятелят ти, изглежда, няма да успее.

— *C'est la vie*^[1]. Чакай... По дяволите. А Тери?

— Експлозията на палубата е нарушила сферичната форма на „Бентос“. В момента милиарди тонове налягане притискат сплескания корпус. Силите на натиск на дълбините са фантастични. Гарантирам, че корабът няма да издържи и двацет минути.

Селесте се усмихна и взе радиопредавателя.

— Джонас, любов моя, надяваме се, че ме чуваш. Много ти благодаря за помощта. Обещавам да ти купя красива надгробна плоча.

Джонас не ѝ обърна внимание — бореше се да възвърне контрол върху неуправляемата подводница.

Муцуната на Ейнджъл се заби в опашката на „Абис Глайдер“. Луминесцентният ѝ блясък освети лоцманската кабина. Подводницата се насочи към невидимото дъно на Марианската падина.

Гласът на Селесте продължи да го дразни.

— Джонас, бъди откровен. Не ти ли се иска да ме бе любил онази нощ в каютата ми?

„Допълнителните витла...“

Джонас стисна зъби и протегна ръка към лоста.

Кръжейки над дъното, големият женски кронозавър се устреми към жертвата и отвори уста, за да открадне плячката на врага си.

— Това щеше да е най-страхотното чукане в живота ти, Джонас. Щеше да се влюбиш в мен...

Ейнджъл усети, че кронозавърът се издига към плячката, и отвори уста, за да отхапе опашката на „Абис Глайдер“.

— Но сега ще умреш. Жалко за Тери. Тя още е жива на борда на „Бентос“ и очаква да я спасиш.

— Какво? Жива е... Оставила си я там долу...

— В момента е жива. Но когато пристигнеш, ще е мъртва.

— Кучка...

— Иска ми се да бях останала, за да видя срещата ви. Предай на трупа ѝ поздрав от мен.

Джонас чу как членовете на екипажа на „Прометей“ се изсмяха и кипна. Завъртя лоста по посока обратна на часовниковата стрелка, активира резервоарите за течен водород и включи допълнителните витла.

„Абис Глайдер–2“ се изстреля като торпедо от отворената паст на мегалодона, профуча край стъписания кронозавър и се устреми нагоре.

Бялата акула заплува след нея.

Джонас грабна радиопредавателя.

— Хей, Селесте, сега ще ти го начукам така, както никой никога не ти го е начукувал.

И намали скоростта наполовина, изчаквайки Ейнджъл.

Селесте се втренчи в сонара и не повярва на очите си — малката светла точка изкара по-голямата от дълбините и я поведе към „Прометей“.

— Да те вземат дяволите, Джонас! — Тя хвана Прокович за ръката. — На какво разстояние сме от тавана на хидротермалния слой?

В корпуса започнаха да се удрят сажди.

— Всичко е наред — усмихна се Прокович. — Съвсем скоро ще излезем.

Видимостта изчезна. Селесте затаи дъх. След двацет секунди „Прометей“ премина през пласта и се издигна в студените води, насочвайки се към „Голиат“.

Членовете на екипажа започнаха да ръкопляскат. Селесте се усмихна и грабна радиопредавателя.

— *До свидания*, Джонас, скъпи мой...

Джонас увеличи скоростта, погледна през рамо и видя белия блясък на Ейнджъл. „Абис Глайдер“ навлезе в смразяващите води, приближи се до „Прометей“ и започна да обикаля.

— Хей, Селесте, намерих Ейнджъл. Къде я искаш?

Селесте се обърна, погледна през илюминатора и видя как гигантското същество се издига към тях. В съзнанието ѝ отекнаха последните думи на баща ѝ. „*Ще се видим в ада.*“

Мегалодонът се приближи на петдесет метра от „Прометей“. Джонас превключи на пълна мощност и насочи носа на „Абис Глайдер“ обратно към океанското дъно.

Очите на Селесте се разшириха, когато страховитата бяла глава разтвори огромните си челюсти и захапа сферичната капсула за наблюдение в долната част на „Прометей“.

Титаниевите платки изскърцаха. Подводницата престана да се издига, задържана от допълнителната тежест на чудовището.

Мегалодонът разтърси глава и захранването на подводницата се претовари сред дъжд от искри.

Обградени от непрогледен мрак, безпомощните членове на екипажа се разкрещяха и трескаво заразмахва ръце, подмятани като парцалени кукли.

Прокович падна по гръб и се претърколи в капсулата за наблюдение. Стовари се върху купчина гърчещи се тела и удари челото си в илюминатора. Отвори очи, надникна през прозрачната пластмаса и изкрещя. Разсъдъкът му го напусна.

Аварийните фарове на подводницата осветиха вътрешността на устата на праисторическата бяла акула.

Селесте притисна лице до илюминатора и погледна съществото. Страховитите венци на мегалодона се бяха обвили около капсулата, сивото око се бе изцъклило — акулата безуспешно се опитваше да пробие със зъби титаниевата обшивка.

Трагедията на живота ѝ бързо премина пред очите ѝ.

Сред ужасените крясъци и обвита в хаоса на мрака, Селесте се разплака, завладяна не от страх, а от безсмислеността на съществуването си.

Мегалодонът не можеше да отхапе плячката и извиваше глава, мъчейки се да откъсне капсулата от корпуса.

Краят на една от титаниевите плоскости се разхлаби...

В един сюрреалистичен миг „Прометей“ сякаш се засмука сама в центъра на гравитацията си.

Последва експлозия от свръхестествена светлина и болката на Селесте изчезна завинаги.

Джонас се носеше стремително към океанското дъно. После, ужасен, че ще се разбие в дъното, дръпна силно лоста назад и изправи подводницата.

„Абис Глайдер-2“ се намираше на четирийсет фута от дъното. Фаровете ѝ осветиха извисяваща се гора от стълбове черен пушек.

Стиснал зъби, Джонас внимателно преведе подводницата между димящите комини от минерали, които сякаш изскочиха пред него от

мрака. Изстена, когато „Абис Глайдер“ мина покрай висока грамада камъни. Хидротермалният комин откъсна от корпуса остатъка от крилото.

Джонас успя да възвърне отчасти контрола върху управлението, издигна подводницата и мина над бълващите черен пушек стълбове.

В червената светлина на фаровете се появи внушителна сянка — беше твърде голяма, за да е нещо друго, освен „Бентос“.

Двете ярки точки отново блеснаха на екрана и се стрелнаха да пресрещнат Джонас.

Тери успя да развърже жицата от китките си със зъби, стана — и чу смразяващо кръвта стържене на метал.

Титаниевите плоскости на „Бентос“ започваха да се огъват под неизмеримото налягане на водата.

Палуба Б експлодира и се сплеска под налягането от 1160 атмосфери.

Писькът на Тери бе заглушен от друг взрив — бе се смачкала палуба В.

След част от секундата се активира аварийната система на „Бентос“. Хидравличните компресори стовариха двайсеттонната титаниева плоскост на мястото ѝ, за да затворят ниво Г и временно да предотвратят рухването на останалата част на „Бентос“ като къща от карти за игра.

Тери затвори очи и затаи дъх. От всички страни отекваха ужасяващи звуци от огъване на метал. Споменът за осакатените тела на екипажа на „Епиметей“, въртящи се в дока за скачване, блесна в ума ѝ. Загубила всякаква надежда, тя се свлече на пода, сви се на кълбо и зачака смъртта.

Джонас обиколи „Бентос“, за да намери входа на хангара. Появи се синя светлина и той насочи „Абис Глайдер“ към лъча, активирайки системата за влизане.

От решетките на пода започна се изпомпва морска вода и Тери скочи. „О, Господи, ще умра... Ще умра...“

Безумието на мига я съкруши. Тя отново дръпна вратата и изкрещя от отчаяние, после тръгна в дълбоката да глезените вода към отсрещната страна на хангара.

Застана там и разтреперана от страх, се вторачи в роботите БПДИ.

И изведнъж ѝ хрумна необикновена идея.

Роботите БПДИ имаха титаниеви корпуси с формата на цилиндър, предназначен да предпазва чувствителните уреди от налягането на дълбините. Ако успееше да отвори някой от тях и да влезе вътре...

Огледа капака на първото устройство и се отчая — бормашината за отвинтването на болтовете беше в контролното помещение.

Водата стигна до коленете ѝ.

— Господи, моля те...

И хукна от робот на робот, обезумяла от страх.

„Абис Глайдер“ се приближи до външната страна на хангара и търпеливо зачака четириметровият люк да се отвори.

Двете светли точки на екрана станаха по-ярки.

Джонас нервно оглеждаше оловносивия корпус на „Бентос“, който едва се забелязваше в червената светлина.

— Хайде, по-бързо, по дяволите!

По океанското дъно се плъзна огромна сянка, която се насочи към осветената долна част на „Бентос“.

Тери извика от радост, когато видя последния робот. Онзи, който бе работил върху устройството, не си бе направил труда да завинти болтовете.

Тя завъртя капака обратно на часовниковата стрелка. От вътрешността на работа се разнесе миризма на разложение.

Нагазила до кръста във водата, Тери продължи да върти капака. Миризмата я задави. „Умрял плъх?“ Хвана трийсет килограмовия капак с две ръце и го вдигна. Вонята я зашемети.

Тери се извърна, пое дълбоко въздух, бръкна в робота и напипа нещо, което приличаше на чувал от зебло.

„Какво е това, по дяволите?“

Отмести титаниевия капак настрана, качи се върху робота, напъна се, измъкна чувала и го хвърли във водата.

Ушите ѝ започнаха да пукат. Налягането в хангара бързо се повишаваше.

Тя скочи във водата, която вече стигаше до гърдите ѝ, и изсипа съдържанието на чувала.

Кръвта ѝ се смрази и ѝ се догади — във водата цамбурна осакатеният труп на Хийт Уилямс.

Тери блъсна обезглавеното тяло настрана и се покатери на робота. Отворът му беше само на петнайсет сантиметра от издигащата се вода. Тя се надигна, стъпи вътре и извика от ужас.

Беше прекалено тясно, за да се вмести. Значи затова Уилямс беше без глава.

Джонас обиколи „Бентос“, придържайки се близо до титаниевия купол. Огромният плиозавър го преследваше отблизо.

„По дяволите... Къде е другият?“

Двайсет и петтонното морско влечуго не можеше да маневрира толкова близо до корпуса като по-малката си плячка и отвори челюсти, опитвайки се да захапе опашката на подводницата.

Джонас погледна надясно и видя светло око на влечуго. Продълговатите челюсти се разтвориха и разкриха редици смъртоносни конусовидни зъби.

Кронозавърът наклони глава на една страна и отново се опита да захапе изплъзващата се плячка. Джонас дръпна лоста назад и издигна подводницата секунди преди по-малкият кронозавър да се покаже от другата страна на „Бентос“.

„Абис Глайдер“ се плъзна по плоската част на купола и се отправи към вратите на хангара.

Тери вкопчи пръсти в контролното табло и започна да го дърпа.

В цилиндъра започна да прониква вода. Тери се подпря с крака, дръпна силно и удари главата си, но изтръгна командния пулт.

Изхвърли го навън, протегна ръка и придърпа титаниевия капак на мястото му.

Коленичи в мрака, агонизирайки в тясното пространство, и отчаяно започна да върти капака, за да го затвори плътно и да се предпази от силното налягане в бездната.

Няколко ужасяващи секунди водата продължи да прониква вътре.

Тери завъртя капака още три пъти и спря. Облегна се назад в непрогледния мрак — задъхваше се в тясното пространство на робота, който щеше да се превърне в неин ковчег.

Разнесе се приглушено бръмчене — гигантските врати на хангара започнаха да се отварят, за да позволят на бездната да нахлуе в камерата.

Тери започна да се задушаваше. Това беше краят. Треперейки в тъмнината, тя се хвана за главата в очакване тялото ѝ да се взриви.

Хидравличният шум спря.

Затворена в цилиндъра на седем мили под повърхността на Тихия океан, Тери Тейлър се разрида — съзнаваше, че въпреки последния отчаян опит за оцеляване — животът ѝ съвсем ще свърши.

Едноместната подводница се издигна към смачкания покрив на „Бентос“. Големият кронозавър я следваше отблизо. Джонас се насочи към срещуположната страна на корпуса и видя долу вляво мека светлина.

Вратите на хангара се бяха отворили!

Той се приготви да завие рязко към входа, когато забеляза, че по-малкият кронозавър се носи към него.

Отдалечи „Абис Глайдер“ от корпуса на „Бентос“ и се устреми към приближаващото се чудовище. В последната секунда свърна рязко и издигна подводницата към хангара.

„Абис Глайдер“ се блъсна два пъти в отсрещната стена. Джонас дръпна лоста назад. Носът описа кръг и спря.

Преди вратите на хангара да се затворят, по-малкият кронозавър се вмъкна вътре и удари подводницата. Туловището му изпълни

камерата.

„Абис Глайдер“ се блъсна в редица работи БПДИ.

Заклещено в тясното пространство, съществото се опита да стигне до плячката. Вратите на хангара се затвориха.

Чудовището разтвори огромните си челюсти и се насочи към Джонас.

Той ахна, когато видя обезглавен труп, носещ се по водата.

Кронозавърът налага Хийт Уилямс и го разкъса.

Джонас затвори очи пред ужасяващата гледка. Водата на хангара се осея с късове разлагаща се плът.

Бръмченето на хидравличните помпи го накара да отвори очи.

Кронозавърът притискаше муцуна до прозрачната пластмаса и тъмночервеното му око надничаше вътре.

А после се случи нещо странно. Кронозавърът започна да се гърчи. Туловището му се разтресе от силни конвулсии.

Джонас видя, че нивото на водата спада.

„Промяната в налягането!“

Мятайки се като обезумял, кронозавърът потрепна за последен път и после се строполи под собствената си тежест. От всеки отвор на тялото му рукна кръв.

Джонас махна предпазния колан, изпълзя до задната част на капсулата, отвори люка и излезе от подводницата.

— Тери!

Без да престава да вика съпругата си, той тръгна към контролното помещение на отсрещната страна на камерата. Не можеше да стигне до него, ако не се покатереше на гърба на мъртвото влечуго, така че стъпи на задния му плавник и предпазливо сложи ръце върху люспестата хлъзгава кожа.

Тери крещеше и отчаяно се опитваше да отвърти капака на робота. Започна да се задушават от липсата на кислород, изпита странно усещане, сякаш мракът се завъртя около нея. И после изгуби съзнание.

Джонас блъсна с рамо заключената врата на контролното помещение. После се отказа и хукна към херметизирания люк, водещ към вътрешността на „Бентос“, но той също беше затворен.

В кораба отекна стържене на метал, идващо някъде отгоре.

Обзе го отчаяние. Не можеше да намери Тери и скоро щеше да бъде смазан под останките на „Бентос“. Запълзя по гърба на мъртвия кронозавър, за да вземе пистолета, който му бе дал Хари Мун.

И в същия миг забеляза изтръгнатото от работа командно табло.

Вторачи се в него. Защо Селесте му бе позволила достъп до „Бентос“, ако Тери наистина беше жива? Какво искаше да каже, когато спомена, че съпругата му ще е вече мъртва, когато той пристигне?

„Селесте искаше да вляза в хангара. Защо? За да задействам механизма. Значи е заключила Тери вътре!“

Джонас хукна към редиците работи и се вторачи в болтовете и изтръгнатото табло.

И изведнъж го осени прозрението.

— Тери! О, Господи, моля те...

Сграбчи капака на последния робот и почна да го отвърта.

— Тери, чуваш ли ме?

Вдигна тежкия капак и го отместил, бръкна вътре, хвана отпуснатите ръце на съпругата си и я измъкна от цилиндъра, задушавайки се от вонята на смърт.

— Господи, Тери, миличка, кажи нещо!

Лицето ѝ бе посиняло. Изтръпнал от страх, започна да прави изкуствено дишане.

„Бентос“ се разтресе сякаш от земетресение.

Джонас провери пулса на Тери. Беше съвсем слаб.

Той продължи да прави изкуствено дишане. От очите му потекоха сълзи.

Лицето ѝ поруменя, тя се закашля и бавно отвори очи.

Джонас се разтрепери от облекчение, смееше се и едновременно плачеше. Тери го позна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Той я повдигна нежно и тя уви ръце около врата му.

— Джонас... Джонас... Много те обичам.

— И аз те обичам.

Дълго стояха прегърнати, забравили къде се намират.

Някъде над главите им се разнесе пронизително стържене на метал.

— Тери, „Бентос“ се руши. Как да се измъкнем оттук?

— О, Господи, не можем. Контролното помещение е заключено.
— Тя ахна, като видя мъртвото чудовище. — Какво е станало?

— Не издържа на атмосферното налягане. Можеш ли да задействаш вратите на хангара, ако успеем да влезем вътре?

— Вече опитах. Невъзможно е.

Джонас изтича до „Абис Глайдер“, бръкна под командния пулт и извади пистолета.

— Ела — каза той и помогна на Тери да мине по мъртвия кронозавър. — Ще стрелям в ключалката. Стой назад.

Джонас стреля два пъти и разби заключващия механизъм.

Тери намери железната тръба, която бе използвала срещу Сергей. Джонас я пхна в рамката и откря вратата. Тери се вмъкна вътре, огледа контролния пулт и активира процедурата за разхерметизиране.

От пода започна да извира морска вода.

— Нямаме много време — извика тя.

— Помогни ми с „Абис Глайдер“.

Двамата се покатериха върху мъртвия кронозавър и хукнаха през дълбоката до глезените вода към подводницата.

— Да я избутаме до вратата на хангара — каза Джонас, като забеляза повредената опашка.

Тери хвана задната част на подводницата и започна да бута. Водата вече стигаше до кръста ѝ.

— Тери, трябва да ти кажа нещо...

— Моля те, само не ми казвай, че си спал с онази жена.

Джонас се усмихна нервно.

— За бога, не...

Далечен тътен измести пронизителното стържене на метал.

— Джонас, когато вратите на хангара се отворят, „Бентос“ ще се разпадне и ще ни смаже...

— Качи се в предната част на подводницата — изкрещя той и отвори люка.

Тери се вмъкна в конусовидния нос на „Абис Глайдер“. Джонас изпълзя с краката напред и затвори люка след себе си.

Камерата се изпълваше с вода.

Джонас включи двигателя.

Нищо.

— Какво има?

— Мисля, че чудовището е разбило корпуса. По дяволите, резервоарът за течен водород е пробит...

Вратата на хангара се вдигна.

Палуба Г се огъна, предизвиквайки мигновена експлозия във всяко друго ниво отдолу.

Джонас сграбчи лоста на аварийната капсула и го дръпна силно.

Цилиндърът от прозрачна пластмаса се изстреля от корпуса и излетя в мрака. В същия миг „Бентос“ се взриви. За миг рухващият корпус ги всмука назад, после ги освободи от смъртоносната си хватка.

Капсулата започна да се издига в непрогледната тъма.

Тери и Джонас се прегърнаха.

— Какво искаше да ми кажеш?

— Мегалодонът е тук.

— Тук? В Марианската падина? Сега? Господи, Джонас... кошмарите ти.

Той усети, че цялото му тяло трепери.

Тери погали косата му, за да го успокои.

— Какво става после? — прошепна тя.

Джонас отвори широко очи, но пак не можа да види лицето ѝ в тъмнината.

— Ейнджъл ще ни открие точно когато се приближим до тавана на хидротермалния слой. В сънищата ми акулата ни проследява дотам, после се издига през слоя, за да погълне капсулата.

— Може да не ни види.

— Може. Тери... ужасно съжалявам за всичко. Съсипах брака ни и...

Тя стисна ръката му.

— Джонас, ти рискува живота си, за да ме спасиш.

— Предпочитам да умра, отколкото да живея без теб.

Той се наведе и я целуна.

Ейнджъл плуваше без усилия точно под тавана на хидротермалния пласт. Биолуминесцентният ѝ блясък хвърляше светли

отражения във въртящия се слой от сажди над тялото ѝ. Експлозията на „Бентос“ временно бе прогонила хищника, но мегалодонът се върна и откри самотния предмет, който се издигна от океанското дъно. И заплува, за да го пресрещне.

Джонас се взираше в мрака и очакваше белият блясък да се появи.

Обърна се надясно и видя бледо сияние, движещо се под тъмните облаци — и бързо се приближаваше. „*Може би отново сънувам? Събуди се!*“

Сърцето му заблъска в гърдите.

— Какво има? — прошепна Тери, която лежеше по гръб, затворила очи.

Джонас я хвана за ръката и я стисна. Блясъкът се материализира в демоничното лице от най-страшния му кошмар.

Капсулата се издигна над хидротермалния слой и се завъртя в силното течение. Джонас започна да се задушава.

Над главите им оставаха още шест мили вода.

Джонас знаеше какво предстои, но въпреки това искаше да гледа. Желанието му беше за последен път да се вторачи в лицето на смъртта. Той стисна ръката на Тери и зачака светлата триъгълна муцуна да се появи, така както бе станало преди единайсет години и както ставаше в кошмарите му.

— Тери, обичам те...

Във водовъртежа от сажди се появи слаб блясък, после се увеличи. Очертанията придобиха форма. Неземното сияние озари лицето на Тери.

Джонас се разтрепери. Стомахът му се сви от страх.

Тери се притисна до него.

Муцуната на мегалодона се появи от мрака. Призрачно бялата кожа на акулата изглеждаше ужасяваща на фона на непрогледната тъма. Демоничната паст се разтвори и разкри триъгълните зъби.

Джонас се опита да поеме въздух. Беше ужасен, но в същото време не можеше да откъсне очи от подобната на катедрала уста.

Вдясно се мярна неясно петно. Джонас се обърна и стъписан видя, че големият кронозавър атакува капсулата.

Джонас и Тери изкрещяха, когато челюстите на чудовището захапах горната част на цилиндъра от прозрачна пластмаса. Разнесе се ужасяващо стържене. Езикът и небцето на кронозавъра притиснаха капсулата.

Джонас прегърна Тери. Светът около тях се завъртя.

Женският плиозавър отплува с плячката, но не можа да я глътне. Разтвори свирепите си челюсти и се опита да намести хлъзгавата подводница между зъбите си, за да я захапе през средата. Затворили очи, Джонас и Тери отчаяно се притискаха един до друг и чакаха смъртта, докато капсулата се преобръщаше в зейналата паст на влечугото.

А после Джонас отвори очи и видя слаб блясък. Светлината озари острите като бръснач зъби на кронозавъра около тях.

Изведнъж капсулата изхвърча от устата на чудовището.

Джонас не можа да повярва на очите си. Ейнджъл се стрелна напред и захапа продълговатата муцуна на стъписания плиозавър.

— Да! Да! Да!

Туловището на кронозавъра се сгърчи, когато огромните челюсти на мегалодона смачкаха крокодилската глава.

От стиснатите челюсти на акулата бликна тъмна кръв. Разнесе се смразяващо хрущене на кости.

Ейнджъл спря и видя, че капсулата се издига.

Сърцето на Джонас заби като обезумяло. Той се замоли на бога мегалодонът да не ги последва. Безизразното сиво око го гледаше. „Пусни ни, Ейнджъл, пусни ни...“

За негово облекчение, акулата се обърна и стиснала в челюстите си мъртвия кронозавър, се спусна към Марианската падина, размаха опашка и изчезна.

Отново ги обви непрогледен мрак.

Джонас сподави сълзите си на радост и прегърна съпругата си. Капсулата продължи да се издига.

Джонас лежеше по гръб, прегърнал Тери, която бе сложила глава на гърдите му, и гледаше тъмните води. Беше спокоен. За пръв път от единайсет години Джонас Тейлър не изпитваше страх и чувстваше, че има бъдеще.

Черните води постепенно станаха виолетови и после сини.

Тери се размърда. Той погали черните ѝ като абанос коси и тя отново заспа.

Капсулата изскочи от океана и се заклати на повърхността.

Тери се надигна и се вторачи в аления залез, сякаш се събуждаше от дълъг сън.

После се усмихна и целуна съпруга си.

Джонас включи аварийните светлини.

След десет минути на потъмняващия хоризонт се появи „Уилям Бийб“. Бързо спуснаха оранжева спасителна лодка, в която се качиха Масао и Мак.

— *De profundis* — прошепна Тери и отново сложи глава на гърдите на Джонас.

— Какво означава това?

— Бенедикт го бе написал на подводниците си. Означава „от дълбините“. Дълго време единствената ми мисъл беше как да избягам от Марианската падина. Бях ужасно уплашена. Навсякъде около мен имаше смърт. — Тя се усмихна. — Ти ме спаси, Джонас. Извади душата ми от дълбините. Когато видях лицето ти, разбрах, че господ е чул молитвите ми.

— И аз — прошепна той.

[1] Такъв е животът (фр.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Огромната риба плуваше в издигащите се талази топла вода. Бялата ѝ като алабастр кожа хвърляше светли отблясъци върху редиците стълбове черен пушек. Някъде пред нея се спотайваше оцелялото дете на кронозавъра, който бе разкъсала преди няколко месеца. Но когато се приближи до края на хидротермалния слой, акулата почувства спазъм, който я накара да се отклони от курса си.

Силните гръбни мускули се свиха, принуждавайки Ейнджъл да се извие в дъга, която ограничи движенията ѝ и я накара да плува в кръг. След няколко минути коремът ѝ започна да се тресе, завладян от чудовищни контракции.

Ейнджъл спря да плува. Яйцепроводът ѝ се разшири. И после, с агонизиращ тласък, от утробата на майка си изскочи съвършено оформена мъжка рожба, дълга четири метра и тежка един тон.

Младият ловец бързо размаха опашка, мина край майка си и изчезна в тъмната бездна. След няколко минути се роди втора мъжка рожба, по-малка от брат си. Акулата бебе се стрелна встрани от разтворените челюсти на майка си и последва брат си на север.

Изтощеният женски мегалодон плесна десетина пъти с опашка, а после се понесе по дирите на двете си деца, решен да унищожи живота, който бе създал.

Малките акули регистрираха вибрациите на преследващата ги майка, заплуваха по-бързо и се скриха, сред стълбовете черен пушек и гроздовете червеи. Оцеляването на новородените хищници зависеше от способността им да избягат от ненаситната си майка и от глутниците кронозаври.

Ейнджъл не успя да догони по-бързите си деца и отново се отправи на юг, привлечена от младия кронозавър. Вероятно един ден щеше да убие и последния от тези плиозаври и завинаги да сложи край на хранителната верига, поддържала живота на вида ѝ толкова много години. И в този ден най-жестоката машина за убиване, създадена от природата, щеше да бъде принудена да се върне на повърхността,

водена от първичния си инстинкт за оцеляване и насочвана от спомени за плът, кръв и кости.

Издание:

Автор: Стив Олтън

Заглавие: Марианската падина

Преводач: Юлия Чернева

Година на превод: 2002

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: „Амбър“, търговска марка на ИК „Бард“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: Роман

Националност: Американска

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-8483-0107

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2794>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.